

Chó Săn

Contents

Chó Săn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2-1	9
3. Chương 2-2	16
4. Chương 3	23
5. Chương 4	34
6. Chương 5-1	40
7. Chương 5-2	46
8. Chương 6-1	52
9. Chương 6-2	56
10. Chương 7-1	62
11. Chương 7-2	67
12. Chương 8-1	72
13. Chương 8-2	77
14. Chương 9-1	83
15. Chương 9-2	89
16. Chương 10-1	95
17. Chương 10-2	100
18. Chương 11	106
19. Chương 12-1	112
20. Chương 12-2	116
21. Chương 13-1	122
22. Chương 13-2	127
23. Chương 14-1	133
24. Chương 14-2	138
25. Chương 15-1	144
26. Chương 15-2	148
27. Chương 16	151
28. Chương 17: Phiên Ngoại · Năm Thứ Hai	159

Chó Săn

Giới thiệu

CP: Lục Nghiệp Chính x Trình Triển TâmSố chương: 16 + 2 ngoại truyệnThể loại: Lạnh lùng cường thế phú nhị đại công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-san>

1. Chương 1

Chuyển ngữ: Hoài

“Tâm Tâm, thật là khéo!”

Âm thanh lệ khí dày đặc của Tề Khung vang lên từ phía sau Trình Triển Tâm.

Ngay sau đó, cửa gỗ WC “Ầm!” một tiếng, bị người đóng sầm thật mạnh.

Trình Triển Tâm tránh né Tề Khung lâu như vậy, vẫn bị hắn ta đuổi kịp trong WC phòng đội trưởng phía dưới sân thao luyện.

Từ lúc không đưa đáp án ra ngoài trong cuộc thi liên hợp năm trường cách đây một tháng, Trình Triển Tâm đã biết sẽ có một ngày như thế.

Cậu lẳng lặng đóng vòi nước, xoay người, nhìn thấy Tề Khung và ba tên tay sai chặn ở cửa, khoanh tay nhìn cậu.

Trình Triển Tâm đi tới, Tề Khung vẫn không có ý định tránh đường, Trình Triển Tâm nói không chút hi vọng: “Có thể tránh đường không?”

“Làm gì vội vã vậy?” Tề Khung nhích lại gần Thiệu Thiên Hứa bên kia, dùng lưng chặn lại tay cầm cửa, “Chúng ta rất lâu chưa nói chuyện nhỉ!”

Trình Triển Tâm nhìn hắn ta hỏi: “Chúng ta có thể nói gì?”

“Nói về ——” Tề Khung kéo dài âm điệu, liếc mắt nhìn Thiệu Thiên Hứa một cái.

Thiệu Thiên Hứa đột nhiên tiến lên một bước, áp sát Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm né tránh không kịp, bị Thiệu Thiên Hứa túm tóc, ấn lên tường WC ố vàng, thứ mùi tanh hôi cực độ ập vào lỗ mũi cậu.

Thiệu Thiên Hứa kề sát bên tai Trình Triển Tâm, cắn răng nghiêng lợi hỏi cậu: “Mày cmn sao không đưa đáp án?”

Chóp mũi Trình Triển Tâm bị gã ấn đến biến dạng trên tường, thở dốc hồi lâu mới có thể miễn cưỡng phát ra âm thanh: “Giám thị... Quá nghiêm, tôi không ra được.”

Tề Khung cười lạnh, hỏi Trình Triễn Tâm: “Mày hứa với tao thế nào?”

“Mày mà muốn đưa, còn sợ không có cách?” Thiệu Thiên Hứa đột ngột quăng Trình Triễn Tâm xuống đất, cùi chỏ Trình Triễn Tâm nện lên gạch sứ lát sàn, đau đến trước mắt tối sầm.

Trình Triễn Tâm cật lực nâng nửa người trên, muốn bò lên, một chân Tề Khung đạp lên lưng cậu, áp cậu nằm sấp lại mặt đất.

Áo khoác đồng phục trên người cậu mở toang, sơ mi bị nước bẩn thấm ướt, ngực dán sát nền gạch, lực chân trên lưng vẫn tiếp tục tăng thêm. Không khí trong hai lá phổi cũng sắp bị đẩy ra hết, ngộp đến không thể chịu đựng, không thể làm gì khác hơn là lấy bàn tay cào mặt đất, muốn bò lên phía trước, lại bị Tề Khung đưa tay tóm chặt sau cổ.

Tề Khung ngồi xổm xuống, từng chữ từng câu hỏi cậu: “Mày có biết, tao phải cam đoan với mẹ tao bao nhiêu lần không?”

Mặt Trình Triễn Tâm chôn trong khuỷu tay, lưng còn bị giày Tề Khung giẫm, đau đến nổi huyết thái dương cứ rần rật nhảy, vậy mà vẫn nghe giọng Tề Khung vang lên tàn nhẫn, Trình Triễn Tâm bỗng dưng có chút buồn cười.

Kẻ không đọc sách lấy tự tin nơi nào mà dám phát phiếu bảo đảm cho cha mẹ?

“Mẹ, ông đây trắng mắt ở trong phòng học đợi hai giờ...” Thiệu Thiên Hứa giơ chân, lấy hết sức đá thẳng vào eo Trình Triễn Tâm, “Con mẹ mày —— ”

Cửa đột nhiên bị gõ vang.

Không nhẹ không nặng, vang lên ba lần, sau đó yên lặng.

Tề Khung quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ coi là có người gõ cửa, không ra thì cũng thôi, tiếp tục lôi tóc Trình Triễn Tâm, ép đầu cậu nâng lên một cách cưỡng ép, lộ ra gương mặt gầy yếu.

“Lại còn mẹ nó trốn, ” Tề Khung nhìn hai má Trình Triễn Tâm cọ trên sàn đến bẩn lem luốc, thì thào, “Xem mày trốn được đi đâu?”

Mặt Trình Triễn Tâm không đổi sắc nhìn hắn ta: “Tôi không trốn.”

“Tao đánh cmm chứ không trốn.” Nắm đấm Thiệu Thiên Hứa vung ra, vừa định đập vào mặt Trình Triễn Tâm, cửa bị người đập một cước từ bên ngoài.

Người đập cửa dùng hết sức, chốt sắt cài cửa cũng bị hấn đập lỏng ra, mấy kẻ bên trong đều ngậy ngấn cả người, còn chưa kịp phản ứng, người kia lại đập thêm một cú, cánh cửa phát ra tiếng ầm ầm, rồi khỏi bản lề, ập thẳng vào hai gã đàn em khác đứng cạnh Tề Khung.

Một tên trong đó bị cửa ép tới nửa quỳ xuống dưới, ngã sấp sang bên, ván cửa trượt trên đất, phát ra âm thanh rầm rầm.

Một người mặc đồng phục cấp ba quốc tế đi vào.

Hấn cao hơn Tề Khung một mét tám bảy gần nửa cái đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người đang ngất ngư trên đất, cứ thế bước qua chân Trình Triển Tâm, đi vào bồn rửa tay, rửa mặt.

Có vẻ hấn mới vừa vận động xong, áo sơ mi trắng có chút mồ hôi ẩm ướt, dương quang buổi chiều từ cửa sổ nhỏ phía trên của WC chiếu vào, chỉ viền màu vàng trên phù hiệu xanh lam của lớp quốc tế bị chiếu đến lấp lờ toả sáng.

“A Nghiệp, không phải chứ, cửa cũng đập cho nát tương luôn, ” một nam sinh nhuộm tóc vàng thò đầu vào, nhìn thấy tình hình bên trong, lập tức nhú mày.

Bước chân cậu ta hơi dừng, dường như muốn đi tới nâng Trình Triển Tâm dậy, rồi lại không biết nâng từ đâu, bèn rút luôn điện thoại di động ra, dứ dứ về phía Tề Khung đang giẫm lên lưng Trình Triển Tâm hăm dọa: “Ban ngày ban mặt đánh nhau trong trường, tôi báo cảnh sát à?”

Phía sau cậu ta còn đứng mấy nam sinh, nhìn thấy mấy người bắt nạt một học sinh vóc dáng gầy yếu, đều lộ ra vẻ chán ghét.

“Thứ đồ gì...” Một nam sinh đứng sau học sinh tóc vàng hỏi nhỏ, “Báo cảnh sát đi?”

Tề Khung cũng nghe thấy, hấn ta lỏng chân, lạnh lùng liếc mắt nhìn tóc vàng: “Làm sao? Đùa giỡn mà thôi.”

Hấn ta cúi đầu dùng mũi chân đá đá Trình Triển Tâm, ngồi xổm xuống thì thầm nói với Trình Triển Tâm: “Tâm Tâm, vẫn chưa xong đâu.”

Dứt lời đứng lên, đưa mắt ra hiệu cho đám Thiệu Thiên Hứa, sau đó cùng ra cửa.

Lúc Thiệu Thiên Hứa đi ngang tóc vàng, còn dùng vai không nhẹ không nặng đẩy người cậu ta lảo đảo.

Trình Triển Tâm nằm trên mặt đất, Thiệu Thiên Hứa đá rất mạnh, cậu còn phải chờ hồi lâu nữa mới có khí lực nhúc nhích.

Tóc vàng đi tới, cúi nhìn cậu, hỏi: “Bạn học, không sao chứ?”

Trình Triển Tâm cố chống người lên, tay tóc vàng hơi lừng chừng, sau đó nắm chặt cánh tay Trình Triển Tâm, kéo cậu dậy.

Trình Triển Tâm mượn lực ngồi quỳ dưới đất, dựa vào tường, nhỏ giọng nói với cậu ta: “Cảm ơn, tôi không sao.”

Nam sinh to cao kia xong xuôi bước ra, thấy tóc vàng và mấy bạn học khác đều vòng quanh Trình Triển Tâm, không nhịn được hỏi: “Mấy cậu còn chưa xong à?”

Dứt lời bỏ ra ngoài, không muốn đứng trong WC nhiều thêm một giây.

Trình Triển Tâm im lặng vịn tường, đứng lên, đám nam sinh tóc vàng thấy cậu đã đỡ, đều đi đến bồn rửa tạt nước rửa mặt.

Trình Triển Tâm dịch ra cửa, khó khăn đi về phía trước.

Nam sinh cao to đứng một bên, một ánh mắt cũng không buồn cho cậu.

Tay Trình Triển Tâm vừa rời khỏi mặt tường, chân liền mềm nhũn, cả người lão đảo nghiêng về phía trước, quỳ gối trước mặt nam sinh.

Mấy nam sinh cấp ba quốc tế xong việc đi ra, nhìn thấy tư thế Trình Triển Tâm, tóc vàng ngăn người, hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

“Đi.” Nam sinh cao to đến phút cuối cùng cũng làm như không thấy Trình Triển Tâm, vỗ vai tóc vàng, để cậu ta đuổi theo.

Trình Triển Tâm chậm một bước, chạy đến nơi tập trung đội ngũ trong mười phút rèn luyện thể lực trước khi tan học.

Bạn cùng bàn Thù Húc thấy cậu khập khễnh bước lại, trên mặt còn hơi trầy trụa, lúc giải tán kéo cậu ra hành lang, hỏi cậu: “Có phải là Tề Khung lại tìm cậu gây phiền phức không?”

Trình Triển Tâm chẳng ừ hử gì: “Để hắn ta bớt giận cũng tốt.”

Thù Húc hơi do dự, muốn khuyên Trình Triển Tâm đến phòng giám thị báo cáo, thấy Trình Triển Tâm không để trong lòng, thế là cũng chẳng nói nữa.

Trình Triển Tâm không trọ ở trường, chiều chiều tan học lại xe đạp về nhà.

Hôm nay về đến nhà, cha cậu vẫn vắng nhà như trước.

Trình Triển Tâm tìm trong phòng ngoài phòng hai lần, xác định không có ai, mới thở phào nhẹ nhõm, để sách lên bàn, muốn đến quán chè đầu hẻm làm việc.

Cậu cầm điện thoại di động và mấy chục đồng lẻ, mở cửa, Tề Khung đang đứng bên ngoài.

“Tâm Tâm.” Tề Khung nắm vai Trình Triển Tâm, đẩy cậu vào, trở tay đóng cửa lại.

Tề Khung cao hơn Trình Triển Tâm nửa cái đầu, to hơn hẳn một vòng, dùng một tay là có thể nhấc Trình Triển Tâm lên, đẩy Trình Triển Tâm vào trong, khiến Trình Triển Tâm lùi lại mấy bước, bị Tề Khung đè bật ngửa trên ghế sa lon.

“Cha tôi đêm nay có thể sẽ về.” Trình Triển Tâm bình tĩnh nói, “Hơn nữa tôi phải đi làm, hôm nay lãnh lương.”

“Ba mày về à?” Tề Khung đè lên người Trình Triển Tâm, tháo thắt lưng mình, kéo quần lót, nắm thứ đồ nửa cứng rắn đặt bên miệng Trình Triển Tâm, thấy Trình Triển Tâm không phản ứng, túm tóc Trình Triển Tâm, nói, “Vậy mày ra sức một chút.”

Rất ít người biết, thời điểm cha Tề Khung còn chưa giàu lên, hắn ta và Trình Triển Tâm ở đối diện nhau.

Cho đến mười tuổi, Tề Khung vẫn luôn đứng dưới cái bóng của Trình Triển Tâm.

Sau đó cha Tề Khung nhờ một đơn hàng lớn phát tài, dời khỏi căn nhà cũ nát ra ngoài ở, ba mẹ hắn ta mới không còn mỗi ngày than thở không rời miệng “Tâm Tâm sát vách”.

Cũng không bao lâu sau khi Tề Khung dọn nhà, mẹ Trình Triển Tâm bỏ trốn theo người, cha cậu bắt đầu say rượu đánh bạc, động một chút là ra tay đánh cậu.

Tề Khung ở chỗ khác, nhưng nhà cũ không bán, Tề Khung có lúc nói đến tìm Trình Triển Tâm hỏi bài tập, trên thực tế là đến sao chép đáp án trong vở Trình Triển Tâm.

Tề Khung sơ trung (cấp hai) vào trường tư, Trình Triển Tâm đậu công lập gần nhà, hai người không gặp nhau nhiều, cùng lắm là vào cuối tuần, Tề Khung trở về tìm Trình Triển Tâm, ném một đồng bài tập cho Trình Triển Tâm làm.

Ban đầu Trình Triển Tâm không đồng ý, Tề Khung lại đánh Trình Triển Tâm, chẳng khác gì cha cậu vẫn

hay đánh cậu, bởi vì Trình Triễn Tâm chịu đòn thành quen, cậu sẽ không phản kháng.

Mà Tề Khung có thể thi được Hợp Đức, cũng thiệt thòi cho Trình Triễn Tâm.

Khi đó Trình Triễn Tâm được tuyển thẳng vào cấp ba, không cần tham gia thi tuyển, đám Tề Khung lúc cường ép khi dụ dỗ, bắt Trình Triễn Tâm giúp bọn chúng gian dối, mới vừa đủ điểm để vào Hợp Đức.

Vào Hợp Đức. Trình Triễn Tâm luôn luôn trong lớp luyện thi IMO (*International Mathematics Olympiad – cuộc thi Toán quốc tế*), cuối tuần đều ở lại trường học, Tề Khung rất khó nắm được thời điểm cậu lạc đàn, mãi cho đến lớp 12, Trình Triễn Tâm rời khỏi lớp luyện IMO, mới bị Tề Khung tìm được.

Chuyện như bức bách Trình Triễn Tâm gian lận giúp hắn ta, Tề Khung làm không ít, có một đoạn thời gian, hắn ta gần như ở luôn trong nhà Trình Triễn Tâm, bàn cách trao đổi đáp án khi thi cuối kỳ, Trình Triễn Tâm lạnh như băng nhìn hắn ta, môi hồng răng trắng, Tề Khung bỗng nhiên nhất thời hứng khởi, đè lên Trình Triễn Tâm muốn làm cậu.

Đó là lần Trình Triễn Tâm phản kháng lợi hại nhất trong ấn tượng của Tề Khung, cậu cầm con dao định đâm hắn ta, cuối cùng hai người mỗi người nhường một bước, Trình Triễn Tâm lấy tay giúp hắn ta bắn ra.

Tề Khung ngược lại cũng muốn giúp Trình Triễn Tâm làm, mà mặt Trình Triễn Tâm như gỗ, vật kia trước sau mềm rũ, Tề Khung sờ soạn mấy lần thì mất hứng thú.

Trình Triễn Tâm cúi đầu, mùi hôi trên thứ của Tề Khung khiến cậu cảm thấy buồn nôn, cậu duỗi tay nắm chặt tính khí Tề Khung, tuốt một cách máy móc.

Tề Khung lần này không còn thỏa mãn với tay Trình Triễn Tâm, ôm đầu Trình Triễn Tâm, cảm thứ đang cương cứng đặt sát miệng Trình Triễn Tâm, thấp giọng: “Tâm Tâm, dùng miệng giúp tôi.”

Trình Triễn Tâm chán ghét quay đầu, lỏng tay, hờ hững nhìn Tề Khung: “Rốt cuộc mày có làm không?”

Tề Khung bị Trình Triễn Tâm sờ cũng có cảm giác, không bắt buộc cậu nữa, cầm tay Trình Triễn Tâm đặt lên dương vật, để cậu tác động nhanh hơn.

Trình Triễn Tâm càng bất đắc dĩ, tâm lý Tề Khung càng cảm thấy cậu mê người hơn.

Cuối cùng Tề Khung phun ra mặt Trình Triễn Tâm, chất dịch trắng bắn tung tóe trên gương mặt cậu, Tề Khung còn bồi tinh dịch đẩy tay lên mũi Trình Triễn Tâm, sau đó hờ thoát ngồi cạnh Trình Triễn Tâm, rút mấy tờ khăn giấy xoa xoa phần đỉnh dương vật vẫn chưa hoàn toàn mềm đi.

Trình Triễn Tâm lặng lẽ đứng lên, đi vào nhà tắm, ở trong đó rất lâu, còn đánh răng mấy lần. Lúc cậu ra Tề Khung đã mặc quần xong, hai người cùng rời khỏi nhà.

Tề Khung đưa cậu tới quán chè, kêu một ly nhãn nhục, ngồi ăn trong tiệm.

Trên tay bà chủ là mười mấy tờ địa chỉ, thấy Trình Triển Tâm đã đến, nhanh chóng nhét vào tay cậu, nói: “Hàng cần giao đặt trong thùng giữ nhiệt cả rồi, mau đi đi.”

Trình Triển Tâm đưa đồ ăn xong trở về, Tề Khung đã biến mất, cậu đứng nghỉ ngơi mấy phút, địa chỉ đưa hàng mới lại tới.

Còn có bốn tháng là tới kỳ thi đại học, phàm là học sinh có ước mơ, trước mắt đều đang giành giật từng giây ôn tập, ngoại trừ Trình Triển Tâm.

Lớp 10 và 11 Trình Triển Tâm đều đạt huy chương vàng CMO (cuộc thi Olympic Hóa học), lớp 11 còn thêm giải vàng IMO (cuộc thi Olympic toán), bởi vậy được tuyển thẳng vào đại học A.

Nhưng sau khi kết thúc cuộc thi IMO, đại học A gọi cho cậu, cậu lại cứ thế từ chối tiêu chuẩn tuyển thẳng, kiên trì muốn thi đại học như học sinh cấp ba bình thường, việc này từng gây ra sóng to gió lớn ở trường học, thậm chí hiệu trưởng cũng đứng ra tìm cậu nói chuyện, có điều Trình Triển Tâm vẫn không muốn đi học nhờ tuyển thẳng.

Trung học Hợp Đức không thiếu học sinh xuất sắc được cử đi học, hầu như từ đầu họ đã xác định trường đại học mình muốn đi vào, như Trình Triển Tâm sổ điểm toàn A, cuối cùng vẫn tham gia thi đại học chẳng quá năm ba mống.

Những người không biết Trình Triển Tâm đều cảm thấy Trình Triển Tâm lần này tham gia thi đại học là muốn giành giải trạng nguyên, nhất định mỗi ngày ở nhà xà nhà treo tóc, dùi nhọn đâm đùi, nhưng sự thực cách tưởng tượng rất xa, Trình Triển Tâm đọc sách xưa nay dựa vào đầu óc, chưa từng khổ cực mất ăn ngủ vì học tập gì cả.

Nguyên nhân Trình Triển Tâm quyết định tham gia thi đại học cũng chẳng phải như mọi người suy đoán là muốn chứng tỏ bản thân, cậu không muốn học đại học A, đơn thuần chỉ bởi vì học bổng trường này cho quá ít.

Trình Triển Tâm thiếu tiền, từ khi mẹ cậu đi thì rơi vào tình trạng sống bữa nay lo bữa mai, chạy ăn hàng ngày, Trình Liệt cha cậu không thường ở nhà, có lẽ vì thế, lão cho tiền nợ về nhà thay mặt lão!

Trình Liệt nghiện cá độ bài bạc, to to nhỏ nhỏ gộp lại cũng phải nghìn đến vạn mỗi tháng, chủ nợ biết Trình Liệt là kẻ một xu teng còn chẳng có, tìm con trai lão Trình Triển Tâm may ra còn mót được chút tiền, thỉnh thoảng đến nhà thúc nợ.

Cho nên buổi tối Trình Triển Tâm thường không dám ở nhà, ở nhà bị người đòi nợ, không bằng ra ngoài giao đồ ăn kiếm tiền.

Bây giờ cậu đã có nhiều kinh nghiệm khi trả nợ, không trả hết như trước đây, chủ nợ vừa gõ cửa, cậu liền lấy chút tiền lẻ đi ra, người ta thương cậu còn đi học, sẽ không làm khó cậu.

Thêm Trình Triển Tâm không có thu nhập cố định, trước đây thi ICM có tiền thưởng, học bổng của trường rồi làm thêm, gộp lại cũng không nhiều, trả nợ xong còn phải ăn phải mặc, vẫn là rất túng quẫn.

Đêm nay sắp tám giờ, quán chè thu vào một mối hàng hời, tiểu khu nào đó ở phụ cận có người kêu mười mấy ly chè.

Bà chủ quán chè giúp Trình Triển Tâm bỏ các phần chè vào thùng giữ nhiệt, dặn cậu đi đường cẩn thận.

Trình Triển Tâm gật đầu, chở theo thùng xuất phát.

Hết chương 1

2. Chương 2-1

Edit: Hoài

Thời điểm Mạc Chi Văn nhận điện thoại của nhân viên giao đồ ăn đã cảm thấy chất giọng này hình như quá non, có điều đám bạn đều đang cầm tay chơi game, không có cách nào buông tay, cậu chàng đành chạy ra cửa mở khóa cho người ta, để cậu ta đưa vào.

Trình Triển Tâm một lần không thể bưng cả mười mấy phần chè, lấy hai túi ra trước, cậu gõ cửa phòng, nhìn thấy tóc vàng đã đựng mặt ban ngày, cả hai đều ngẩn người.

“Cậu... Không phải...” Mạc Chi Văn nhìn mặt Trình Triển Tâm, hơi do dự hỏi, “Cậu còn kiêm chức giao thức ăn tận nhà đấy à?”

Trình Triển Tâm cũng kịp phản ứng lại, gật đầu, đưa chè cho Mạc Chi Văn, nói: “Dưới lầu còn tám phần, có thể mở cửa giúp tôi không?”

“Tôi cùng cậu xuống lấy luôn nhé.” Mạc Chi Văn cầm thẻ vào nhà Lục Nghiệp Chính đặt trong hộp tủ ở huyền quan (*hành lang trong nhà*), tiện tay đặt chè vào một góc, hỏi ngược Trình Triển Tâm, “Cậu cũng đâu thể cầm hết tám phần trong một chuyến?”

Trình Triển Tâm nhìn cậu ta, còn chưa nghĩ ra lời từ chối, Mạc Chi Văn đã đẩy vai cậu: “Được rồi, đi thôi.”

Vào thang máy, Mạc Chi Văn cứ như rất quen với Trình Triển Tâm, tự giới thiệu mình: “Tôi là Mạc Chi Văn, học Haileybury, lớp 11. Cậu mới vừa lên lớp 10 phải không? Lớp 10 không phải là phải trọ ở trường sao? Cậu còn đi đưa thức ăn ngoài?”

Trình Triển Tâm lắc đầu, nói: “Tôi học 12.”

Mạc Chi Văn khẽ giật mình, bởi vì Trình Triển Tâm nhìn qua hơi nhỏ con.

“Tôi đi học sớm. ” Trình Triển Tâm giải thích, “Tôi tuổi thọ.”

Mạc Chi Văn hoảng hồn: “Cậu đi học quá sớm luôn, cao hơn tôi một lớp mà lại nhỏ hơn tôi một tuổi... Vậy tôi nói cậu học lớp mười cũng đâu có sai đâu.”

Trình Triển Tâm nghiêng mặt nhìn Mạc Chi Văn, “Ừ” một tiếng, cùng xuống tầng dưới.

Xe giao hàng chẳng thùng giữ nhiệt đựng chè được Trình Triển Tâm dừng ngoài cửa, Mạc Chi Văn đi qua giúp cậu xách một túi, trở lại quẹt thẻ, thang máy bắt đầu chạy lên, Trình Triển Tâm hé miệng: “Chuyện chiều nay cảm ơn các cậu.”

“Có gì đâu chứ!” Mạc Chi Văn vỗ vai Trình Triển Tâm, “Nhưng mà, tôi vẫn cho là cấp ba ở đây đều là học sinh ngoan đấy.”

Trình Triển Tâm cười cười: “Phần lớn là học sinh ngoan.”

Mạc Chi Văn nhìn thấy nụ cười trên miệng Trình Triển Tâm, tim bỗng nhiên thắt chặt, bất giác kéo cậu: “Kỳ thực... Có lúc không phản kháng cũng là dung túng phạm tội. Chuyện ngày hôm nay cậu nên báo cảnh sát.”

Trình Triển Tâm ngẩng đầu, nhìn Mạc Chi Văn chưa rành thế sự, gương mặt bừng sáng và tràn ngập tinh thần trọng nghĩa, chung quy không muốn cậu ta mất hứng, chỉ đáp: “Lần sau sẽ báo.”

Xách chè vào cửa, Trình Triển Tâm muốn đi, Mạc Chi Văn lại lôi cậu: “Tôi kêu nhiều hơn vài phần, cậu ở lại ăn xong hãy đi.”

Trình Triển Tâm không thể làm gì khác hơn là đổi dép lê, cùng cậu ta vào.

Trong phòng khách có năm, sáu nam sinh đang ngồi, cậu trai cao lớn đập văng cửa lúc chiều cũng trong số đó, nhìn thấy Mạc Chi Văn lôi tay nhân viên giao đồ ăn vào cùng, nhíu mày một cái, khẽ đến không thể nhận ra, hỏi: “Làm sao?”

Mạc Chi Văn vừa định giải thích, phát hiện mình còn chưa biết tên Trình Triễn Tâm, hơi lúng túng muốn hỏi, Lâm Huyền ngồi bên đột nhiên kêu lên: “Trình Triễn Tâm?”

Trình Triễn Tâm liếc mắt nhìn Lâm Huyền một cái, hỏi lại: “LB87526?”

Lâm Huyền ngẩn người: “Mịa nó, trí nhớ cậu tốt đến bất thường rồi đấy.”

“Hai người quen nhau à?” Mạc Chi Văn hỏi Lâm Huyền.

Lâm Huyền còn đang hoảng hồn bởi trí nhớ quái vật của Trình Triễn Tâm, qua vài giây mới đáp: “LB với mấy số gì gì sau đó chính là mã số thẻ học sinh của tao, hồi trước không phải tao đi Mỹ du học sao, trường học đưa tài liệu, là Trình Triễn Tâm giúp tao viết.”

“Thu phí phục vụ.” Trình Triễn Tâm bổ thêm một câu.

Lâm Huyền nở nụ cười: “Ồ, không rẻ.”

Trình Triễn Tâm rất cầu thị mà đáp: “Cũng không mắc lắm.”

Lâm Huyền gật đầu liên tục: “Không mắc không mắc, dù sao cũng là lão gia ngài tự tay viết.”

Mạc Chi Văn đưa cho một ly hạnh nhân cho Trình Triễn Tâm, hỏi cậu: “Cứ cái gì có tiền là cậu làm à?”

Trình Triễn Tâm đưa tay nhận, dùng muỗng khuấy khuấy, nhưng không ăn: “Không trái pháp luật thì sẽ nhận hết.”

“Vậy cho tôi số điện thoại của cậu đi, khi nào tôi cần cũng tìm cậu viết.” Mạc Chi Văn rút điện thoại di động.

Lục Nghiệp Chính ngồi bên cạnh cậu chàng nhăn mặt.

Trình Triễn Tâm sẽ không từ chối các mối làm ăn đưa tới cửa, cậu rút ra một chiếc điện thoại di động rất nhỏ, cẩn thận lưu số Mạc Chi Văn vào rồi nói: “Cảm ơn.”

Mạc Chi Văn nhìn cái điện thoại lưu hành cách đây hơn mười năm trước, lại nghĩ tới dáng vẻ Trình Triễn Tâm bị người ấn trên đất buổi chiều, không biết làm sao, trong lòng chột nhèn nhẹn.

Trình Triễn Tâm lại không có vẻ gì mất tự nhiên, điện thoại di động của cậu rung lên, là bà chủ quán chè.

Đơn hàng đang đầy lên, nhân viên giao hàng Tiểu Trình còn chưa trở lại, bà sốt ruột.

Trình Triển Tâm cúp điện thoại, buông ly chè hạnh nhân xuống, cảm ơn Mạc Chi Văn lần nữa, mới cáo từ.

Khi cậu đứng dậy, điện thoại di động từ trong túi tiền trượt ra, rơi trên đất. Phòng khách Lục Nghiệp Chính trải thảm dưới sàn, điện thoại Trình Triển Tâm lại nhỏ, không ai phát hiện.

Chờ cửa lớn đóng lại, Lâm Huyền nhìn Mạc Chi Văn, hỏi cậu chàng: “Học bá tài ba thứ gì mà không viết ra được, còn phải bỏ tiền mua?”

“Tại sao mày biết cậu ấy?” Mạc Chi Văn không để ý lời châm chọc của Lâm Huyền, nghiêm túc hỏi cậu.

Lâm Huyền thở dài, đáp: “Trình Triển Tâm cậu còn không biết? Quán quân cuộc thi IMO hai năm liên tiếp, bức hình to vật vờ ở cổng trường mình là cậu ta đấy.”

Mạc Chi Văn ra vào cửa trường đều là xe đón xe đưa, chưa từng thấy bức hình nào, cũng không quan tâm tin tức trường cấp ba, nhưng có thể nằm trên màn hình lớn của Hợp Đức suốt hai năm, chắc chắn không phải người bình thường.

Cậu ta đột nhiên nhớ tới thời điểm hai người từ thang máy đi ra, Trình Triển Tâm đi trước cậu ta, phần cổ sau giống như có một khối máu bầm đã chuyển sang màu xanh đen, nghi hoặc trong lòng càng sâu: “Quán quân cuộc thi IMO sao lại thiếu tiền... như vậy?”

Lâm Huyền lắc đầu: “Chuyện riêng người ta, ai biết được.”

“Đúng vậy...” Mạc Chi Văn nghĩ đến xuất thần.

“Mấy đứa mày có chơi hay không, ” Lục Nghiệp Chính xen vào, “Không chơi thì biến đi.”

Lâm Huyền nhảy lên: “Chơi!”

Mạc Chi Văn bị động gia nhập đội ngũ.

Đợi đến lúc quán chè đóng cửa, Trình Triển Tâm về nhà, một người đàn ông trẻ đầu đã đứng trước cửa nhà, nhìn thấy cậu bước tới, còn cười híp mắt ngoắc ngoắc tay với cậu: “Triển Tâm, hôm nay quán chè trả lương phải không nhỉ?”

Trình Triển Tâm lặng lẽ nhìn đầu trẻ, đầu trẻ móc từ trong túi quần ra một tờ giấy nợ, trên viết Trình Liệt thiếu nợ hai ngàn tệ, ấn tay làm bằng.

Trình Triển Tâm đã gặp qua ai là không quên được, huống hồ cậu đã nhìn hình ảnh này cả trăm ngàn lần, dấu vân tay này chính là của cha cậu.

Cậu móc ra 1,500 tệ, đưa cho đầu trục, nói: “Tháng này chỉ có bằng ấy.”

Đầu trục cầm lấy đếm, nhìn Trình Triển Tâm cúi đầu thật thấp, nhớ tới thằng con vô dụng, rút ra một trăm trả lại cho Trình Triển Tâm, nói: “Thôi, giữ lại ít tiền ăn cơm.”

Trình Triển Tâm ban đầu không nhận, đầu trục chụp cánh tay cậu, nhét tiền vào bàn tay Trình Triển Tâm, lại vỗ vỗ vai cậu, mới huyết sáo bỏ đi.

Trình Triển Tâm vào cửa, mở tay ra nhìn tờ một trăm, lại từ ngăn nhỏ trong cặp rút ra năm trăm, xếp lại thành một xấp.

Đây là tiền ăn cả tháng sau của cậu.

Cậu muốn kiểm tra tin nhắn trên điện thoại di động, trái tim phải tìm vẫn chẳng tìm ra.

Điện thoại của cậu vừa nhỏ vừa cũ, không ai thêm trộm, Trình Triển Tâm nhớ lại, kết luận là chỉ có thể làm rơi ở chỗ Mạc Chi Văn.

Cậu nhìn đồng hồ, mười giờ mười lăm. Thời gian này, Mạc Chi Văn có lẽ còn chưa ngủ, Trình Triển Tâm liền vội vàng vàng đạp xe chạy qua.

May mà bảo vệ tiểu khu bảo an vẫn nhận ra Trình Triển Tâm, cho cậu đi vào, cậu đứng dưới lầu, nhấn gọi số phòng vừa rồi, sau một lát, giọng nói không thuộc về Mạc Chi Văn từ bên trong truyền ra: “Ai?”

Trình Triển Tâm ngẩn người, giải thích đơn giản lý do đến, người kia mở cửa cho cậu.

Trình Triển Tâm đi lên, thấy cửa đã mở, trong phòng chỉ còn một mình Lục Nghiệp Chính, hẩn đường như vừa tắm xong, ngồi trên ghế sa lon lau tóc, đang xem một bộ phim điện ảnh nổi tiếng trên Ti Vi, hờ hững nói: “Tự tìm đi.”

Trình Triển Tâm đi vào, liếc mắt một cái là thấy điện thoại di động trên thảm trải sàn, màn hình hiện tin nhắn Mạc Chi Văn gửi: “Xong việc chưa?”

Trình Triển Tâm cảm ơn Lục Nghiệp Chính, đi ra cửa, trả lời Mạc Chi Văn nghỉ làm rồi, lại gửi thêm một tin, điện thoại di động đánh rơi trong nhà bạn cậu, mới tìm được.

Không qua vài phút, Mạc Chi Văn đã hồi tin: “Tính Lục Nghiệp Chính thú vị hoắc, cậu đừng để ý đến nó.”

Trình Triễn Tâm bắt đầu đạp xe, không nhả tin trả lời.

Trình Triễn Tâm gặp Mạc Chi Văn lần nữa vào ba ngày sau, ở cửa căn tin.

Căn tin của cấp ba Quốc tế và cấp ba phổ thông là hai tòa nhà khác nhau, xây ở cạnh nhau, của quốc tế thấp hơn một chút, hai nhà cách nhau một con đường mòn.

Mạc Chi Văn và Lục Nghiệp Chinh hết giờ học đi ăn cơm, thấy Tề Khung ôm Trình Triễn Tâm, sắp sửa đi tới trước mặt hai người.

Mặt Trình Triễn Tâm không có bất cứ biểu cảm nào, Tề Khung cao to khỏe mạnh, mặt hắn ta dán sát mặt Trình Triễn Tâm, nói chuyện với Trình Triễn Tâm, tươi cười trên mặt nhìn sao cũng thấy không có ý tốt.

Mạc Chi Văn trao đổi tin nhắn với Trình Triễn Tâm mấy lần, Trình Triễn Tâm rất bận, trả lời cũng chậm, thêm vào Mạc Chi Văn còn chưa nghĩ ra lý do để Trình Triễn Tâm hỗ trợ, hai người nói chuyện qua lại mấy ngày, đề tài chưa đi tới đâu.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Mạc Chi Văn thật sự không thể yêu cầu Trình Triễn Tâm giúp cậu ta viết bài.

Nhìn thấy Mạc Chi Văn, Trình Triễn Tâm cũng không hiện ra vẻ như trút được gánh nặng, thần sắc cậu như thường chào hỏi Mạc Chi Văn: “Chào cậu.”

Mạc Chi Văn im lặng, lẳng lặng nhìn tay Tề Khung khoác lên vai Trình Triễn Tâm, kiềm chế kích động muốn đẩy phăng cái tay kia ra, hỏi Trình Triễn Tâm: “Tối ăn cơm?”

“Thì sao, cấp ba tụi tao không được ăn cơm đấy à?” Tề Khung nửa khiêu khích nửa giễu cợt.

Mạc Chi Văn không thềm để ý Tề Khung, chỉ nói với Trình Triễn Tâm: “Có muốn ăn thử cơm ở căn tin trường quốc tế không, vừa hay tôi cũng muốn cảm ơn cậu lần trước giúp tôi viết bài.”

Trình Triễn Tâm nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tề Khung, khoanh khắc mí mắt cậu nâng lên, đôi mắt mở to đến mức có chút buồn khổ, con ngươi Trình Triễn Tâm rất đen, đôi lúc lơ đãng nhìn ai đó, dù không biểu tình, cũng như đang trách móc người khác.

Đêm qua Trình Liệt trở về, lại uống rượu, Trình Triễn Tâm không né tránh, bị cha cậu đánh, đau đến hơn nửa đêm không ngủ, hiện tại đáy mắt vẫn còn chút tơ máu.

Cậu đưa mắt nhìn, cánh tay Tề Khung khoác trên vai cậu đột nhiên cứng đờ, khó khăn dời đi, ra vẻ phờ phạc thanh thản hỏi cậu: “Quý công tử trường quốc tế mời cậu ăn cơm cậu còn không đi?”

“Được, ” Trình Triển Tâm đẩy tay Tề Khung, mỉm cười với Mạc Chi Văn, “Cảm ơn.”

Mạc Chi Văn vòng qua vai cậu kéo cậu đến căn tin khoa quốc tế, nói: “Đừng có cảm ơn tới cảm ơn lui hoài, mệt.”

Có điều đi chưa được mấy bước, tay Mạc Chi Văn bị Lục Nghiệp Chính kéo ra.

Ba người lấy khoảng cách vi diệu đi tới nhà ăn, đến cửa, Trình Triển Tâm gật đầu chào Mạc Chi Văn: “Tôi không vào đâu, tôi có mang cơm theo, đang vương tự chọn thì bị hấn ta kéo qua.”

“Đã nói cho cậu ăn thử thì cứ ăn đi, lại muốn trở mặt làm như không quen biết. ” Mạc Chi Văn nói đùa, “Đồ ăn bên đây không tệ đâu.”

Trình Triển Tâm còn muốn cự tuyệt, Lục Nghiệp Chính lên tiếng: “Cậu còn rầy rà với người ta làm gì? Cậu giúp cậu ta, đến một bữa cơm người ta còn lười ăn với cậu.”

Trình Triển Tâm ngẩn ra, nói: “Tôi không có ý này.”

“Vậy cậu còn không đi?” Lục Nghiệp Chính cúi đầu nhìn cậu, ánh mắt xa cách.

Trình Triển Tâm ngẩng lên đối mặt với hấn hồi lâu, mới nói: “Đi.”

Lục Nghiệp Chính nghe vậy liền vào thang máy, Mạc Chi Văn kéo Trình Triển Tâm đuổi theo, chỉ chỉ Lục Nghiệp Chính phía trước, bắt đầu đi lắt đầu với Trình Triển Tâm.

Lục Nghiệp Chính nhìn Mạc Chi Văn lúi lúi kéo kéo Trình Triển Tâm bên kia, cảm thấy mình mất công tốn sức mà chẳng thu được kết quả tốt.

Nếu không phải Mạc Chi Văn nhớ mãi Trình Triển Tâm, hấn thật không muốn xen vào việc này.

Mang theo Mạc Chi Văn và Trình Triển Tâm đến nhà ăn Trung Hoa ở lầu ba, tùy tiện gọi vài món ăn, gác chân quan sát Mạc Chi Văn và Trình Triển Tâm thấy sang bắt quàng làm họ.

Lục Nghiệp Chính cùng Mạc Chi Văn là thanh mai trúc mã, Mạc Chi Văn luôn luôn quá dư thừa tình thương, hơi không chú ý chút lập tức bị người lừa.

Loại thiếu tiền như Trình Triển Tâm, đụng phải Mạc Chi Văn ngu ngốc lại nhiều tiền, còn không lập tức đánh sất.

Ngày đó Trình Triển Tâm để rơi điện thoại di động ở nhà hắn, ai biết có phải cố ý hay không.

3. Chương 2-2

Chuyển ngữ: Hoài

Nghĩ tới đây, Lục Nghiệp Chính đột nhiên hỏi Trình Triển Tâm: “Số điện thoại di động của cậu là gì?”

Trình Triển Tâm đang uống trà, nghe Lục Nghiệp Chính hỏi, một ngụm trà sặc ở miệng.

Mạc Chi Văn cười cười: “Lần đầu tiên tôi thấy A Nghiệp hỏi số người khác đấy.”

Lục Nghiệp Chính liếc Mạc Chi Văn: “Cậu không nói chẳng ai bảo cậu câm đâu.”

Trình Triển Tâm đọc số của mình cho Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính nhập số, gọi thẳng vào máy cậu, điện thoại Trình Triển Tâm bắt đầu rung lên.

“Tôi.” Lục Nghiệp Chính lời ít ý nhiều.

Trình Triển Tâm lưu số Lục Nghiệp Chính, hỏi hắn: “Xin hỏi cậu tên —— ”

Lục Nghiệp Chính lười cùng Trình Triển Tâm nhiều lời, giơ tay rút điện thoại của cậu, muốn tự nhấn tên, đến lúc cầm trên tay mới phát hiện căn bản mình chẳng biết cách sử dụng bàn phím có mười hai nút bấm kiểu này.

Lục Nghiệp Chính ấn loạn một hồi, không cẩn thận thoát khỏi mục lưu số.

“Đây là cái phương pháp nhập chữ gì!” Lục Nghiệp Chính cau mày ngó cái điện thoại nhỏ xíu trong tay, không thể thừa nhận mình không biết cách dùng.

Trình Triển Tâm đến gần Lục Nghiệp Chính, lấy điện thoại về, nhấn lại con số vừa được nghe, hỏi Lục Nghiệp Chính: “Là ‘Lục’ đứng đằng trước chữ ‘bên’ à?” (*Câu nguyên văn trong raw là thế này: ?*
Mình edit theo ý mình hiểu, reader nào thấy sai xin vui lòng chỉ giáo để mình sửa lại cho đúng – Hoài)

“Ừm.” Lục Nghiệp Chinh nhìn Trình Triển Tâm dùng những ngón tay thon dài ấn vài lần trên bàn phím, chữ “Lục” được thêm vào.

“Nghiệp trong gia đại nghiệp đại, chinh trong nam chinh bắc chiến ấy.” Mạc Chi Văn xen vào.

Trình Triển Tâm gõ xong tên Lục Nghiệp Chinh, lưu lại.

Tay Trình Triển Tâm rất đẹp, nhưng trên cổ tay phải có một vết bầm xanh.

Đồng phục học sinh cậu mặc trên người lớn hơn một số, lúc duỗi tay áo kéo thẳng che hơn nửa mu bàn tay, không nhìn thấy gì, bây giờ lấy điện thoại di động gõ chữ, tay áo bị kéo lên, cổ tay cậu lại rất nhỏ nhắn, vết bầm lộ ra.

Lục Nghiệp Chinh và Mạc Chi Văn đều thấy, Lục Nghiệp Chinh không hé răng, Mạc Chi Văn không nhận được phải hỏi: “Triển Tâm, cái này là sao vậy?”

Trình Triển Tâm cúi đầu nhìn, hẳn là ngày hôm qua cha cậu dùng chai bia đập, mặt không đổi sắc đáp: “Bữa trong WC.”

Ấn tượng Lục Nghiệp Chinh dành cho cậu chẳng ra sao, thấy cậu lừa gạt Mạc Chi Văn, không chút lưu tình vạch trần: “Rõ ràng là vết thương mới.”

Mạc Chi Văn lườm Lục Nghiệp Chinh.

Lục Nghiệp Chinh bình thường không phản ứng với ai, lại càng không thiết tha nói chuyện, hôm nay chẳng biết làm sao, đầu tiên là đòi số Trình Triển Tâm, hiện tại lại khiến người ta mất mặt.

Trình Triển Tâm không lên tiếng, cậu kéo ống tay áo xuống, đổi sang dùng tay trái gấp rau. Cánh tay hoạt động rất nhanh, thoạt nhìn qua dường như đã quen sử dụng.

Mạc Chi Văn gượng gạo dời đề tài: “Triển Tâm, tay trái cậu linh hoạt thế?”

Trình Triển Tâm nói: “Khi còn bé tôi thuận tay trái.”

Sau đó cha cậu không vừa mắt khi thấy cậu cứ dùng tay trái, đánh đến gãy xương, phải bó thạch cao hai tháng, cậu mới đổi sang tay phải.

Trong lúc ăn cơm, Mạc Chi Văn hỏi Trình Triển Tâm không ít, cậu đều đáp nửa thật nửa giả, Lục Nghiệp Chinh càng cảm thấy Trình Triển Tâm khẳng định không có ý tốt, nói mỗi câu đều che che giấu giấu, ăn xong liền kéo Mạc Chi Văn đi.

Trình Triển Tâm muốn gọi Lục Nghiệp Chính lại, trả cho hắn phần tiền cơm của mình, nhưng hắn chân dài đi nhanh, Trình Triển Tâm còn chưa kịp phản ứng, người đã mất tăm không thấy ảnh.

Trình Triển Tâm suy đi nghĩ lại, bần khoản đến tối, gửi tin cho Lục Nghiệp Chính, hỏi Lục Nghiệp Chính cơm trưa hết bao nhiêu.

Trình Triển Tâm không phải người quá thanh cao, vì cậu nhìn ra Lục Nghiệp Chính chương mắt cậu, cũng nhìn ra Lục Nghiệp Chính cảm thấy mình muốn dán vào Mạc Chi Văn chiếm hời, nên không định nhận ân nghĩa của Lục Nghiệp Chính.

Cho dù là một bữa cơm, Trình Triển Tâm cũng muốn tính toán rõ ràng, phân rõ giới hạn.

Qua 15 phút, Lục Nghiệp Chính trả về cậu hai chữ: Không cần.

Trình Triển Tâm nhìn chăm chăm điện thoại vài giây, có cảm giác phiền lòng vì chưa hoàn thành xong công việc.

Nhưng không lâu sau, Lục Nghiệp Chính đột nhiên gọi điện, Trình Triển Tâm nhận, bên kia nói: “Ngày đó cậu giao chè ấy, đưa lại đây cho tôi một phần.”

Nói xong cúp điện thoại ngay.

Trình Triển Tâm cực kỳ bối rối, hôm ấy cậu đưa tới mười mấy phần, Lục Nghiệp Chính cũng chẳng nói rõ ràng là muốn ăn hết hay chỉ ăn một phần trong đó.

Cậu suy nghĩ hồi lâu, nói cho bà chủ, khách hàng lớn muốn mấy phần giống như lần trước, bà chủ sướng đến phát rồ, lập tức mức chè bỏ vào thùng giữ nhiệt, Trình Triển Tâm chở thùng chạy đến nhà Lục Nghiệp Chính.

Lục Nghiệp Chính mở cửa cho cậu, thấy tay trái tay phải Trình Triển Tâm đều trĩu xuống vì xách chè, nhú mày lại hỏi cậu: “Sao lại nhiều như vậy?”

“... Dưới lầu vẫn còn, ” Trình Triển Tâm đáp, “Tôi cho rằng cậu nói muốn một phần y hết hôm đó.”

“Ý tôi là muốn ăn phần tôi ăn hôm trước.” Ngờ ngác Lục Nghiệp Chính không ra sao.

Trình Triển Tâm không hề tức giận, ôn tồn nói: “Tôi không biết cậu ăn phần nào.”

“Không phải trí nhớ cậu rất tốt sao?” Lục Nghiệp Chính chế nhạo.

“Thời điểm tôi đi cậu còn chưa ăn.” Trình Triễn Tâm đáp.

Lục Nghiệp Chính sững sờ, hần sớm không còn nhớ rõ. Hôm nay hần chạy nửa giờ, vừa vận khát nước, nhìn thấy tin nhắn ngắn của Trình Triễn Tâm, nhắn lại “Không cần” xong đột nhiên nhớ tới lỵ chè mát rượi hôm ấy, liền muốn Trình Triễn Tâm đưa qua lần nữa.

Không nghĩ tới Trình Triễn Tâm cư nhiên bắt được chỗ hở trong lời hần, cứ thế đưa hết mười mấy phần qua, người này vì làm ăn, không chừa thủ đoạn nào.

“Tôi xuống lấy những phần còn lại.” Trình Triễn Tâm nói, cậu đưa hai túi trong tay cho Lục Nghiệp Chính.

Lục Nghiệp Chính cầm, ngón trỏ đụng phải đầu ngón tay Trình Triễn Tâm. Tay Trình Triễn Tâm rất lạnh, sau khi về nhà cậu đổi sang một chiếc áo khoác tối màu, trông càng gầy hơn.

Hần nhìn Trình Triễn Tâm xoay người cất bước ra ngoài, nghĩ thầm mình phải ngậy ngốc đứng chờ ở đây mở cửa cho cậu nhiều lần, còn không bằng đi cùng cậu, bèn gọi Trình Triễn Tâm, nói với cậu: “Tôi với cậu cùng xuống.”

Phương tiện Trình Triễn Tâm giao đồ ăn là một cái xe hai đèn bà chủ quán đưa, sau xe cột thùng giữ nhiệt, tương tự loại xe mà nhân viên giao hàng hiện nay hay dùng.

Bà chủ quán chè tính toán, tính trên số lượng đồ ăn đưa tận nhà của cửa hàng chè, để Trình Triễn Tâm giao đồ ăn so với để cho những nhân viên khác giao thì có lời hơn, thêm nữa cậu cũng rất đáng thương, nên vẫn để cho Trình Triễn Tâm làm.

Lục Nghiệp Chính lần đầu tiên tiếp xúc với loại xe này, thấy Trình Triễn Tâm mở thùng giữ nhiệt, xách mấy túi chè ra, thế là chủ động nhận lấy, Trình Triễn Tâm nhìn vào bên trong đếm, vẫn còn hai túi, hơi chút ngưng ngừng, bèn nói: “Thôi, để tôi mang về. Để ở nhà cậu cũng đâu ăn hết.”

Thời gian không còn sớm, quán chè đã đóng cửa, Lục Nghiệp Chính không thể gọi bạn đến cùng ăn, Trình Triễn Tâm cầm về nhà, lỡ mà chủ nợ chặn cửa, còn có thể mời người ta ăn một bữa.

Lục Nghiệp Chính không đáp, cầm túi quay vào nhà, Trình Triễn Tâm không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng theo sau.

Lục Nghiệp Chính đặt mấy túi chè lên bàn, thấy Trình Triễn Tâm muốn đi, lúi mủ trên đầu cậu giật người cậu lại.

“Làm sao vậy?” Trình Triễn Tâm hỏi hần.

Lục Nghiệp Chính hất cằm chỉ đồng hộp giấy to đùng tràn cả ra bàn, nói: “Ăn cùng tôi.”

Trình Triển Tâm vẫn muốn cự tuyệt, Lục Nghiệp Chính gõ bàn, Trình Triển Tâm cân nhắc, thành ra thể này một phần nguyên nhân cũng là do cậu, đành phải thỏa hiệp, ngồi xuống, giúp Lục Nghiệp Chính mở túi lấy chè.

Lục Nghiệp Chính đẩy một phần chè trôi nước hần không thích ăn qua: “Cậu ăn cái này.”

Trình Triển Tâm không thích ăn đồ nhiều nước, nên thật sự chẳng thích ăn món này, nhưng vẫn cầm ly, hé miệng nhỏ chậm chậm nhai.

Lục Nghiệp Chính nhanh chóng xử lý xong xuôi phần ăn của mình, Trình Triển Tâm còn chưa ăn xong một nửa.

Lục Nghiệp Chính ngẩng đầu nhìn lên, hai viên nếp vẫn còn nguyên trong ly Trình Triển Tâm, lòng tự nhủ Trình Triển Tâm sao lại có thể khiến cho người ta bực bội nhường ấy, không khách khí vỗ mặt cậu luôn: “Đến ăn cũng phải tỏ ra bất đắc dĩ như vậy cơ à?”

Trình Triển Tâm không phải là người không biết giận, nghe Lục Nghiệp Chính nói xong, đặt ly chè xuống, giọng hơi lạnh: “Tôi ăn no rồi, đi trước.”

“Không lấy tiền à?” Lục Nghiệp Chính nhìn nhìn cậu, móc bóp tiền từ túi áo khoác, muốn đưa cậu tiền.

Trình Triển Tâm đứng lên, đáp: “Cứ coi như là tiền cơm trưa của tôi.”

Lục Nghiệp Chính không ép cậu: “Được, vậy cậu đi đi.”

Trình Triển Tâm cảm nắp đóng kín phần chè cậu vừa ăn, đứng dậy, cậu vừa xoay người, Lục Nghiệp Chính đã đổi ý: “Cậu chờ một chút, ăn xong rồi đi.”

“Làm sao ăn hết chỗ này...” Trình Triển Tâm nhìn chè bày đầy bàn, “Lần trước nhà cậu có đến bảy, tám người.”

Lục Nghiệp Chính nghĩ ngợi hồi lâu: “Chơi đoán số. Ai thua một lần ăn một phần.”

Trình Triển Tâm không nghĩ tới Lục Nghiệp Chính nhìn thận trọng già dặn lại ấu trĩ như thế, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao từ chối hần.

Lục Nghiệp Chính liếc Trình Triển Tâm thăm dò, “Đừng nói chơi game cũng không biết nhé, học sinh ngoan?”

Trình Triển Tâm cân nhắc hơn thiệt, cảm thấy nếu chơi đoán số thì có vẻ ngu dốt quá, nên đáp: “Thôi thì

chơi game đi, cậu dạy tôi trước.”

Lục Nghiệp Chính tìm trò chơi cho hai người chơi, ném tay chơi game cho Trình Triển Tâm, nhà hấn ầm ập, Trình Triển Tâm hơi nóng, liền cởi áo khoác, nhặt tay cầm ngồi vào bên cạnh Lục Nghiệp Chính, hỏi hấn: “Chơi làm sao?”

Cổ áo T shirt của Trình Triển Tâm tuột xuống phía dưới xương quai xanh một chút, có thể mơ hồ nhìn thấy trên phần da thịt gần xương có vài vết máu, Lục Nghiệp Chính liếc mắt nhìn, khẽ nhú chân mày.

Lục Nghiệp Chính hướng dẫn đơn giản cách sử dụng tay chơi game và quy tắc trò chơi, Trình Triển Tâm nghe rất nghiêm túc, cúi đầu mân mê các cạnh tay cầm.

Cậu dùng ngón tay cái đẩy phím ấn, cảm nhận phím ấn ở mỗi vị trí, ghi nhớ trong lòng.

Lục Nghiệp Chính thấy cậu dường như hơi lơ đãng, hỏi cậu: “Hiểu không?”

Trình Triển Tâm trả lời không quá chắc chắn: “Cần hiểu đã hiểu.”

Lục Nghiệp Chính cũng chẳng muốn cậu quá hiểu, lập tức bắt đầu, muốn thừa dịp người ta chưa chơi quen thắng trước mấy lần, không nghĩ tới mình còn không chống được 3 phút đã thua.

Trình Triển Tâm thoải mái buông tay chơi game, bình luận: “Rất đơn giản nhỉ.”

Mặt Lục Nghiệp Chính không thay đổi nhìn cậu, Trình Triển Tâm nhìn lên bàn, chỉ vào ly nhãn nhục đầy nhất, nói: “Cậu ăn ly này đi.”

Nguyện cược nguyện thua, Lục Nghiệp Chính cầm ly nhãn nhục, trong ánh mắt chăm chú nhìn của Trình Triển Tâm ăn hết.

“Đổi trò chơi khác.” Lục Nghiệp Chính lời ít ý nhiều.

Sau đó Lục Nghiệp Chính lại ăn hai ly chè, Trình Triển Tâm không nhịn cười nổi, mím môi nhìn Lục Nghiệp Chính, hỏi hấn: “Còn chơi nữa không?”

Bề ngoài Lục Nghiệp Chính cao to thành thực, tính cách cũng kiêu ngạo, nhưng trên bản chất vẫn là học sinh 11, bị Trình Triển Tâm cười, mặt thối hoắc, chờ Trình Triển Tâm cười xong, hấn mới nói một cách lạnh lùng: “Chuyển sang cách chơi khác đi.”

Trình Triển Tâm gật gật đầu: “Cách chơi gì?”

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triển Tâm từ trên xuống dưới, cuối cùng nói: “Chống đẩy đi.”

“...” Trình Triển Tâm không muốn, “Tôi làm không được.”

“Tôi mười, cậu một, ” Lục Nghiệp Chính nói, “Ai thua trước thì ăn.”

Trình Triển Tâm còn chưa chịu ngay: “Cậu chống đẩy trước mười cái tôi xem đã.”

Lục Nghiệp Chính chống đẩy tại chỗ mười lần, cố ý làm chậm, giả như hơi gắng sức, Trình Triển Tâm mới gật: “Rồi thì chơi.”

Điểm thể dục của Trình Triển Tâm cực kỳ tệ, học theo tư thế Lục Nghiệp Chính, vừa định nâng người, vị trí xương vai hôm qua bị cha cậu dùng bình rượu đánh đột nhiên tê dại, nằm bẹp xuống mặt đất.

Lục Nghiệp Chính rửa sạch nhục nhã, lạnh nhạt nói: “Ăn đi.”

Trình Triển Tâm bò dậy, chọn một bát lê tuyết, ăn hai miếng, cảm thấy nóng, trong lúc không chú ý kéo ống tay áo T shirt lên.

Lục Nghiệp Chính vừa trả lời tin nhắn xong, ngẩng đầu nhìn thấy trên cánh tay trắng nõn gầy yếu kín đặc vết tích từng bị ngược đãi, tương tự như những vết bầm tím lộ ra trên cổ tay cậu ban ngày, phần lớn là vết thương mới, còn cả một vết cắt dường như dùng một mảnh thủy tinh vỡ cửa qua, mới vừa kết vảy, dài tới mười cen-ti-mét, kéo từ khuỷu tay tới giữa tay cánh tay.

Mắt hướng theo đường nhìn của Lục Nghiệp Chính, Trình Triển Tâm kéo ống tay áo xuống, im lặng ăn tiếp.

Lục Nghiệp Chính không nói được trong lòng có cảm giác gì, từ tiểu học hắn đã học quyền anh và tán đả, từng gặp rất nhiều thương tổn, nhưng loại vết thương ngược đãi tàn bạo như thế, hắn chưa từng thấy.

Một lát sau, Lục Nghiệp Chính mới nghiêm giọng hỏi Trình Triển Tâm: “Làm sao mà bị?”

Trình Triển Tâm nhanh chóng ăn hết, nói: “Tôi thật không ăn nổi nữa.”

Lục Nghiệp Chính không ngăn cậu, mặc kệ cậu đi.

Với Trình Triển Tâm, ấn tượng vẫn là không tốt như trước, đối với thái độ Trình Triển Tâm dành cho Mạc Chi Văn, hắn vẫn giữ nguyên ý kiến như cũ, nhưng hắn không thể phủ nhận, Trình Triển Tâm không đến mức khiến người phiền chán như vậy, có lẽ là cũng không có ý đồ gì xấu.

Trên người cậu bị bao nhiêu vết thương, chắc thật sự có bí mật gì khó nói.

Trình Triển Tâm lên xe, nhìn thời gian, đã mười hai giờ.

Hi vọng đêm nay Trình Liệt không về nhà, Trình Triển Tâm có thể ngủ cho yên ổn.

Cậu đã quen đau đớn, cũng không cảm thấy đau đớn khó chịu lắm, nhưng dù tới lần thứ bao nhiêu bị phát hiện những vết tích trên người, Trình Triển Tâm vẫn chẳng học được cách xử lý nào tốt hơn ngoài trầm mặc.

4. Chương 3

Edit : Hoài

Nửa học kỳ sau của lớp 12, các kỳ thi thử xếp rất gần nhau, lần thi liên hợp tiếp theo vào trung tuần tháng hai.

Lượng thí sinh lớp 12 của trung học phổ thông toàn Hợp Đức tham gia thi đại học vào khoảng 300, chưa tới nửa khối.

Sau lần thứ hai thi liên hợp, trưởng khối 12 nhìn điểm vài học sinh nào đó của lớp 12B, lập tức gọi cho chủ nhiệm, báo luôn một số giáo viên bộ môn dạy 12B vào văn phòng, mở cuộc họp nhỏ.

“Điểm của bốn học sinh trong nhóm Tề Khung không đúng,” trưởng khối lấy bảng điểm của bốn người kia lên bàn, cả điểm trung bình cuối học kỳ trong lớp ra, từng tờ từng tờ, đặt lên bàn, “Nửa tháng, toán và vật lý từ hơn năm mươi lên đến gần trăm, điều này có thể sao?”

Thầy toán lúc nhận thông báo cũng đang xem bài thi, vậy là mang luôn cả bài thi của Tề Khung cùng Thiệu Thiên Hứa tới, phân tích: “Bốn bài thi gần như y hệt, điền chỗ trống được điểm tối đa, bài tập lớn chỉ làm vài hàng, có chỗ còn không chứng minh, nhưng kết quả cuối cùng không trật, đáp án bài tập khó cuối cùng cũng là đúng.”

Đám Tề Khung chính là những kẻ khiến các thầy cô giáo Hợp Đức nhức đầu nhất, bốn học sinh thất bại nhất trường Hợp Đức từng chiêu sinh kể từ khi thành lập trường tới nay.

Điểm đầu vào và thành tích phỏng vấn không đến nỗi, ai biết vừa vào kỳ thi khảo sát đầu năm đã lóe đầy, trong trường học kết bè kết đảng khắp nơi, đánh bóng sạt mép bàn, mà vẫn chẳng tìm được cơ hội để kỷ luật hoặc khai trừ hoàn toàn.

“Tôi nghĩ... Là Trình Triển Tâm đưa đáp án cho bọn nó,” Thầy toán đẩy kính mắt, “Bài khó cuối cùng chỉ có Trình Triển Tâm giải được, những em giải được đều không tham gia kỳ thi lần này.”

Thầy vật lý mượn máy tính của trường khối, mở bản điện tử bài thi, tình huống môn vật lý và toán học gần như giống nhau, trắc nghiệm đúng hết, bài tập có lời giải chỉ có đáp án.

Cô giáo sinh học nhìn họ thảo luận, do dự mở miệng: “Tuần trước có một lần, tôi thấy Tề Khung và Thiệu Thiên Hứa dẫn Trình Triển Tâm đến phòng thí nghiệm ở lầu hai, tôi mới đi theo. Lúc vào ngã rẽ, đúng lúc thấy Tề Khung kéo cổ áo Trình Triển Tâm, tôi vừa đi tới Tề Khung đã bỏ chạy. Hỏi Trình Triển Tâm chuyện gì xảy ra, em ấy liền không nói. Sau đó tôi tìm bạn cùng bàn Triển Tâm hỏi, học sinh này nói từ khi Trình Triển Tâm thi IMO trở về, không đi luyện thi nữa, bọn Tề Khung bắt đầu quấy rầy Triển Tâm.”

“Nhất định phải bảo vệ cho Trình Triển Tâm,” Thầy chủ nhiệm nói không chút do dự, “Nghĩ biện pháp cô lập Trình Triển Tâm với mấy đứa kia, nếu cần thiết phải cho người theo sát Trình Triển Tâm cũng được.”

“Thế nhưng...” Thầy chủ nhiệm quay lại câu chuyện, “Bài thi của bọn Tề Khung giống nhau như đúc, rõ ràng là hành vi gian lận, tôi vẫn phải báo hiệu trường xử lý.”

Trường khối gật đầu: “Chúng ta nói chuyện riêng với từng đứa một trước.”

Đến thứ tư, hình thức kỷ luật của bốn người Tề Khung, Thiệu Thiên Hứa đã có.

Thời điểm nói chuyện, Thiệu Thiên Hứa và hai người khác đều nói tên Trình Triển Tâm, có điều tin nhắn là Trình Triển Tâm gửi cho Tề Khung, Tề Khung gửi lại cho bọn chúng, không có chứng cứ chính xác chứng minh Trình Triển Tâm đưa đáp án cho chúng.

Tề Khung không khai Trình Triển Tâm ra, bởi vì hắn ta biết chỉ phí công. Trường học căn bản không có ý xử lý Trình Triển Tâm, bằng không bắt tay điều tra từ tin nhắn trên tờ khai, có còn gì không tra ra được.

Thông báo kỷ luật được đọc trên radio trường vào buổi trưa, hành vi gian lận, quay cốp của bốn học sinh bị phát hiện, đuổi học nửa tháng.

Cha Tề Khung là thầu xây dựng, nhà giàu mới nổi, khi đến đón Tề Khung về nhà, nét mặt hung hăng như muốn giết người.

Nhìn thấy cha mình đi vào phòng giáo viên, Tề Khung sắc mặt tỉnh bơ, thậm chí còn gật đầu chào hỏi, cha hắn ta nhào tới muốn cho hắn ta một tát, bị Tề Khung nắm lấy cổ tay.

“Ba, ” Tề Khung ung dung nói, “Thầy giáo đang ở đây.”

Cha hắn ta rút tay về, rống lên: “Mặt mũi ông mày đều bị mày vứt sạch.”

“Ba cứ như vậy chỉ tổ càng mất mặt thêm.” Tề Khung vắn lại.

“Mày không thể học theo Tâm Tâm được hay sao!” Cha hắn ta tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Mặt Tề Khung trở nên lạnh lùng: “Không thể.”

Tề Khung cùng cha hắn ta đi ra cửa trường, vừa lên xe, nhận được tin nhắn từ Thiệu Thiên Hứa: Ngày mai đến nhà Trình Triển Tâm đánh nó?

Tề Khung không buồn nghe cha chửi bới, nhắn cho Thiệu Thiên Hứa: Chặn nó trên đường về nhà.

Trước khi xử lý kỷ luật, thầy chủ nhiệm tìm Trình Triển Tâm nói chuyện, ông nói rất cẩn thận, dò hỏi Trình Triển Tâm có cần thầy đưa cậu về nhà hay không.

Trình Triển Tâm cự tuyệt, nói không cần.

Tề Khung có thể tìm cậu gây sự, thì cũng có thể tìm người khác — mà cậu lại không thể không trở về nhà.

Lo lắng đề phòng chẳng bằng trực tiếp đối mặt.

Có điều cậu không nghĩ tới: Tề Khung không ra tay, ra tay chính là Thiệu Thiên Hứa.

Khi Trình Triển Tâm vòng qua hẻm nhỏ về nhà thì bị bọn chúng ngăn lại, kéo vào nhà vệ sinh công cộng gần đó. Khi bị kéo vào, điện thoại Trình Triển Tâm vang lên, Thiệu Thiên Hứa cầm điện thoại ném xuống đất, nắp sau và pin văng ra, bị Thiệu Thiên Hứa گیر chân giẫm nát.

Gã đề lên vai Trình Triển Tâm, túm tóc cậu dúi mặt cậu vào bồn rửa, hùng hùng hổ hổ chửi Trình Triển Tâm, toàn những lời cực kỳ thô tục.

Đám cấp ba giày vò người ta chẳng gì ngoài kiểu cách cũ xì này, kém xa cha cậu.

Trình Triển Tâm căn bản không buồn phản kháng, nước không ướt mặt cậu, trán cậu đập vào bồn rửa tay, phát ra tiếng vang trầm đục.

“Đừng đánh vào mặt,” Tề Khung mở miệng, “Quá rõ ràng.”

Thiệu Thiên Hứa quay đầu liếc mắt nhìn Tề Khung, đột nhiên nhắc đầu Trình Triển Tâm lên, sau đó phang thẳng vào vôi nước, một cơn đau rát.

Nước còn đang chảy, bồn rửa tay biến thành màu đỏ tươi.

Tề Khung cau mày, nói: “Được rồi, sao còn thấy máu?”

Thiệu Thiên Hứa lỏng tay, vẫn là tức không nhịn nổi, nhấn đầu Trình Triễn vào trong nước, muốn cậu ném thử tư vị bị sặc nước.

Mà không ấn được vài giây, Tề Khung đã kéo cậu ra.

Trình Triễn Tâm không nói tiếng nào trượt trên đất, tóc cậu ướt rượt, dính sát trên gương mặt tái nhợt, mắt trừng trừng nhìn Tề Khung, hỏi hắn ta: “Tao có thể đi chưa?”

Tề Khung cùng cậu nhìn nhau vài giây, nói: “Cút đi!”

Bên ngoài trời đang mưa, xe đạp Trình Triễn Tâm không biết đã bị ai lấy đi. Vừa nãy ngộp trong nước quá lâu, cậu hoa mắt váng đầu, cũng chẳng biết mình đang đi về phương hướng nào.

Mưa càng rơi càng nặng, nước mưa chảy dọc theo tóc chui vào cổ, cả người Trình Triễn Tâm phát lạnh, lòng cũng lạnh đến mức hoảng hốt.

Đi rồi đi, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có tiếng còi ô tô lãnh lớt, cậu nhìn sang, bên kia đường cách hàng rào phân cách, một chiếc xe ô tô đen đang lái chậm chậm theo cùng tốc độ cậu bước đi.

Cửa sổ ghế phụ hạ xuống, Mạc Chi Văn nhô đầu ra, gấp gấp gọi tên cậu.

Ở phía trước vài mét, hàng rào phân cách vừa vặn để trống một khoảng, ô tô đột nhiên tăng tốc, vòng qua chỗ ấy lái qua phần đường bên này, chặn trước mặt Trình Triễn Tâm.

Mạc Chi Văn xuống xe, bung dù che, giúp Trình Triễn Tâm chắn mưa.

“Triễn Tâm, theo tôi lên xe.” Mạc Chi Văn đẩy cậu vào xe, Trình Triễn Tâm không còn khí lực, Mạc Chi Văn mở cửa cho cậu ngồi ghế sau, Trình Triễn Tâm gần như ập xuống.

Lục Nghiệp Chinh lái xe phía trước, hấn quay đầu, thần sắc không vui hỏi Trình Triễn Tâm: “Cậu khóa máy làm gì?”

Trình Triễn Tâm được hơi ấm trong xe xông cho ấm áp, tinh thần tốt hơn một chút, đáp: “Điện thoại di động của tôi bị mất.”

“Thật không?” Lục Nghiệp Chinh có vẻ không tin, hấn quay xe, trở lại đường chính, tiếp tục lái về phía trước, “Tôi đưa Tiểu Văn về nhà trước, cậu chờ.”

Mạc Chi Văn ngồi bên cạnh hấn, rút mấy tờ khăn giấy cho Trình Triển Tâm lau mặt, Trình Triển Tâm nhận lấy, chà xát lung tung trên mặt, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cũng rất mờ mịt.

“Chúng ta đưa Triển Tâm về nhà trước đi, ” Cậu ta không yên lòng về Trình Triển Tâm, liền nói với Lục Nghiệp Chinh, lại hỏi Trình Triển Tâm, “Triển Tâm, nhà cậu ở đâu?”

“Cậu xen vào làm gì, ” Lục Nghiệp Chinh mất kiên nhẫn, “Nhà cậu rẽ cái là đến, tôi đưa cậu ta đi còn có thể ăn luôn cậu ta sao?”

Mạc Chi Văn bĩu môi, lấy điện thoại di động của mình ra, rút sim, đưa cho Trình Triển Tâm: “Cậu cầm điện thoại này dùng tạm đi, trong nhà tôi vẫn còn mấy cái.”

Trình Triển Tâm không đồng ý: “Không cần, gần đây tôi không có việc gì cần đến di động.”

“Còn giao đồ ăn thì sao?” Lục Nghiệp Chinh lật tẩy câu tại trận, “Cho cậu cầm thì cứ cầm đi.”

“Tôi không làm nữa.” Trình Triển Tâm giải thích, “Gần đây cháu trai bà chủ vào làm trong quán, cô ấy để cậu ta giao hàng rồi.”

Mạc Chi Văn ngẩn người, lại hỏi Trình Triển Tâm: “Vậy chẳng phải là cậu thất nghiệp à? Làm sao bây giờ?”

Trình Triển Tâm cảm thấy Mạc Chi Văn ngốc nghếch đến đáng yêu, nhìn cậu ta cười cười, trả lời: “Vừa lúc cần ở nhà học bài.”

Trình Triển Tâm mỉm cười, dáng vẻ học sinh cấp ba non nớt, trong mắt cũng mang theo chút ý vui, môi hồng răng trắng, mái tóc màu đen mềm rũ như nước dán sát bên tai, vừa thơ ngây vừa cam chịu, khiến người ta bỗng nhiên dậy lên ý muốn bảo vệ.

Mạc Chi Văn ngẩn ngơ hồi lâu mới sờ tóc Trình Triển Tâm: “Cậu còn nhỏ tuổi hơn tôi...”

“Đến rồi.” Lục Nghiệp Chinh ngắt lời hai người.

Bọn họ dừng trước cửa nhà Mạc Chi Văn, tài xế đưa đón trong nhà Mạc Chi Văn hôm nay có việc, cậu ta mới phải ngồi xe Lục Nghiệp Chinh về nhà.

Xe dừng, Mạc Chi Văn vẫn chưa chịu ra, cản dận Trình Triển Tâm: “Điện thoại di động phải mua, nếu

không ngày mai tôi sẽ đưa đến lớp học cho cậu.”

Trình Triển Tâm gật đầu, cậu ta mới xuống xe.

Mạc Chi Văn đóng cửa xe lại, không khí trong xe lập tức trở nên đầy áp lực, Lục Nghiệp Chính nhìn Mạc Chi Văn vào nhà, quay đầu nhìn Trình Triển Tâm: “Ngồi phía trước đi, sẽ ấm áp hơn một chút.”

Trình Triển Tâm không khách khí, cầm cặp sách ngồi xuống ghế phụ kế bên tài xế.

Khí lạnh bao phủ khắp người cậu đã tản đi gần hết, vẫn còn áo khoác đồng phục mùa đông bên ngoài, vừa ướm vừa nặng, Lục Nghiệp Chính nâng nhiệt độ trong xe lên cao hơn, nói: “Cậu cởi áo khoác đi.”

Ngón tay Trình Triển Tâm đặt lên những chiếc nút, từng cái từng cái mở ra, ngón tay cậu thon dài nhỏ nhắn, kéo dây kéo xuống, phát ra vài âm thanh dễ khiến người ta liên tưởng, con người Lục Nghiệp Chính liếc nghiêng, không biết làm sao, cuống họng bỗng dưng hơi thất lại.

Áo sơ mi bên trong của Trình Triển Tâm lộ ra, dán sát vào người, nếu không phải sắc trời sẩm tối, ánh sáng không tốt, sẽ nhìn thấy rất rõ ràng bên dưới lớp vải trắng là những vết xanh đen loang lổ.

Lục Nghiệp Chính ló đầu nhìn ra ngoài, hỏi Trình Triển Tâm: “Nhà cậu ở khu nào?”

“Tiểu khu Tân Phong.” Trình Triển Tâm đặt áo khoác ở dưới chân, đáp.

“Là chỗ nào?” Lục Nghiệp Chính chưa từng nghe tên, đẩy điện thoại di động qua chỗ Trình Triển Tâm, “Mở bản đồ.”

Trình Triển Tâm nhận lấy, cúi đầu tìm địa chỉ, đột nhiên trên đầu ngựa ngựa, như có thứ gì trượt xuống, ngay sau đó, một giọt máu rơi xuống màn hình điện thoại Lục Nghiệp Chính.

Lục Nghiệp Chính quay đầu nhìn, một dòng máu chảy từ trên đầu cậu, rơi xuống má, tức khắc giảm phanh, ô tô đứng khựng ở ven đường.

“Chuyện này là sao?” Lục Nghiệp Chính rút khăn giấy ăn cho Trình Triển Tâm, chất vấn.

Trình Triển Tâm cũng không biết giải thích thế nào, Lục Nghiệp Chính nhìn gương mặt nhăn nhó không biết làm sao, mặt lạnh đi, nói: “Coi như tôi chưa hỏi.”

Trình Triển Tâm dùng khăn giấy lau giọt máu trên màn hình, một giọt khác lại rơi xuống, Lục Nghiệp Chính xé luôn vải tờ ấn lên đầu cậu, quay xe, đổi hướng, chạy thẳng về nhà mình.

“Không phải bên đó, ” Trình Triển Tâm dùng khăn giấy bưng lấy vết thương, “Ở phía nam.”

“Tôi biết, đến nhà tôi trước.” Lục Nghiệp Chính nói.

Hắn lái cực nhanh, đang giờ tan tầm càng vướng trái vướng phải, Trình Triển Tâm bị hắn rẽ rẽ quay quay, lại bắt đầu choáng váng: “Hay là để tôi về nhà đi.”

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triển Tâm như nhìn thẳng góc: “Tôi tìm thầy thuốc tới khám cho cậu, miễn cho cậu về nhà rồi chết, Tiểu Văn lại gây với tôi.”

Trình Triển Tâm nghiêng mặt nhìn Lục Nghiệp Chính, cuối cùng không từ chối ý tốt của hắn.

Từ nhà Mạc Chi Văn về nhà Lục Nghiệp Chính, phải đi qua một đoạn đường đang thi công, cao điểm buổi tối đi 200 mét có thể mất nửa giờ.

Lục Nghiệp Chính và Trình Triển Tâm dừng lại, Trình Triển Tâm nhìn Lục Nghiệp Chính, hỏi hắn: “Cậu đã có bằng lái?”

“Ừm.” Lục Nghiệp Chính nhìn một hàng xe dài đằng trước, xa xa là đèn tín hiệu đang chuyển sang màu đỏ, mở radio chiều.

Lục Nghiệp Chính năm ngoài vừa đủ tuổi. Khi còn bé hắn cưỡi ngựa té gãy chân, ở nhà tĩnh dưỡng một năm, cho nên lớn hơn một tuổi so với học sinh cùng khóa. Người nhà Lục Nghiệp Chính đều ở phương bắc kinh doanh buôn bán, hắn từ nhỏ đã cực kỳ độc lập, không thích ở cùng ai, nhà hắn lại bỏ bê, thế là để hắn một mình sống trong thành phố này.

Ngừng một phút chốc, Lục Nghiệp Chính hỏi Trình Triển Tâm: “Cậu còn nhỏ hơn Mạc Chi Văn một tuổi?”

Trình Triển Tâm vừa định trả lời, lại hắt hơi một cái.

Quần áo trên người còn chưa khô ráo, hơi ẩm ướt, vẫn lạnh.

Lục Nghiệp Chính liếc nhìn cậu, đưa tay cầm áo khoác treo trên ghế dựa, vút trên đùi Trình Triển Tâm, nói: “Cởi áo sơ mi ra, mặc cái này.”

Trình Triển Tâm ngoan ngoãn cởi áo, cậu đã mở nút áo trên cùng, cúi đầu nhìn thương tích trên người, lại hơi do dự.

“Tôi không sẽ hỏi.” Lục Nghiệp Chính lạnh nhạt nhìn về phía trước, đột nhiên mở miệng.

Trình Triển Tâm ngẫm nghĩ, Lục Nghiệp Chính cũng chẳng phải chưa từng thấy thương tích trên người mình, thế nên nhanh chóng cởi áo, mặc áo khoác Lục Nghiệp Chính đưa.

Dòng xe cộ lại bắt đầu chuyển động, Trình Triển Tâm cuộn người trong tầng áo khoác dày ấm áp, cảm thấy con người Lục Nghiệp Chính này lạnh lùng, không quan tâm cậu thái quá, lại làm cho cậu thoải mái hơn một chút.

Có điều bác sĩ kiểm tra thương tích cho cậu, nghĩa là cậu lại mang nợ Lục Nghiệp Chính.

E là trong lòng Lục Nghiệp Chính đã chán ngán cậu đến không chịu nổi.

Lục Nghiệp Chính gọi điện thoại cho bác sĩ của gia đình trên đường về nhà, vì vướng kẹt xe, khi hai người về đến nhà, bác sĩ đã đứng chờ ở cửa nhà mười phút.

Lục Nghiệp Chính mở cửa, bật toàn bộ đèn trong nhà, nói với ông: “Vết thương trên đầu cậu ta, chú xử lý giúp.”

Bác sĩ vừa từ phòng khám về, nghe Lục Nghiệp Chính miêu tả, mang sẵn thuốc đỏ bông băng, ông cẩn thận vén tóc Trình Triển Tâm, quan sát kỹ, rồi thở phào nhẹ nhõm: “Còn may, miệng vết thương không lớn, cũng không sâu lắm.”

Vết thương của Trình Triển Tâm thật ra không ở trong tóc, nó ngay chỗ giao giữa trán và tóc mái, chỉ là tóc cậu dài, che đi nên không nhìn thấy.

Bác sĩ giúp cậu khử độc, dán băng gạc, kê mấy ngày thuốc, còn chỉ cho Trình Triển Tâm cách đổi thuốc, vừa khép hờn thuốc muốn đi, Lục Nghiệp Chính lại lên tiếng.

“Chờ đã.” Lục Nghiệp Chính gọi ông lại, “Trên người cậu ta cũng toàn là thương tích. Trình Triển Tâm, cậu cởi quần áo, để bác ấy nhìn.”

Trình Triển Tâm vừa nuốt xuống một viên kháng sinh, nghe vậy lập tức ngẩng đầu ngơ ngác ngó Lục Nghiệp Chính, mặt Lục Nghiệp Chính không thay đổi: “Cởi.”

Lục Nghiệp Chính không cho Trình Triển Tâm thời gian cân nhắc, hai giây sau, hắn tự mình cởi quần áo cho Trình Triển Tâm.

Đèn sáng rực như ban ngày, nửa người trên của Trình Triển Tâm cơ hồ có thể dùng từ khủng bố để hình dung, không tìm được một chỗ lành lặn, ngoại trừ hai vết bầm đã lâu phía dưới xương quai xanh và cánh tay, những vết thương khác đều không rách da, chỉ là ứ máu đến đen, hình như bị thứ gì đó từng chút từng chút đè ép, nghiền qua thành như thế.

“Chuyện này...” Bác sĩ cũng chưa từng thấy loại thương tổn kinh khủng nhường này. Theo phản xạ, ông nhìn sang Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính lập tức phát hiện hàm nghĩa trong ánh mắt ông: “Nhìn gì chứ, không phải tôi.”

“Đây là do lấy dụng cụ gì gõ vào phải không?”

Trình Triển Tâm cảm thấy lạnh, tay quàng lên ôm hai vai, Lục Nghiệp Chính nhìn thấy động tác của cậu, một lần nữa ném áo khoác của hắn qua: “Khoác.”

“Là chai bia đập vào, ” Trình Triển Tâm nói, “Quá mấy ngày là khỏe.”

(Bạn hãy tưởng tượng, có kẻ đè bạn ra, trói hai tay bạn lại, sau đó cầm chia bia đập vào người bạn, đập hết lần này đến lần khác, không chừa chỗ nào trên người, không để chảy máu, chỉ để bạn bầm đen từ cổ đến chân, sẽ thấy thằng cha cậu ấy tàn nhẫn thế nào)

Bác sĩ cúi đầu, nhìn máu ứ trên bả vai Trình Triển Tâm, phán đoán: “Không thương tổn đến gân cốt.”

“Mấy thằng lần trước ở WC?” Lục Nghiệp Chính hỏi Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm không muốn nói chuyện trong nhà, gật gật đầu.

Bác sĩ đột nhiên lắc đầu, nói: “Học sinh bây giờ...”

“Có biện pháp nào khiến cậu ấy dễ chịu một chút không?” Lục Nghiệp Chính hỏi.

“Không có. ” bác sĩ nói, “Cũng như cậu ấy nói, qua mấy ngày là khỏe. Cách hành hạ này... cực kỳ ‘biết cách’.”

Trình Triển Tâm không hé răng, mặc quần áo vào, nửa người trên quần trong quần áo, đầu gục thấp.

Bác sĩ chào ra về, Trình Triển Tâm nhìn Lục Nghiệp Chính: “Cảm ơn, để tôi tự về được rồi.”

“Cậu đủ chưa?” Lục Nghiệp Chính ấn re-mote, rèm cửa sổ mở ra, bên ngoài trời mưa rất to, cửa sổ sát đất bị nước dội đến mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy vài ánh đèn le lói, “Cậu tắm trước, tôi đi chuẩn bị chỗ cho cậu ngủ.”

Lục Nghiệp Chính chỉ chỉ nhà tắm phòng khách dưới lầu: “Tôi xuống lấy quần áo cho cậu.”

Hắn vớ lấy một chiếc sơ mi chưa mặc, mở TV xem tin tức, mấy phút sau Trình Triển Tâm quàng khăn tắm

trên eo đi ra, dùng tay gõ gõ cửa phòng khách. Lục Nghiệp Chinh nhìn sang, cậu mới e dè nói: “Cảm ơn, tôi tắm xong rồi.”

Lục Nghiệp Chinh cầm áo bước tới, đưa cho Trình Triển Tâm: “Mới, mặc tạm.”

Trình Triển Tâm nhận lấy mặc vào, vừa cài hai nút áo, Lục Nghiệp Chinh vỗ đầu như vừa sức tỉnh: “Hình như vẫn chưa có quần?”

“Không sao, tôi mặc quần cũ, về nhà đổi lại.” Trình Triển Tâm đáp.

“Thôi.” Lục Nghiệp Chinh cầm điện thoại đưa cho Trình Triển Tâm, “Báo với người nhà một tiếng, nói là đêm nay không về.”

Trình Triển Tâm ngẩn người, vừa mới nói được một chữ “Tôi...”, Lục Nghiệp Chinh đã ngắt lời cậu: “Ướt rồi làm sao mà mặc, đồ của tôi cậu mặc được không? Cứ như vậy đi, quần vứt vào máy sấy khô, sáng sớm ngày mai tôi đưa cậu đến trường đi học.”

Lục Nghiệp Chinh dăm ba câu quyết định xong mọi chuyện buổi tối, nhét điện thoại vào tay Trình Triển Tâm: “Gọi đi.”

Trình Triển Tâm không tranh cãi với hắn nữa, đẩy điện thoại lại cho Lục Nghiệp Chinh: “Cảm ơn,.. Có điều nhà không ai ở, không cần báo lại.”

“Vậy được rồi, ” Lục Nghiệp Chinh cầm lấy, giơ tay chỉ phòng khách, “Cậu ngủ ở đó.”

Trình Triển Tâm nhận ra cư xử với Lục Nghiệp Chinh rất dễ dàng, Lục Nghiệp Chinh quyết định tất cả, đồng thời cực kỳ độc đoán, không cho phản bác, yêu cầu làm gì cậu làm nấy là xong.

Cho nên cậu ngoan ngoãn vào phòng khách.

Phòng khách trong nhà Lục Nghiệp Chinh được quét tước sạch sẽ, nội thất ấm áp, Trình Triển Tâm mặc áo của Lục Nghiệp Chinh, giữ khăn tắm làm đôi treo lên giá bên cạnh bồn rửa, sau đó ngồi lên giường.

Giường rất lớn, chăn rất sạch, vừa mềm vừa xốp, Trình Triển Tâm vốn chừng mực yên lặng, cũng không nhin được phải đưa tay sờ sờ, cảm thấy nó xa xỉ đến mức người ta không cách nào đi vào giấc ngủ.

Chỗ tốt thế này không thích hợp với cậu một chút nào, thời gian cậu ngồi ngốc ở chỗ tốt quá ngắn ngủi, thế cho nên lại càng không thích hợp.

Trình Triển Tâm đang lơ đãng, Lục Nghiệp Chinh tùy ý gõ cửa một cái, đi vào. Hắn nhìn thấy Trình

Triển Tâm ngồi ngầy ngẩn, ném điện thoại mới trong tay lên giường: “Mạc Chi Văn vừa hỏi tôi có dẫn cậu đi mua di động mới không, cái này cậu dùng tạm trước.”

“Di động thật sự không cần, ” Trình Triển Tâm cầm cái hộp, nhảy xuống giường đi tới trả lại Lục Nghiệp Chính, ngẩng đầu nhìn hắn, “Trưa mai tôi đi mua. Hiện tại cũng không có sim.”

“Điện thoại của cậu là làm mất sao?” Lục Nghiệp Chính đột nhiên hỏi cậu.

Trình Triển Tâm muốn nói phải, nhưng nhìn thấy ánh mắt Lục Nghiệp Chính tràn đầy sự không tin, bờ môi giật giật, cuối cùng lắc lắc đầu, thẳng thắn: “Bị ném hư.”

Lục Nghiệp Chính nhún vai: “Cuối cùng cũng được một câu nói thật.”

Trình Triển Tâm mặc kệ hắn giễu cợt, nói thêm: “Tôi sẽ mua cái mới.”

“Tiểu Văn nói không sai, ” Lục Nghiệp Chính đứng đó hồi lâu, mới nói với Trình Triển Tâm, “Dung túng phạm tội, cũng là phạm tội.”

Khẩu khí Lục Nghiệp Chính rất kiêu ngạo, dường như hắn đang mở một gói cứu trợ từ thiện lớn, mới quyết định quần cái chuyện vô bổ này, Trình Triển Tâm cần phải cảm tạ ơn đức hắn.

Từ nhỏ đến lớn, lời tương tự như vậy Trình Triển Tâm nghe quá nhiều, nhiều đến mức tai sắp lãng, cậu nhìn Lục Nghiệp Chính, do dự trong vài giây, bỗng dưng nổi gan, phản bác: “Cậu cậu ấy nói là ‘Không phản kháng cũng là dung túng phạm tội’ mới đúng.”

“Có gì khác nhau? Điều là phạm tội.” Lục Nghiệp Chính trề môi.

Trình Triển Tâm nhìn bộ dáng Lục Nghiệp Chính lẽ thẳng khí hùng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý: “Không có gì khác nhau.”

Lục Nghiệp Chính và Mạc Chi Văn là hai loại người, nhưng cũng là một loại, bọn họ đều khỏe mạnh, là thiên chi kiêu tử, không thể hiểu nổi khổ sở của người phạm.

“Được rồi, ngủ đi.” Lục Nghiệp Chính lui hai bước.

“Lục Nghiệp Chính?” Trình Triển Tâm ở phía sau gọi hắn.

Lục Nghiệp Chính quay đầu lại, nhìn Trình Triển Tâm mặc đồ của hắn.

Trình Triển Tâm rất trắng, những nơi không có vết thương tựa như gổm sứ, áo sơ mi che nửa phần đùi cậu, trên đùi cũng có vài vết ứ.

Cậu như khối bạch ngọc ngâm ở đáy bùn sâu, không ai có thể vớt lên, cậu mãi mãi chìm ở nơi dơ bẩn đó, vĩnh viễn không thể trôi lên để vươn tới được nơi thanh nhã.

“Cảm ơn, ” Trình Triển Tâm nói, “Cậu có gì khó tôi có thể giúp cậu viết, không lấy tiền cậu.”

Lục Nghiệp Chính nhìn cậu vài giây, đi ra ngoài rút vài cuốn vở bài tập từ trong cặp sách, ném cho Trình Triển Tâm: “Vừa hay, trong tuần này giúp tôi làm xong.”

Hết chương 3

5. Chương 4

Chuyển ngữ : Hoài

Sáng sớm khi Lục Nghiệp Chính rời giường, Trình Triển Tâm đã nấu cháo xong.

Cậu đang chiêm trứng, nhìn thấy Lục Nghiệp Chính xuống lầu, hỏi hần: “Cậu muốn chín hoàn toàn hay hồng đào?”

Lục Nghiệp Chính ngẩn người, mới đáp: “Hồng đào đi.”

Một lát sau, Trình Triển Tâm bưng cháo và trứng đặt trên bàn, chuông cửa vang lên.

Lục Nghiệp Chính mở cửa, có người đưa bữa sáng đến, hần nhận, đặt ở trước mặt Trình Triển Tâm, nói: “Cậu ăn cái này.”

Trình Triển Tâm lúc này mới biết Lục Nghiệp Chính đã đặt trước đồ ăn sáng, điếm tâm cậu làm đường như quá dư thừa.

Cậu muốn lấy cháo chỗ Lục Nghiệp Chính, duỗi tay qua, bị Lục Nghiệp Chính đánh một cái vào bàn tay.

Lục Nghiệp Chính đánh không nặng, như có ý đồ muốn bảo vệ đồ ăn: “Cháo là của tôi!”

Trình Triển Tâm thu tay về, mở túi đồ ăn sáng của Lục Nghiệp Chính, cầm một miếng sandwich, cúi đầu

ăn.

Trình Triển Tâm chiên hai quả trứng, vốn định cùng Lục Nghiệp Chính mỗi người một trứng, cắn miếng sandwich xong ngẩng đầu lên, Lục Nghiệp Chính đã ăn hết hai quả, còn ra hiệu cho cậu: “Đi chiên thêm mấy quả nữa.”

“... Trong tủ lạnh nhà cậu chỉ còn hai quả.” Trình Triển Tâm bó tay.

Thế là Lục Nghiệp Chính đẩy chén cho Trình Triển Tâm: “Vây mức thêm chén cháo nữa.”

Trình Triển Tâm nghe lời.

Lục Nghiệp Chính ăn luôn mấy chén, ăn xong chỉ túi đồ ăn hỏi Trình Triển Tâm: “Cậu không ăn?”

Trình Triển Tâm ăn hết nửa cái sandwich là no, đang ngồi ngẩn người, nghe Lục Nghiệp Chính hỏi, bèn đáp: “Tôi không ăn nữa.”

Lục Nghiệp Chính kéo túi lại gần, ném hộp sữa cho cậu, cầm phần sandwich còn lại bắt đầu ăn: “Ăn ít như vậy, hèn gì bị đánh không đánh trả nổi một cái.”

Trình Triển Tâm lặng lẽ uống sữa, Lục Nghiệp Chính cũng đứng lên, nói: “Đi thôi.”

“Chờ đã,” Trình Triển Tâm trở về phòng khách, lấy mấy cuốn bài tập hôm qua Lục Nghiệp Chính đưa, trả lại cho hắn, “Làm xong rồi.”

“Làm xong hết rồi?” Lục Nghiệp Chính lật qua lật lại, chồng vở kia ít nhất phải mười mấy cuốn, hỏi Trình Triển Tâm “Suốt đêm?”

“Không, ” Trình Triển Tâm nói, “Hôm qua ngủ không được, tiện tay làm luôn.”

Lục Nghiệp Chính nhét bài vở vào ba lô, mang theo Trình Triển Tâm ra cửa.

Không có Tề Khung quấy rầy, ngày hôm ấy Trình Triển Tâm trải qua rất hoàn mỹ, ban ngày nghe giảng bài, đọc sách, tối đi mua một cái điện thoại di động giá rẻ nhất, lại mua xe đạp, về đến nhà, Trình Liệt không thấy, cũng chẳng có chủ nợ tới cửa, khung cảnh an lành, cậu lật sách ra xem hồi lâu thì ngủ.

Chỉ là Trình Triển Tâm gặp mưa chịu đòn đều không cảm mạo, khuya về nhà ngủ một giấc lại sinh bệnh.

Buổi sáng hôm sau hoa mắt vầng đầu, bỗng nhớ lại câu chuyện ngụ ngôn về người ăn mày.

Kể rằng phú ông trong lúc nhàn chán, tìm một tên ăn mày, muốn anh ta qua đêm giữa cảnh đất trời ngập tràn băng tuyết, màn trời chiếu đất, nếu ăn mày còn sống, sẽ để anh ta có được ba đêm hạnh phúc.

Ăn mày ăn quen vị đắng, ngủ bên ngoài cảnh mưa tuyết bão bùng, bình yên vượt qua buổi tối.

Phú ông cảm thấy rất hứng thú, theo lời hứa mang ăn mày về nhà, cho anh ta ngâm suối nước nóng, ngủ giường êm, ăn sơn hào hải vị.

Ba ngày trôi qua, ăn mày rời khỏi nhà phú ông, quay về nơi anh ta vẫn thường hay ngủ, đêm hôm ấy chết trong giá lạnh.

Trình Triễn Tâm sốt cao ra khỏi nhà đi học, lòng tự nhủ mệnh tiền thì ở yên chỗ đáng cay đi, không nên vùng trộm hưởng phúc an vui sung sướng.

Cậu tới trường, ghé phòng y tế trước, tìm bác sĩ trong trường đo nhiệt độ, hơn ba mươi tám độ.

Bác sĩ nhận ra Trình Triễn Tâm, khuyên cậu nên truyền nước để hạ sốt. Trình Triễn Tâm không coi thân thể mình là chuyện to tát, ba mươi tám độ cũng không cao lắm, cậu không thích tiêm, thế là không đồng ý, cứ thế quay về phòng học.

Đến trưa tan học, Trình Triễn Tâm cảm giác nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao, mới quyết định vượt qua bóng ma trong lòng, lần nữa ghé phòng y tế truyền nước.

Tề Khung vốn đang bị cho thôi học tạm thời phải ở nhà, hắn ta còn sót vài cuốn sách giáo khoa và vở bài tập ở trường học, mới gọi cho giáo viên chủ nhiệm báo, rồi đến trường học lấy về.

Hắn ta vừa đeo túi xách ra khỏi phòng học, thì nhìn thấy Trình Triễn Tâm loạng choạng từ hành lang đầu kia đi tới.

Trình Triễn Tâm bước qua Tề Khung, không buồn cho hắn ta một cái liếc mắt, Tề Khung nhận lúc Trình Triễn Tâm đi ngang, quay người chộp bả vai cậu, muốn dọa cho cậu sợ.

Ai biết Trình Triễn Tâm bị hắn ta kéo một cái, tay mềm nhũn, cặp sách rơi trên mặt đất.

Tề Khung vừa định hỏi cậu sao bước đi mà chẳng nhìn người, Trình Triễn Tâm ngẩng đầu lên, hắn ta phát hiện mặt Trình Triễn Tâm đỏ ửng hơn hắn mọi ngày.

Trong mắt Trình Triễn Tâm còn vương hơi nước, đôi môi cũng đỏ đến mức bất bình thường, ánh mắt không chút sức sống, vừa nhìn đã thấy là đang ngã bệnh.

“Có chuyện gì?” Trình Triển Tâm chậm chạp hỏi hần ta.

Lời Tề Khung định nói bị chặn bên mép, lời Trình Triển Tâm đứng lại: “Cậu làm sao vậy?”

Trình Triển Tâm lắc lắc đầu, ngồi xuống nhặt cặp sách, muốn đi tiếp, Tề Khung không định để cậu đi, giật mũ áo khoác của cậu, muốn kéo cậu lại. Nhưng chân Trình Triển Tâm đang run rẩy, bị hần ta kéo, trọng tâm bất ổn, té xuống, đầu bị đập vào đất một cái.

Cậu nằm trên đất, đôi mắt mơ hồ, chỉ cảm thấy tay rất nặng, chân cũng rất nặng, khốn đốn không chịu nổi, vài giây sau, cậu chìm vào hắc ám.

“Này, Trình Triển Tâm.” Tề Khung dùng mũi chân đá đá bụng Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm không có bất kỳ phản ứng nào.

“—— Bạn Tề Khung, xin hỏi cậu đang làm gì?” cô giáo ngữ văn trong lớp Trình Triển Tâm ôm tài liệu giảng dạy đi tới, nhìn thấy Trình Triển Tâm nằm sóng xoài, còn bị Tề Khung đá, nhịp tim đang bình thường bỗng thót lên, hận không thể lập tức báo cho cảnh sát.

“Em có thể làm gì?” Tề Khung rất vô tội khoát tay, “Chính cậu ta ngã, không tin cô hỏi cậu ta thử xem.”

Cô giáo Ngữ Văn không để ý tới hần ta, đi tới trước Trình Triển Tâm, định đỡ cậu lên. Nhưng vóc người cô nhỏ nhắn, dùng hết sức kéo tay Trình Triển Tâm, vẫn không cách nào nâng cậu dậy, đang giờ cơm trưa, học sinh đều đi ăn, cần giúp đỡ cũng không tìm ra em nào.

Tay Trình Triển Tâm nóng đến đòi mạng, nóng đến người nắm phải hoảng loạn, cô giáo nóng nảy hươ tay trước mắt Trình Triển Tâm: “Triển Tâm, em đang sốt phải không?”

Đột nhiên một cánh tay giúp cô kéo Trình Triển Tâm lên, cô giáo Ngữ Văn quay đầu nhìn lại, là Tề Khung.

Tề Khung ôm ngang người Trình Triển Tâm, nói: “Thôi, để em đưa cậu ta đến phòng y tế.”

Cô giáo Ngữ Văn vẫn không tin tưởng Tề Khung, sốt sắng nói: “Vậy tôi cùng đi với em.”

Trình Triển Tâm còn nhẹ hơn so với Tề Khung tưởng tượng, một tay Tề Khung vòng qua phần dưới nách cậu, một tay nhắc chân Trình Triển Tâm, dễ dàng ôm cậu đi về phía trước.

“Nóng quá.” Tề Khung cúi đầu liếc mắt nhìn cậu, phát hiện tóc Trình Triển Tâm rũ xuống, lộ ra băng gạc dán nơi thái dương, lông mi cậu dán vào da thịt trắng nõn, cả người như một lò lửa.

Cô giáo Ngữ Văn cũng nhìn thấy thái dương Trình Triển Tâm, giơ tay muốn sờ lớp băng gạc, bị Tề Khung

bước sang bên tránh khỏi: “Cô à, sờ chỗ đó làm nó rơi xuống thì làm sao bây giờ?”

Quá không đúng lúc, khi Tề Khung ôm Trình Triển Tâm ngang qua sân thể dục, Mạc Chi Văn và Lục Nghiệp Chinh vừa chơi bóng rổ đi ra. Mạc Chi Văn liếc mắt liền thấy thằng khốn nạn hôm nào hành hạ Trình Triển Tâm trong WC ôm ai đó trong tay, đi tới vài bước, cậu ta lập tức nhận ra người hằn ta ôm chính là Trình Triển Tâm, vội chạy lên ngăn cản Tề Khung, hỏi hằn ta: “Mày lại làm gì Trình Triển Tâm nữa?”

Tề Khung nhìn thấy học sinh trường quốc tế Haileybury là không thoải mái, khẩu khí rất kém cỏi: “Mắc mớ gì tới mày?”

“Bạn học, em biết Trình Triển Tâm?” Trong lòng cô giáo Ngữ Văn cảm thấy đây đều là lỗi của Tề Khung, có điều người đang được Tề Khung ôm, cô vẫn là muốn thay Tề Khung giải thích một câu, “Em ấy phát sốt, cô và cậu này định đưa em ấy đến phòng y tế.”

Mạc Chi Văn không cho Tề Khung sắc mặt hòa nhã, liếc mắt nhìn hằn ta, nói: “Đưa cậu ấy đây, tao đưa cậu ấy đi.”

Tề Khung nhìn Mạc Chi Văn, đột nhiên cười cười: “Thì để mày đưa đi vậy.”

Lời còn chưa dứt, Tề Khung ném người trong ngực xuống đất.

Mạc Chi Văn không ngờ Tề Khung có thể cực đoan như vậy, cậu còn không kịp phản ứng, Lục Nghiệp Chinh bên cạnh đã hành động trước, hằn nhanh chóng giơ tay chụp, vòng qua nửa người trên Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm mới không úp mặt hôn đất.

Trình Triển Tâm bị chấn động, cũng hồi tỉnh lại, mở mắt đã thấy gương mặt Lục Nghiệp Chinh trước mắt, cậu nín cánh tay Lục Nghiệp Chinh, miễn cưỡng đứng vững vàng.

“Ồ hơ, tỉnh rồi?” Tề Khung huyết sáo, “Còn không tỉnh người khác lại nghĩ mày bị tao làm gì đấy, oan chưa?”

Lục Nghiệp Chinh đỡ Trình Triển Tâm, giơ tay sờ trán cậu, Trình Triển Tâm tuy đang sốt, thần trí vẫn còn rõ ràng, cậu nắm tay Lục Nghiệp Chinh, nói với hằn: “Tôi hơi nóng.”

Tề Khung vẫn khoanh tay nhìn Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm ngó quanh quất bốn phía, đã biết đại khái tình hình bản thân mình, gật đầu chào cô giáo Ngữ Văn: “Cô Lý, em bị sốt nên ngắt đi một lúc, bây giờ đến phòng y tế liền đây.”

Cô giáo Ngữ Văn còn có công việc buổi trưa, thấy mấy học sinh ở quốc tế Haileybury tựa hồ rất quen Trình Triển Tâm, liền dặn Trình Triển Tâm buổi chiều không cần lên lớp, cô sẽ xin nghỉ giúp cho, sau đó vội vàng vàng trở về.

Tề Khung cũng không đi, đứng ở một bên lạnh lùng nhìn bọn họ.

Lục Nghiệp Chính đỡ Trình Triển Tâm đi về hướng phòng y tế, hỏi cậu: “Đo nhiệt độ chưa?”

“Triển Tâm, cậu sốt bao lâu rồi đấy?” Mạc Chi Văn xen mồm.

“Ban sáng đã ghé y tế, khi đó hơn ba tám độ, ” Trình Triển Tâm suy nghĩ, đáp, “Sáng sớm đã sốt rồi.”

“Bây giờ vẫn chưa ngừng.” Lục Nghiệp Chính nói, cầm hai tay Trình Triển Tâm nhìn hồi lâu, mu bàn tay không thấy lỗ kim, nghiêm giọng hỏi cậu, “Sáng nay tại sao không truyền nước?”

Trình Triển Tâm như một đứa bé làm chuyện sai, nhìn xung quanh không dám nói lời nào.

Lục Nghiệp Chính đang đi lại ngừng, ôm vai cậu xoay người sang hướng khác: “Buổi chiều xin nghỉ đến nhà tôi truyền nước.”

“Đúng đúng, tốt nhất là nghỉ trong nhà A Nghiệp.” Mạc Chi Văn tuy rằng không biết vì sao Lục Nghiệp Chính và Trình Triển Tâm chớp mắt đã thành rất thân quen, nhưng vẫn rất tán thành ý kiến Lục Nghiệp Chính.

Trình Triển Tâm cũng không phản đối, cùng Lục Nghiệp Chính đi về phía cổng trường.

Tề Khung ở phía sau gọi cậu: “Tâm Tâm.”

Trình Triển Tâm quay người nhìn hắt ta.

Tề Khung cô đơn đứng đó, trong tay dường như còn lưu giữ nhiệt độ trên cơ thể Trình Triển Tâm, hắt ta nhìn thái độ Trình Triển Tâm với Lục Nghiệp Chính, trái tim đột nhiên như bị cái gì xiết chặt, không hiểu sao chợt căng thẳng.

Trình Triển Tâm trước giờ không có biểu cảm, cậu trưởng thành sớm, hờ hững đứng đưng, như một con trai ngậm ngọc, cứng rắn đóng chặt vỏ, đánh cậu mắng cậu thế nào, đều đừng hòng moi ra xúc cảm nào trên mặt cậu.

Tự bản thân Trình Triển Tâm cũng không thể nào biết, nhưng Tề Khung liếc mắt đã nhận ra, Trình Triển Tâm đối với thằng nhãi quốc tế Haileybury này hoàn toàn khác với những người khác.

Thấy Tề Khung không nói lời nào, Trình Triển Tâm hỏi hắt ta: “Còn gì nữa không?”

Tề Khung hé miệng, mấp máy: “Hôm ấy cha tôi nói, muốn giúp đỡ cậu học đại học.”

Trình Triển Tâm đối mắt với hắn ta, “Ồ!” lên.

“Cậu có muốn không?” Tề Khung hỏi.

Trình Triển Tâm nói: “Tôi không muốn.”

Tiết trời tháng hai vẫn còn lạnh lắm, mà giọng Trình Triển Tâm càng lạnh hơn, cậu gằn giọng nói với Tề Khung: “Tôi không muốn giúp cậu gian lận.”

Hết chương 4

6. Chương 5-1

Chuyển ngữ: Hoài

Tối cửa trường học, Mạc Chi Văn cũng muốn đến nhà Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính không cho cậu ta đi.

Đứng trong trường, Mạc Chi Văn ngó Trình Triển Tâm từ từ đi xa, khi Trình Triển Tâm đã ngồi vào xe Lục Nghiệp Chính, phát tin hỏi cậu: “Sao đột nhiên A Nghiệp tốt với cậu vậy?”

Trình Triển Tâm quay qua nhìn hắn, mím môi cười, nhún vai: “Có thể là bởi vì tôi làm cho cậu ta mười hai đề vật lý miễn phí.”

Tin của Mạc Chi Văn còn chưa tới, di động Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chính rút khỏi tay, đặt trên giá, hắn lấy tay đập trán Trình Triển Tâm, nói: “Cậu yên lặng cho tôi.”

Trình Triển Tâm dựa vào ghế phụ, người cậu nóng ran nên cảm thấy rất lạnh, nhưng không chút buồn ngủ, luồng suy nghĩ như thoát khỏi trói buộc của lý trí, không ngừng đảo tới đảo lui trong não.

Di động lại vang lên âm thanh có tin nhắn tới, Trình Triển Tâm bắt giắc giờ tay lấy, mu bàn tay bị Lục Nghiệp Chính đập một cái: “Làm gì?”

“Lỡ có mối làm ăn thì sao!” Trình Triển Tâm lầu bầu.

Lục Nghiệp Chính nghiêng mặt nhìn cậu, ném di động ra ghế sau: “Tĩnh lại đi, Mạc Chi Văn không nằm trong quần thể khách hàng của cậu đâu.”

Trình Triển Tâm liếc ra di động chỗ ghế sau, cuối cùng ngồi thẳng người.

“Cuối cùng thì cậu thiếu bao nhiêu tiền thế?” Lục Nghiệp Chính hỏi cậu.

Trình Triển Tâm hơi lần chần rồi mới đáp: “Không thiếu tiền, nhưng muốn để dành một ít.”

Cậu rất hiếm khi nói thật với người khác, có điều Lục Nghiệp Chính không phải ‘người khác’.

Lục Nghiệp Chính là người đầu tiên, trừ Tề Khung, bắt gặp những vết thương trên người cậu. Tề Khung nhìn thấy cậu nằm trên đất, phải tới giẫm thêm một cái, Lục Nghiệp Chính thì không. Cảm xúc Trình Triển Tâm dành cho hắn có khác hơn một chút.

Cũng may Lục Nghiệp Chính không hỏi tiếp, hắn mang Trình Triển Tâm về nhà, để bác sĩ truyền nước hạ sốt cho cậu.

Trình Triển Tâm nhìn ông đâm kim vào tay, dán băng lên vết đâm, sau đó ngồi vào bàn mở báo, như muốn chờ mình truyền nước xong mới đi, cậu hơi hé miệng: “Chú về trước đi, con tự rút.”

Lục Nghiệp Chính đứng bên xen vào: “Tự cậu làm sao rút?”

“Tôi rút được.” Trình Triển Tâm nói xong, tay phải đặt lên lưng cánh tay trái, khoe, “Tôi còn biết tự ghim kim cho mình nữa.”

Bác sĩ hơi bối rối, không biết nên đi hay ở. Trình Triển Tâm kiên quyết muốn ông đi, Lục Nghiệp Chính bèn để ông về.

Cửa bị đóng lại, Trình Triển Tâm lén lút duỗi tay tới di động. Trên màn ảnh có cuộc gọi nhỡ, là một tên đàn em lớp 10, muốn cậu viết cho vài bài tiểu luận và một bản thuyết trình.

Trình Triển Tâm len lén liếc Lục Nghiệp Chính, thấy Lục Nghiệp Chính không có ý ngăn cản, thế là gọi sang cho đàn em, quả nhiên thẳng nhóc muốn tìm cậu xin trợ giúp.

Trình Triển Tâm để nó chờ máy, hỏi Lục Nghiệp Chính mượn nghe, giấy và bút.

Lục Nghiệp Chính lấy bút và vở trong cặp sách ra, Trình Triển Tâm lại nhờ Lục Nghiệp Chính giúp cậu cắm điện thoại, cậu chép lại yêu cầu của nhóc kia.

Lục Nghiệp Chính nể cậu là bệnh nhân, áp di động lên tai cho cậu nghe, nhìn Trình Triển Tâm tốc ký trên giấy. Chữ Trình Triển Tâm rồng bay phượng múa, không thể đọc nổi.

Bên kia thẳng nhóc lớp 10 nói liền năm phút đồng hồ, mới xong hết các yêu cầu, Trình Triển Tâm xác nhận lương bổng, muốn nó gửi tiền vào tài khoản cũ cho mình.

Đợi đến lúc kết thúc cuộc gọi, vấn đề thứ nhất Lục Nghiệp Chính muốn hỏi chính là: “Trình Triển Tâm, điện thoại di động cậu mua ở đâu, sao lại nóng như vậy?”

Trình Triển Tâm buông bút, sờ sờ điện thoại di động, nói: “Đâu có nóng quá đâu.”

“Rất nóng!” Lục Nghiệp Chính ngồi xa ra, đẩy về ‘cao quý’ chất vấn, “Sẽ không nổ luôn đấy chứ?”

Trình Triển Tâm nhìn bộ dáng Lục Nghiệp Chính tự phụ, cảm thấy rất buồn cười, đáp: “Làm gì đến nỗi, có điều đúng là nóng hơn so với bình thường thật.”

Lục Nghiệp Chính lập tức lê mông ngồi xa hơn: “Vậy cậu tắt máy đi.”

Trình Triển Tâm cúi đầu ần ần di động, ngơ ngác nói: “Không tắt máy được...”

Lục Nghiệp Chính nhú mày nhìn: “Cậu chọn mua thể loại rác rưởi gì thế?”

Trình Triển Tâm hỏi hần: “Thế cậu giúp tôi kiểm tra xem nó có bị gì không đi?”

Lục Nghiệp Chính xịch lại gần, muốn cầm điện thoại, Trình Triển Tâm thừa dịp hần không để ý, áp di động vào mặt Lục Nghiệp Chính.

Điện thoại Trình Triển Tâm nhỏ, thời gian nói chuyện quá lâu, nhiệt độ rất cao, bất thành linh áp lên mặt, khiến mặt Lục Nghiệp Chính bị hun nóng, hần giật mình đến mức đến đờ ra hồi lâu.

Dán vào mặt Lục Nghiệp Chính hai giây, Trình Triển Tâm lỏng tay, buông di động ngửa ra mà cười.

“Trình Triển Tâm!” Lục Nghiệp Chính lấy lại tinh thần, khó có thể tin nhìn cậu, “Cậu mới có ba tuổi thôi à?”

Trò đùa ngu ngốc trẻ con mà thôi, Trình Triển Tâm lại trở nên ấu trĩ như thế, có thể thấy rằng bản chất cậu thật ra rất ngây thơ.

“Cái mặt cậu lúc bị hù buồn cười lắm.” Trình Triển Tâm nằm, cười đến khoe hết mười cái răng trắng.

Lục Nghiệp Chính từ trên nhìn xuống cậu, hơi cong người như muốn ôm cậu mà đánh, Trình Triển Tâm ra sức chống lại, đưa di động tới gần mặt muốn dọa hấn nữa, bị Lục Nghiệp Chính dùng một tay nắm cả hai tay, kéo lên cổ định ở lưng ghế so pha, không thể động đậy.

Bình nước truyền treo rất thấp, hai người đùa giỡn, Trình Triển Tâm không chú ý cánh tay trái còn ghim kim, nâng lên đẩy vai Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính cúi đầu, thấy máu Trình Triển Tâm chảy ngược vào ống, vội vàng đề tay cậu xuống.

“Được rồi được rồi, đừng giằng co nữa.” Lục Nghiệp Chính không thu di động của Trình Triển Tâm, mở TV cho cậu xem, nghi ngờ nhìn Trình Triển Tâm, “Có học sinh lớp 12 nào giống như cậu không!”

Trình Triển Tâm phản bác: “Còn cậu giống học sinh 11 sao?”

Lục Nghiệp Chính bật sang kênh thiếu nhi cho cậu, màn hình xuất hiện bức hình bé Shin năm tuổi, Trình Triển Tâm phản ứng: “Tôi không xem cái này.”

Lục Nghiệp Chính đặt điều khiển từ xa lên tủ TV, bĩu môi với Trình Triển Tâm: “Ấn theo tuổi tác tâm lý của cậu, nên xem cái này.”

Trình Triển Tâm nhắm hai mắt lại, tỏ vẻ mình kiên quyết phản đối ý kiến của hấn.

Trình Triển Tâm luôn luôn hơi tiêu hao sức lực quá mức, nhắm hai mắt không được mấy phút đã ngủ, Lục Nghiệp Chính tắt âm thanh TV, ngồi bên cạnh cậu mở máy tính tải bài tập toán về làm, sau đó làm bài tập lý, vài phút lại quay sang nhìn xem Trình Triển Tâm truyền nước xong chưa.

Trình Triển Tâm phải truyền đến hai bình, một bình sắp xong, Lục Nghiệp Chính vốn muốn gọi cậu thức dậy, nhưng Trình Triển Tâm ngủ rất say, Lục Nghiệp Chính liền baidu “Phương pháp truyền nước”, nhìn vài video, mới lóng ngóng tay chân thay bình thuốc khác cho Trình Triển Tâm.

Xong việc, Lục Nghiệp Chính toát hết mồ hôi, Trình Triển Tâm vẫn còn mê mải trong giấc ngủ, vậy nên hấn lên lầu tắm rửa sạch sẽ.

Ai ngờ tắm xong đi xuống, Trình Triển Tâm đang cầm vở vật lý hấn làm dở, đọc đến say sưa.

“Đẹp mắt không?” Lục Nghiệp Chính xuống lầu dưới, phá hỏng nhã hứng kiểm tra bài vở của Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm lơ câu Lục Nghiệp Chính hỏi, hỏi ngược lại: “Cậu giúp tôi đổi bình thuốc?”

Lục Nghiệp Chính gạt đầu, Trình Triển Tâm bèn móc ngón tay trở gọi hấn lại gần: “Tôi đọc đáp án cho cậu, miễn phí.”

Lục Nghiệp Chính qua, ngồi bên cạnh cậu: “Đáp án của tôi là đúng.”

“Đáp án của cậu không thành vấn đề, quá trình giải mới có vấn đề.” Trình Triển Tâm vừa định dùng tay trái viết ý chính bài giải lên tờ nháp, cánh tay đã bị Lục Nghiệp Chính giữ.

“Giảng thì giảng, tay đừng nhúc nhích.” Lục Nghiệp Chính nói.

Trình Triển Tâm thu tay trái, nói sơ sơ cho Lục Nghiệp Chính nghe về bài tập, chỉ ra cho hắn giải sai chỗ nào, lòng vòng hồi lâu, cứ thế kéo dài sang các khái niệm, nói nửa giờ nữa, một bình thuốc đã truyền đến đáy.

Cậu ngẩng đầu nhìn, tay phải giơ lên dán vào phần băng keo và mũi kim, nhanh chóng rút kim, sau đó lấy ngoáy tai dè xuống vết kim, quay đầu hỏi Lục Nghiệp Chính: “Hiểu không?”

Lục Nghiệp Chính thấy động tác Trình Triển Tâm thuần thục, cau mày: “Sao cậu rành...”

“Lúc nhỏ rút cho mẹ.” Trình Triển Tâm đáp, “Thân thể mẹ không tốt, bình thường vẫn phải truyền nước suốt.”

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm lại hỏi hắn: “Tôi giảng lung tung thế cậu có thấy rối không?”

Lục Nghiệp Chính còn chưa nói “Không”, di động Trình Triển Tâm đã rung lên, Lục Nghiệp Chính nhìn lướt qua màn hình, người gọi điện là cha Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm nhìn thấy chữ “ba”, người đang thả lỏng trở nên căng thẳng, cầm di động vội vàng nói “Xin lỗi tôi nghe điện thoại”, rồi đi như chạy vào phòng khách.

Cậu đóng cửa phòng khách, nhận điện thoại, Trình Liệt bên kia rống vào tai cậu lưng búng: “Mày đi chết ở đâu rồi?”

Trình Triển Tâm nhìn đồng hồ, vậy mà sáu giờ rồi, cậu mãi giảng bài cho Lục Nghiệp Chính, đến thời gian cũng quên mất.

“Con ở nhà bạn.” Trình Triển Tâm nói, “Bây giờ về ngay.”

“Mày có chết ở bên ngoài tao cũng kệ xác!” Trình Liệt nói, “Tao gọi là nói cho mày biết, hôm nay Tề Khung đưa năm ngàn tệ đến cho mày, nói là tiền học phí. Tao xài rồi.”

Trình Triển Tâm ngây dại, hỏi Trình Liệt: “Tiền học phí gì???”

“Tao làm sao biết?” Giọng Trình Liệt đã bị rượu và thuốc lá giá rẻ làm cho thô khàn, qua điện thoại giăng vào tai cậu ông ông, “Sau này đừng có kêu ca tao chưa nói với mày đã lấy.”

Dứt lời Trình Liệt cúp điện thoại ngay.

Trình Triển Tâm bị năm ngàn tệ của Tề Khung khiến cho bối rối, nhưng cậu thực sự không muốn liên hệ với Tề Khung, cũng không muốn về nhà, nên làm bộ không có chuyện gì, ra cửa.

Lục Nghiệp Chính cầm nhiệt kế đứng chờ sẵn ở cửa, vừa thấy cậu ra ngoài thì áp lên trán cậu.

“Hạ sốt rồi, ba sáu độ chín.” Lục Nghiệp Chính ngó con số trên màn hình nhiệt kế.

Trình Triển Tâm ngẩng đầu nhìn Lục Nghiệp Chính đã mặc áo ngủ: “Cảm ơn, tôi phải về thôi.”

“Tôi gọi đồ ăn rồi.” Lục Nghiệp Chính nói, “Ăn xong mới được đi.”

“Cha tôi muốn tôi về nhà.” Trình Triển Tâm lắc đầu, ngồi lên ghế salông tìm cặp sách.

Ngay lúc này, chuông cửa nhà Lục Nghiệp Chính vang lên, hắn đi tới cửa xem ai, Mạc Chi Văn đứng dưới lầu, trong tay còn cầm hộp cơm to dùng.

Lục Nghiệp Chính mở cổng cho cậu ta, hất đầu ra hiệu với Trình Triển Tâm: “Đồ ăn đến.”

Trình Triển Tâm hơi kinh ngạc, hỏi hắn: “Sao nhanh thế?”

Lục Nghiệp Chính không trả lời câu hỏi, thăm dò: “Ăn xong mới đi?”

“Cũng được.” Trình Triển Tâm lại lấy bài tập của Lục Nghiệp Chính ra, “Thật ra vẫn còn vài phần kiến thức...”

Lục Nghiệp Chính vội vàng rút vở khỏi tay Trình Triển Tâm: “Ăn cơm trước rồi mới học tiếp, nhé?”

Trình Triển Tâm bĩu môi, cảm thán: “Học sinh 11 bây giờ, đứa sau tệ hơn đứa trước.”

Lục Nghiệp Chính không thềm để ý tới cậu, đi ra mở cửa cho Mạc Chi Văn.

7. Chương 5-2

Edit: Hoài

Mạc Chi Văn vào cửa, chuyện đầu tiên là chạy lại chỗ Trình Triển Tâm sờ trán, sốt sáng hỏi cậu: “Hết sốt chưa?”

“Rồi.” Trình Triển Tâm đáp.

Mạc Chi Văn vừa đến, Trình Triển Tâm trở nên khép kín hơn hẳn (so với khi ở trước mặt Lục Nghiệp Chính), không nói chuyện nhiều, giúp Mạc Chi Văn mở hộp cơm, ba người xúm quanh bàn ăn, cùng ăn bữa tối.

Trình Triển Tâm vừa nuốt xong miếng thịt, điện thoại di động đã nhấp nháy sáng lên, cậu mở ra xem, là Tề Khung nhắn tin: “Tiền lấy được không?”

Trình Triển Tâm đầu tiên là đặt di động xuống, ăn thêm một lúc mới trả lời: “Không.”

Không quá vài giây sau Tề Khung lại gọi đến, Trình Triển Tâm thờ ơ ấn phím nhận cuộc gọi, cậu không lên tiếng, khiến Tề Khung nghe hơi thở Trình Triển Tâm truyền đến mấy lần, mới chắc chắn cậu vẫn đang nghe máy, vội hỏi: “Chú không đưa cậu?”

“Không.” Trình Triển Tâm đáp.

“Đây là tiền xài nguyên tháng này của tôi.” Tề Khung thở dài, “Chờ tháng sau ba cho tôi, tôi lại đưa sang cho cậu.”

Trình Triển Tâm rất là không hiểu: “Cậu đưa tôi cái đó làm gì?”

Tề Khung bên kia hơi dừng một chút, mới nói: “Tôi muốn cho cậu.”

“...” Trình Triển Tâm trầm mặc không bao lâu, đáp lại Tề Khung, “Cậu hà tất!”

Tề Khung không nói theo ý cậu, chỉ lảng: “Tháng sau tôi sẽ đưa tận tay cậu.”

Trình Triển Tâm cúp điện thoại, ánh mắt Mạc Chi Văn và Lục Nghiệp Chính đều dừng trên mặt cậu, cậu không định giải thích, đẩy nắp hộp cơm lại, nói tôi ăn no, muốn đi trước.

“Không được.” Lục Nghiệp Chính lần nữa mở nắp hộp cơm phần của cậu ra, chỉ vào thịt và cơm còn thừa, ra lệnh, “Ăn hết chỗ này.”

Mạc Chi Văn vừa định giảng hòa, Trình Triễn Tâm đã như bé ngoan cúi đầu lặng lẽ ăn như lời hăn.

Xử lý xong hộp cơm theo yêu cầu của Lục Nghiệp Chính, Trình Triễn Tâm cáo từ lần nữa, lúc đi Mạc Chi Văn muốn đưa cậu xuống lầu, Lục Nghiệp Chính gọi Mạc Chi Văn lại, cầm chìa khóa xe, vậy Trình Triễn Tâm: “Tôi đưa cậu về.”

Mạc Chi Văn sững sờ nhìn hai người bọn họ, luôn cảm giác trong trong lúc mơ hồ hình như mình bỏ lỡ cái gì.

Lục Nghiệp Chính còn chưa biết nhà Trình Triễn Tâm ở đâu, hăn mở bản đồ, hóa ra nhà Trình Triễn Tâm cách nhà hăn chưa tới 2km.

“Gần thế sao.” Lục Nghiệp Chính lắc đầu, đặt di động vào tay Trình Triễn Tâm, “Cầm giúp.”

“... Tôi biết đường.” Trình Triễn Tâm nói.

Lục Nghiệp Chính ngẩn người, lấy di động về, đóng bản đồ, chất vấn: “Sao không nói sớm?”

Trình Triễn Tâm cảm thấy Lục Nghiệp Chính ngốc quá sức: “Không phải tôi từng đưa đồ ăn tới nhà cậu rồi à?”

Lục Nghiệp Chính không nói, lái ra khỏi tiểu khu, Trình Triễn Tâm hướng dẫn đường cho hăn: “Rẽ phải, đèn xanh đèn đỏ thứ hai rẽ phải, sau đó đi thẳng là đến.”

Lục Nghiệp Chính lái xe theo Trình Triễn Tâm chỉ dẫn, vào con đường một chiều, quan sát hai bên đường, có vẻ hoàn cảnh không được tốt, là tiểu khu nội thành cũ kỹ.

“Đến!” Trình Triễn Tâm chỉ vào cánh cổng sắt nhỏ phía trước cách đó không xa, “Dừng ở đó được rồi, để tôi tự đi vào.”

Lục Nghiệp Chính dừng trước cổng sắt, thấy bên trong là mấy căn nhà cũ kỹ chắc phải từ ba mươi, bốn mươi năm trước, nhúu mày thật nhẹ, nói: “Tôi đưa cậu vào tận nơi thôi.”

Trình Triễn Tâm nhìn quanh quất, nói: “Không cần, bên trong khó quay đầu xe lắm.”

Cậu mở cửa xe, cảm ơn Lục Nghiệp Chính, rồi xuống xe.

Lục Nghiệp Chính sắp sửa chạy, liếc qua gương chiếu hậu, hăn thấy, chìm trong khung cảnh tối tăm, vài tia sáng yếu ớt vắt qua soi bóng một người.

Tề Khung đứng dưới ánh đèn đường, nhìn chăm chăm về hướng cổng sắt, hắn ta ném mẩu thuốc lá trong tay xuống đất, dùng đế giày giẫm tắt, đi về phía trước.

Lục Nghiệp Chính lập tức sinh lòng cảnh giác, hắn chăm sóc Trình Triển Tâm một buổi chiều, không phải để Trình Triển Tâm bị đánh chết trước cửa nhà.

Ngoài nhìn phía sau thấy không có xe, nên cứ thế đi lùi một đoạn, lái xe vào cổng sắt chật hẹp.

Trình Triển Tâm nói không sai, tiểu khu này quả khó lái xe, đường hẹp vô cùng, Lục Nghiệp Chính lái vào, vừa vặn có chỗ hẹp, cứ thế đậu xe tạm nơi đó.

Hắn vừa xuống xe thì liếc thấy Tề Khung chui vào lỗ hổng chỗ căn nhà thứ tư, cũng khê khàng chạy tới, như kẻ trộm đi sau Tề Khung.

Tề Khung tiến vào một căn nhà nhỏ, Lục Nghiệp Chính chờ hắn ta lên hai tầng, mới chậm chậm lên theo, hắn nghe thấy Tề Khung gọi một tiếng: “Tâm Tâm!”

Sau đó là âm thanh chìa khóa rơi xuống đất, giọng Trình Triển Tâm từ trên lầu truyền xuống, nghe có phần căng thẳng: “Cậu tới làm gì?”

“Tôi xin ba tôi được ít tiền, cậu cầm đi.” Tề Khung đáp.

Ngữ khí Tề Khung không hung hãn như Lục Nghiệp Chính dự đoán, trái lại mơ hồ đượm chút dè dặt cẩn thận.

“Cậu có ý gì?” Trình Triển Tâm sốt ruột, “Tiền cậu đưa ba tôi ngày mai tôi trả cậu ngay.”

“Tâm Tâm...” Giọng Tề Khung nhẹ đi, hỏi Trình Triển Tâm, “Buổi trưa thằng đó là ai?”

“Người nào?” Trình Triển Tâm hỏi ngược lại.

“Thằng lần trước đập cửa ấy.” Tề Khung đáp.

Lục Nghiệp Chính phát hiện quan hệ giữa Trình Triển Tâm và Tề Khung chẳng hề đơn giản như mình nghĩ.

Hắn không còn hài lòng với việc chỉ nghe tiếng mà không thấy mặt, từ từ nhích lại gần, rón rén đi được hai bước lên trên, Lục Nghiệp Chính dáng cao, từ khe hở song sắt nhìn thấy chân Tề Khung và Trình Triển Tâm.

Hai người đứng rất gần, lưng Trình Triễn Tâm dán vào cửa chống trộm, không thể lui được nữa.

“Đàn em lớp dưới, quốc tế Haileybury.” Trình Triễn Tâm hình dung Lục Nghiệp Chinh như thế, nhìn cậu lúc này không thể liên hệ chút nào với dáng vẻ ấu trĩ ban chiều lấy điện thoại di động áp lên mặt Lục Nghiệp Chinh.

Tay Tề Khung đè xuống mu bàn tay Trình Triễn Tâm, từ góc trông của Lục Nghiệp Chinh, cả người hẳn ta dán sát người Trình Triễn Tâm.

Trình Triễn Tâm như muốn đẩy Tề Khung ra, chân Tề Khung lui về sau, sau đó xông lên áp cậu chặt hơn.

“Cậu làm ——” Trình Triễn Tâm đột nhiên thất thanh kêu lên, sau đó là giằng co kịch liệt.

“Tâm Tâm.” Tề Khung nói, “Cậu mở cửa, chúng ta vào trong rồi nói...”

Không biết Trình Triễn Tâm đáp lại thế nào, Tề Khung dừng một chút, hạ giọng: “Cho tôi đi vào, nếu không tôi làm cậu ngay tại đây.”

Hai người tranh chấp phút chốc, Trình Triễn Tâm cúi xuống, muốn nhét chìa khóa trên đất lên, Lục Nghiệp Chinh lập tức bước xuống vài bậc thang, để Trình Triễn Tâm không thể nhìn thấy hắn.

Chìa khóa đâm vào ổ khóa, có tiếng mở khóa, sau đó là tiếng đóng cửa.

Lục Nghiệp Chinh không thể biết tư vị trong lòng mình là gì, chỉ cảm thấy như đã chạm phải bí mật của Trình Triễn Tâm, nhưng lại không chỉ vền vện như thế.

Trình Triễn Tâm sống hay chết đều không có quan hệ gì với hắn, đồng tính luyến ái hay dị tính luyến ái lại càng không quan hệ. Nhưng dấu vết trên người Trình Triễn Tâm...

Lục Nghiệp Chinh bất an quay về, vào trong xe, ngồi chốc lát, không biết xuất phát từ tâm trạng gì, hắn gọi điện thoại cho Trình Triễn Tâm.

Trình Triễn Tâm bị Tề Khung ép buộc mở cửa, không biết Tề Khung đến cùng phát điên cái gì, Tề Khung đóng cửa lại, nhét tiền vào cặp Trình Triễn Tâm.

“Tề Khung, mày muốn...” Trình Triễn Tâm lạnh lùng nhìn Tề Khung, “Tao sẽ không giúp mày gian lận khi thi đại học.”

Tề Khung kéo khóa cặp Trình Triễn Tâm, nhìn cậu nói: “Không phải vì tôi muốn cậu gian lận giúp đâu, ba mẹ tôi chuẩn bị cho tôi xuất ngoại.”

Trình Triển Tâm muốn lấy cặp, lại bị Tề Khung kéo tay, Tề Khung đề lên người Trình Triển Tâm, bàn tay chui vào vạt áo, vuốt ve vòng eo nhỏ của cậu.

“Ba tao có thể trở về bất cứ lúc nào.” Trình Triển Tâm đẩy Tề Khung, cố nhin cơn buồn nôn.

“Sẽ không, tôi mới nhìn thấy chú ra khỏi tiểu khu.” Tề Khung đứng bên ngoài rất lâu, mới chờ được Trình Triển Tâm từ trên xe Lục Nghiệp Chính xuống rồi vào nhà.

Đầu Trình Triển Tâm lại âm ỉ đau, cậu nói: “Tao còn chưa hết sốt.”

“Tâm Tâm...” Tề Khung cúi đầu, môi chạm vào má Trình Triển Tâm, nhưng không dám hôn lên miệng cậu.

“Vết thương cũng chưa lành. ” Trình Triển Tâm hét chịu nổi, cậu ẩn vai Tề Khung, chỉ còn mỗi phần thái dương hấn ta là còn có thể chạm vào mặt cậu, hỏi hấn ta, “Tề Khung, mày bị gì à?”

Tề Khung hơi dời mặt đi, nhìn vẻ chán ghét mà lạnh lùng trên mặt Trình Triển Tâm, chưa kịp nói gì, di động Trình Triển Tâm vang lên âm báo có cuộc gọi tới.

Trình Triển Tâm nhận điện thoại, giọng Lục Nghiệp Chính vang lên: “Trình Triển Tâm, bài tập cậu làm cho tôi bị sai một câu rồi.”

“Không thể.” Trình Triển Tâm nghe Lục Nghiệp Chính nghi ngờ ‘năng lực nghiệp vụ’, đầu óc lập tức tỉnh ra đôi chút, quả quyết, “Bài tập trong quyển vở nào?”

Đầu kia Lục Nghiệp Chính dừng một chút, Tề Khung nghe ra đối phương là ai, cố ý lên tiếng hỏi Trình Triển Tâm: “Tâm Tâm, ai vậy?”

Hấn ta cầm lấy tay Trình Triển Tâm chạm vào nơi cứng rắn dưới thân, Trình Triển Tâm đang mãi nhớ lại nội dung các bài tập đã làm cho Lục Nghiệp Chính, không chú ý hành vi của Tề Khung, chỉ chăm chăm hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cậu nói xem? Bài nào? Trong cuốn nào?”

Lục Nghiệp Chính bình tĩnh nói mò cho xong: “Bài tập lớn thứ hai trong quyển thứ tám.”

“Câu trả lời chính xác là gì?” Trình Triển Tâm hỏi, “Sáu căn hai có gì không đúng?”

Lục Nghiệp Chính ngẹn lời, Trình Triển Tâm lại bảo: “Cậu chụp bài giải chính xác qua đây tôi xem.”

Tề Khung không được đáp lại, nhìn dáng vẻ Trình Triển Tâm nghiêm túc nói chuyện với người bên kia, không nói một lời giơ chân đẩy chân Trình Triển Tâm ra, cách quẩn ần hạ thân mình vào Trình Triển Tâm. Lúc này Trình Triển Tâm mới kịp phản ứng, cau mày muốn kéo Tề Khung ra, tay cầm di động lại bị Tề

Khung đụng vào, di động rơi xuống đất.

Tề Khung đề lên cậu không ngừng lay động thân dưới lên xuống, như một con thú bị dục vọng điều khiển, bắp đùi Trình Triển Tâm bị thứ đồ vật cứng rắn đỉnh đến khó chịu, cậu bật ra một tiếng kêu ỨC CHẾ, nhấc đầu gối, cố sức đẩy Tề Khung, Tề Khung mới hơi dời nửa người trên ra, đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn cậu không chớp.

Trình Triển Tâm mặc kệ hấn ta, nghiêng người nhặt điện thoại lên, tiếp tục nói với Lục Nghiệp Chính: “Điện thoại di động của tôi bị rơi, cậu chụp hình chưa?”

Lục Nghiệp Chính không nói gì trong hai giây, đột nhiên cúp điện thoại.

Trình Triển Tâm hơi khó hiểu nhìn điện thoại, lại mở tin nhắn hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cậu gửi ảnh chưa?”

Lục Nghiệp Chính lái xe về nhà, nhìn thấy màn hình điện thoại đặt nơi ghế phụ sáng lên, cũng không có tâm tình đọc, đầu óc không ngừng tua đi tua lại động tĩnh bên Trình Triển Tâm.

Hồn vía lên mây mà đi vào nhà, Mạc Chi Văn hỏi hấn: “Triển Tâm về nhà rồi?”

Lục Nghiệp Chính khẽ gật đầu, Mạc Chi Văn lại hỏi: “Trước đây không phải không thích Triển Tâm à?”

“Bây giờ vẫn không thích.” Lục Nghiệp Chính mở tủ lạnh tìm nước uống.

“Vậy à?” Mạc Chi Văn cũng cầm một bình lên, “Tôi lại thấy quan hệ giữa hai người rất tốt, Triển Tâm đối xử với cậu không như với những người khác.”

Lục Nghiệp Chính quay đầu lại, mặt lạnh nhìn Mạc Chi Văn: “Cậu ta đối xử với cái thằng khốn đánh cậu ta mới khác.”

—— Thằng khốn nạn căn bã lớp 12 đó, đã gian lận bị xử lý kỷ luật còn đánh Trình Triển Tâm đến mức không chỗ nào lành lặn, thế mà cậu ta còn mở cửa cho nó.

Trình Triển Tâm hết thuốc chữa rồi, Xtóc-khôm từ trong xương thối ra ngoài luôn rồi.

“Tề Khung?” Mạc Chi Văn hỏi, “Triển Tâm rất chán ghét hấn ta, cậu không thấy sao?”

Lục Nghiệp Chính nghĩ đến hai đôi chân gần như quấn vào nhau nơi cửa nhà Trình Triển Tâm, dội vào cổ họng một hớp nước đá, buồn bực nói: “Không thấy.”

“Thôi đừng nói cái này nữa, tháng sau sinh nhật tôi nên làm ở đâu, cho chút ý kiến đi...” ”

Hết chương 5

8. Chương 6-1

Chuyển ngữ : Hoài

Trình Triển Tâm cảm thấy rất kỳ quái, Lục Nghiệp Chính đột nhiên không trả lời tin nhắn. Cậu nghĩ tới nghĩ lui, mà không nghĩ ra mình có chỗ nào khiến Lục Nghiệp Chính giận.

Nhiều nhất là chỉ làm sai một bài tập.

Lục Nghiệp Chính hẳn chẳng đến nỗi hẹp hòi như vậy.

Qua mấy ngày, Mạc Chi Văn tìm tới kéo cậu đi căn tin quốc tế ăn cơm, Trình Triển Tâm quanh co lòng vòng hỏi cậu ta: “Hôm nay Lục Nghiệp Chính không đi cùng cậu?”

“A Nghiệp... dạo này hơi bận.” Ánh mắt Mạc Chi Văn đột nhiên hơi né tránh.

Ba chữ “Trình Triển Tâm” này gần đây biến thành từ cấm không cho phép nói trước mặt Lục Nghiệp Chính, vừa nghe thấy tên Trình Triển Tâm, Lục Nghiệp Chính đột nhiên thành cay nghiệt, lúc chỉ trích Trình Triển Tâm mềm yếu không có trách nhiệm, lúc chê cậu nhìn người không rõ.

Vì thế Mạc Chi Văn không dám nhắc đến Trình Triển Tâm nữa.

Hôm nay Mạc Chi Văn tìm Trình Triển Tâm ăn cơm, là nhằm lúc Lục Nghiệp Chính đi ra ngoài mới đến.

Trình Triển Tâm thấy mặt Mạc Chi Văn tỏ ra khổ sở, thức thời không hỏi tiếp.

Bất luận Lục Nghiệp Chính không để ý tới cậu vì nguyên nhân gì, cuối cùng vẫn phải trách bản thân cậu.

“Triển Tâm, ” Mạc Chi Văn lấy từ trong cặp sách ra một tấm thiệp mời, nói, “Thứ năm tuần sau sinh nhật tôi, cậu đến tham dự cùng tôi, nhé?”

Trình Triển Tâm ngăn người, nhận lấy: “Được...”

“Hay quá.” Mạc Chi Văn thở phào nhẹ nhõm, “Cậu đừng tặng quà, bạn bè tôi đều rất tốt, không phải lo lắng.”

Thấy Trình Triển Tâm gật đầu, Mạc Chi Văn hỏi cậu: “Gần đây Tề Khung không tìm cậu gây phiền phức nhỉ?”

“Ừm.” Trình Triển Tâm gật đầu.

Tề Khung mấy ngày nay thật sự không tìm cậu, chỉ khủng bố cho cậu mất ăn mất ngủ thôi. Tin nhắn trên điện thoại chưa từng gián đoạn, gây ảnh hưởng nghiêm trọng hiệu suất làm việc của Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm cảm thấy phiền phức vô cùng, đành cài phần mềm, ẩn tin Tề Khung đi không đọc.

Ăn cơm xong xuôi, Mạc Chi Văn nhất định đòi đưa Trình Triển Tâm về lớp, qua hành lang cửa trường, vừa vận dụng phải Lục Nghiệp Chính đi tới, ba người gặp nhau tại khúc quanh.

Mạc Chi Văn tìm gặp riêng Trình Triển Tâm, giờ bị bắt ngay tại chỗ, đầu sắp đặc rồi, cổ phát tay mỉm cười với Lục Nghiệp Chính: “A Nghiệp, sớm thế?”

Lục Nghiệp Chính vô cảm nhìn cậu ta, đáp: “Mười hai giờ rồi, sớm sao?”

Trình Triển Tâm đã mấy ngày không gặp Lục Nghiệp Chính, bỗng dưng thấy hơi hồi hộp.

Lục Nghiệp Chính quay đầu liếc mắt nhìn cậu, nhìn như không định lên tiếng, Trình Triển Tâm phải mở lời trước: “Bài ấy tôi thật sự làm không đúng?”

Lục Nghiệp Chính không nghĩ rằng Trình Triển Tâm còn nhớ, tiếp tục lừa cậu: “Không đúng, đáp án sai rồi.”

“À.” Trình Triển Tâm đáp một câu, cảm giác Lục Nghiệp Chính không muốn nói chuyện với mình, gật đầu chào Mạc Chi Văn, “Đến đây được rồi, thôi, tôi về lớp.”

Mạc Chi Văn nhìn Lục Nghiệp Chính, lại nhìn Trình Triển Tâm, còn chưa kịp nói, Lục Nghiệp Chính đã mở miệng trước: “Cùng đưa cậu ta đi đi.”

Giọng hần lần này không quá cường ngạnh, nhưng cũng chẳng cho Trình Triển Tâm cơ hội lựa chọn, thấy Trình Triển Tâm không nhúc nhích, hần giơ tay đẩy lưng Trình Triển Tâm, bắt cậu đi về phía trước.

Trình Triển Tâm nghiêng mặt sang bên quan sát Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính bình tĩnh buông tay, dường như chưa hề làm gì. Trình Triển Tâm đi chính giữa, Mạc Chi Văn cách cậu hai bước, Lục Nghiệp Chính lại rất gần, thời điểm bước đi, cánh tay thỉnh thoảng đụng nhau. Có lẽ do Lục Nghiệp Chính quá cao, khiến tim Trình Triển Tâm không khỏi đập nhanh hơn vài nhịp.

Đi mấy bước, Mạc Chi Văn mở miệng giải thích: “Tôi tìm Triển Tâm đưa thiệp mời, sắp đến sinh nhật tôi rồi.”

Lục Nghiệp Chính “Ừ” một tiếng, không nói thêm gì.

Ba người lặng lẽ đi tới cửa lớp, Trình Triển Tâm vào phòng học, giờ tự học đã bắt đầu, thầy giáo vật lý ngồi trên bàn giáo viên nhìn thấy Trình Triển Tâm, mỉm cười với cậu.

Trình Triển Tâm còn chưa ấm chỗ, tin nhắn của Mạc Chi Văn đã tới, nội dung: “Lại bị A Nghiệp tóm được tôi lên tìm cậu ăn cơm.”

Trình Triển Tâm nhìn màn hình điện thoại, nhớ lại bộ dáng Lục Nghiệp Chính đi khi cùng mình về phòng học, bỗng dưng hơi thất thần.

EQ cậu thấp đến mức căn bản không có, cho nên rất ít khi tìm thấy chuyện gì làm mình phiền muộn, dù chủ nợ có tới tận cửa giục, Trình Triển Tâm cũng là bình tới tướng đỡ nước đến đất ngăn, thế nhưng Lục Nghiệp Chính làm lơ, thật sự khiến cậu hơi khổ não.

Mạc Chi Văn không đợi được Trình Triển Tâm rep tin, cứ thế vào thẳng chuyện chính, cậu ta giới thiệu cho Trình Triển Tâm một môi làm ăn.

Trình Triển Tâm hơi băn khoăn, muốn tặng Mạc Chi Văn món quà sinh nhật ra hình ra dáng, lại không biết Mạc Chi Văn thích gì. Vốn cậu có thể đi hỏi Lục Nghiệp Chính, nhưng bây giờ... Có lẽ không hay lắm.

Buổi tối tan học, Trình Triển Tâm cười ... Xe đạp, quẹo vào một hẻm nhỏ, bị Tề Khung chặn trên đường.

Tề Khung đi xe cha hắn ta, đậu chính giữa hẻm. Trình Triển Tâm không biết, định đẩy xe đạp đi tới, muốn gõ cửa xe hỏi xem có chuyện gì. Còn chưa đi đến, Tề Khung đã mở cửa xe, chăm chăm nhìn cậu rồi ra lệnh: “Tâm Tâm, lên xe, tôi đưa cậu về nhà.”

Vừa thấy là Tề Khung, Trình Triển Tâm đẩy xe quay đầu bỏ đi, còn chưa đặt chân lên bàn đạp, ghế sau cứ thế bị Tề Khung kéo lại: “Tâm Tâm, tôi đáng sợ như vậy sao?”

Thần sắc Tề Khung quỷ dị cực kỳ, đầu tháng tư trời chuyển tối sớm, Trình Triển Tâm nhìn Tề Khung, lòng tự bảo hôm nay khả năng phải chịu khổ sở rồi.

Có điều Trình Triển Tâm chịu khổ không phải một lần hai lần, cũng không quá dễ trong lòng nữa.

“Hôm qua tài khoản có thêm 1 vạn tệ, là cậu sao?” Tề Khung hỏi cậu.

Trình Triễn Tâm hồ hững gật đầu, bổ sung: “Lần sau đừng có đưa tiền cho cha tôi nữa, tôi không có tiền trả lại cậu đâu.”

“... Cậu thật là..., ” Tề Khung duỗi tay nắm lấy cánh tay Trình Triễn Tâm, đặt cậu trên tường gạch trong hẻm, xe đạp Trình Triễn Tâm ngã, âm thanh lạch cạch phát ra vang vọng trong ngõ nhỏ, “Thật là chỉ thấy tiền trong mắt.”

Nghे lời này Trình Triễn Tâm chợt cảm thấy buồn cười, nhưng cậu không phản bác, đôi mắt vừa đen vừa sáng không động chút tình cảm nhìn thẳng Tề Khung, lặng lẽ nói: “Tôi nói thật.”

Hẻm tối chỉ có ánh sáng từ một chiếc đèn đường trên cao, chiếu từ đỉnh đầu hai người xuống.

Trình Triễn Tâm mặc đồng phục học sinh xuân thu, phần cổ thon dài trắng nõn lộ ra bên ngoài, bởi vì khung cảnh tranh tối tranh sáng, đôi mắt càng to tròn, ánh mắt nhìn như vô tội, nhưng chân thực lãnh huyết.

Trình Triễn Tâm rất gầy, khí lực không lớn, chỉ cần đủ cường tráng, ai cũng có thể nhấn cậu ngã trên mặt đất, muốn gì đoạt nấy.

Nhưng trái tim cậu chỉ thuộc về mình cậu.

Tề Khung cuối cùng nghiêm nghiêm túc túc đối diện Trình Triễn Tâm, sau tích tắc, một bầu máu nóng tắt ngóm.

Trình Triễn Tâm không buồn phản ứng với hành vi của hắn ta, đó chỉ là thỏa hiệp với bản thân, không hơn.

Thời điểm Tề Khung đặt Trình Triễn Tâm dưới thân, từng tự đa tình, dục vọng khổng lồ chế được thỏa mãn, dục vọng thì ngược được phát tiết, hắn mừng thầm hưởng thụ, cao trào, động lòng, thương tiếc, nhưng Trình Triễn Tâm không có.

Trình Triễn Tâm không phản kháng, không giãy dụa, không lấy cái chết vật lộn, không tiếp nhận, cậu đã quen đặt giới hạn ở chỗ rất sâu, cắm tại đó một hàng dao sắc, dù một khắc sau có chết, Trình Triễn Tâm cũng sẽ không vì e ngại bạo lực, mà trở thành món đồ thuộc sở hữu của Tề Khung.

Muốn Trình Triễn Tâm yêu thích vô cùng khó khăn, vì cậu không đặt bất luận người nào trong lòng cậu.

“Tâm Tâm.” Tề Khung trở nên hốt hoảng, lại không dám để Trình Triễn Tâm phát hiện hắn ta bất ổn, “Coi như cậu không trả, tôi cũng —— ”

“—— Trình Triễn Tâm.” Trình Triễn Tâm chưa đáp, có người ngắt lời Tề Khung, đi về hướng bọn họ.

Hắn rất cao, bước chân như thể kéo theo cơn gió, mặc đồng phục quốc tế Haileybury, không mang cặp sách, chưa đến vài bước đã đi tới trước mặt, dò hỏi Trình Triển Tâm: “Có muốn tôi đưa về không?”

“Tôi sẽ đưa cậu ấy về.” Tề Khung trừng mắt nhìn Lục Nghiệp Chính.

Khí lực trên tay hắn ta lỏng ra, Trình Triển Tâm lập tức rút tay, dời một bước sang gần Lục Nghiệp Chính, không buồn nhìn hắn ta, đáp nhanh: “Không cần.”

Lục Nghiệp Chính dựng xe đạp Trình Triển Tâm lên, cúi đầu nhìn cậu, Trình Triển Tâm giơ tay muốn đỡ, bị Lục Nghiệp Chính đẩy tay: “Để tôi dắt.”

Tề Khung không ngăn cản, Trình Triển Tâm liền đi cùng Lục Nghiệp Chính.

Lục Nghiệp Chính chưa từng đụng vào xe Trình Triển Tâm, không biết khống chế cân bằng, đẩy đến xiêu xiêu vẹo vẹo, đi được mấy bước thì suýt đụng vào tường.

Trình Triển Tâm bật cười, Lục Nghiệp Chính liếc mắt sang cậu: “Ngon thì đẩy thử.”

Trình Triển Tâm muốn nhận, Lục Nghiệp Chính lại không cho, Trình Triển Tâm lắc đầu: “Sĩ diện thế!”

Tề Khung đứng ở phía sau, tim đập như trống, đầu ngón tay hắn ta run lên, huyết thái dương cũng thỉnh thoảng nháy.

Bởi vì giọng Trình Triển Tâm nói với Lục Nghiệp Chính rất ngọt, khiến Tề Khung nhớ tới, lúc còn trẻ con, mỗi khi Trình Triển Tâm muốn mẹ cậu cho cậu ăn kẹo.

Trình Triển Tâm bé nếu muốn ăn kẹo sẽ không vật vã khóc đòi như những đứa trẻ khác, mà đầu tiên, cậu sẽ nói với mẹ thế này: “Mẹ, viên kẹo đó có phải rất ngọt không?”

Nếu như Trình Triển Tâm dùng giọng nói đó nói chuyện với một người, cho thấy nhất định Trình Triển Tâm rất muốn có kẹo ngọt từ người đó.

9. Chương 6-2

Trình Triển Tâm dõi theo Lục Nghiệp Chính ném xe đạp vào cốp sau, sau đó cùng hắn lên xe.

Lục Nghiệp Chính trầm mặc lái xe, Trình Triển Tâm đặt cặp sách dưới chân, hỏi hắn: “Cậu ăn cơm chưa?”

“Bây giờ dẫn cậu đi ăn.” Lục Nghiệp Chính nói, mắt hẩn nhìn phía trước, dường như giữa hai người vẫn như thường lệ, “Muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Trình Triển Tâm đáp.

Lục Nghiệp Chính nhìn quanh quất bên đường, quyết định: “Vây ăn món Quảng Đông.”

Kể từ lúc đó, trong xe an tĩnh.

Trình Triển Tâm nhìn Lục Nghiệp Chính trực diện, trong lòng âm thầm tính toán, mở miệng hỏi thẳng Lục Nghiệp Chính: “Ngày hôm đó cậu có mặt, đúng không?”

Lục Nghiệp Chính không lên tiếng, Trình Triển Tâm nói tiếp: “Ngày tôi sinh bệnh, Tề Khung chặn tôi trước cửa, cậu có theo tới, đúng không? Cho nên gọi điện thoại cho tôi, gạt tôi nói tôi làm bài sai.”

Lục Nghiệp Chính vượt đèn đỏ, tăng tốc, sắc mặt không được tốt lắm, miệng cũng mím chặt, rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài.

Trình Triển Tâm lại bướng bỉnh truy hỏi: “Đúng hay không?”

Phía trước lại có đèn đỏ, Lục Nghiệp Chính giãm phanh, quay sang nhìn Trình Triển Tâm, vẻ mặt vô cảm: “Lần trước cậu lên giường với thằng đó, lấy bao nhiêu tiền?”

Trình Triển Tâm ngây ngẩn cả người.

Lục Nghiệp Chính quay đầu lại, “Tôi đứng gần đó.”

Trình Triển Tâm không còn biết nói gì, cậu ngơ ngác nhìn Lục Nghiệp Chính. Lục Nghiệp Chính cho là Trình Triển Tâm bị hẩn đâm vào chỗ đau, thả giọng hơi chậm lại: “Cậu và thằng đó nói rõ ràng chưa?”

Mấy ngày nay Lục Nghiệp Chính nghĩ ngợi không ít, Trình Triển Tâm sống trong môi trường khác xa hẩn và Mạc Chi Vãn, không nên dùng góc nhìn của hẩn và Mạc Chi Vãn quy chiếu lên cách mà Trình Triển Tâm hành động.

Con người Trình Triển Tâm không xấu, ngày thường cũng chân thật, có lẽ thực sự cùng đường mạt lộ, nên đành lẫn lộn một chỗ với Tề Khung.

Cậu bắt đắ dĩ bán đứng thân thể, đổi lấy tiền tài, mới phải chịu cho Tề Khung bạo lực và ngược đãi, nếu dùng “Không biết xấu hổ” trách móc, thì quá mức vô đoán lại cứng nhắc.

Lục Nghiệp Chính nhớ tới vết máu trên người Trình Triển Tâm, hẳn chưa từng thật sự cứu Trình Triển Tâm, thậm chí còn chẳng bằng được Mạc Chi Văn, tư cách gì mà nông cạn lèo lái suy nghĩ của mình theo con đường chỉ tiếc mài sắt chẳng thành kim.

Lời Tề Khung hăm dọa “Ồ đây làm cậu!”, càng khiến tâm tình Lục Nghiệp Chính phức tạp đến khó diễn tả bằng lời, không dám ngẫm nhiều hơn thâm ý trong câu nói đó.

May mắn, nghe ngữ khí Trình Triển Tâm đáp lại bữa ấy, cùng tư thế hôm nay của hai người, chắc hẳn giao dịch thân thể giữa họ đã kết thúc, vậy ngày hôm nay, chính là ngày Trình Triển Tâm bắt đầu một cuộc sống mới.

Lục Nghiệp Chính thấy Trình Triển Tâm không trả lời, lại tiếp: “Muốn nói cho rõ ràng không, tôi nghe cậu nói.”

Mặt Trình Triển Tâm có chút vắn vẹo: “Nói rõ đi.”

“Vậy được.” Lục Nghiệp Chính trịnh trọng, “Sau này trước khi quyết định làm gì, nhớ tìm tôi hoặc Tiểu Văn thương lượng trước.”

“Tôi và hắn ta thật ra không phải...” Trình Triển Tâm muốn giải thích, thế nhưng nhớ lại những câu ngày đó Tề Khung thốt ra, lại không biết nên từ chỗ nào mà nói.

Hơn nữa Lục Nghiệp Chính như kiểu không cần giải thích, Trình Triển Tâm đành phải lặng im.

Lục Nghiệp Chính ngừng xe trước quán ăn bán món Quảng Đông, nhìn Trình Triển Tâm: “Đến rồi.”

Trình Triển Tâm cùng hắn đi vào, hai người ngồi xuống bàn ăn gần cửa sổ.

Trình Triển Tâm còn bận nghĩ xem phải làm sao giải thích với hắn, cậu và Tề Khung không phải loại quan hệ đó, Lục Nghiệp Chính đã chuyển sang chuyện khác: “Tuần sau sinh nhật Mạc Chi Văn, tôi đón cậu đi.”

“A, ừ nhỉ!” Trình Triển Tâm chống cằm, hỏi Lục Nghiệp Chính, “Theo cậu tôi nên tặng gì?”

Lục Nghiệp Chính đang coi menu, nghe vậy ngẩng đầu lên: “Không cần tặng.”

Trình Triển Tâm lắc đầu: “Không được, cậu tặng cái gì?”

Lục Nghiệp Chính vừa định mở miệng khoe mình tặng bức ảnh có chữ ký của thần tượng Lam Cầu cho Mạc Chi Văn, Trình Triển Tâm lại đổi ý: “Thôi thôi cậu không cần nói, chắc chắn là cao cấp lắm, chỉ sợ nghe xong tôi lại bị hù đến mất hồn luôn.”

Chưa kịp nói đã bị cướp lời, Lục Nghiệp Chinh ngoắc tay ra dấu cho phục vụ đến, gọi món, sau đó quay nhìn Trình Triển Tâm: “Gần đây cậu ấy rất hứng thú với tâm lý học.”

“Tâm lý học ngành nào?” Trình Triển Tâm hỏi.

Lục Nghiệp Chinh mở một website tâm lý về giao tiếp mà Mạc Chi Văn hay truy cập, giơ ra, Trình Triển Tâm ngồi xuống bên cạnh Lục Nghiệp Chinh cùng đọc.

Cậu cởi áo khoác, bên trong vẫn là chiếc T shirt cũ đơn điệu, cả người nhìn vừa nghèo túng vừa tội nghiệp.

Nhưng Trình Triển Tâm lớn lên quá thật dễ coi, cậu nghiêm túc đưa ngón trỏ ra, chỉ tay trên màn hình di động Lục Nghiệp Chinh, thật sự nghiêm túc thảo luận loại sách mà Mạc Chi Văn yêu thích. Dưới ánh đèn vàng nhạt của quán ăn, tay Trình Triển Tâm trắng không tỳ vết, móng tay rất mềm, cắt gọn, khớp xương cũng nhỏ nhắn hơn so với người khác, sạch sẽ lại đáng yêu.

“Bộ phim này...” Trình Triển Tâm chỉ vào ô quảng cáo phim ở một góc trang web, nói, “Tiểu Văn nói là cảm giác nó sẽ rất hay, tôi cũng thấy thế...”

“Ngốc.” Lục Nghiệp Chinh bình luận rất đơn giản.

Trình Triển Tâm ngẩng đầu, mím môi cười, trốn tránh: “Cũng chỉ có cậu mới cho là ngốc.”

Lục Nghiệp Chinh không tiếp lời, Trình Triển Tâm tiếp tục rê tay kéo xuống dưới, ghi nhớ tên mấy quyển sách Mạc Chi Văn muốn đọc, quyết định: “Tôi tặng sách.”

Món ăn được đưa lên, cậu ngồi trở lại đối diện Lục Nghiệp Chinh, nghiêng đầu nhìn hắn: “Hôm nay để tôi mời nhé, cậu giúp tôi nhiều quá.”

“Cậu làm bài tập hộ tôi.” Lục Nghiệp Chinh tránh nặng tìm nhẹ.

“Nhưng tôi làm sai.” Trình Triển Tâm gấp một đĩa rau, nuốt vào, lơ đãng nói.

“...” Lục Nghiệp Chinh rất cục thừa nhận, “Cậu không làm sai.”

“Lục Nghiệp Chinh, tôi mời cậu ăn cơm, cậu dẫn tôi đi mua sách được không?” Trình Triển Tâm hỏi hắn.

Lục Nghiệp Chinh nhìn Trình Triển Tâm phớt chốc, gật đầu: “Được.”

Ăn cơm xong, Lục Nghiệp Chinh đưa Trình Triển Tâm về nhà.

Trình Triển Tâm không cho hắn đưa đến tận cửa.

Cậu thấy nhà cậu sáng đèn.

Lục Nghiệp Chinh cũng không cưỡng ép, nhìn Trình Triển Tâm đi đến gần tiểu khu, sau đó lái xe đi.

Trình Triển Tâm lên lầu, vừa tới tầng hai, đã nghe âm thanh trong ti vi ầm ầm đập vào lỗ tai, không gian hành lang chỉ nghe thấy những tiếng thuyết minh, tiếng còi, tiếng va chạm khi thi đấu. Trình Triển Tâm sinh ra kích động muốn bỏ chạy mất hút, đứng hồi lâu chỗ mấy bậc thang, mới từ từ đi vào.

Cậu mở cửa, trong nhà ngoài Trình Liệt còn thêm một người khác, cha Tề Khung ngồi trên ghế salông trong nhà, kế bên Trình Liệt, mỗi người cầm một chai bia, đang xem bóng đá.

“Vào, bóng hay!” Trình Liệt rõ ràng đã thấy Trình Triển Tâm tiến vào, mắt lại không buồn quét qua, như dính cứng vào ti vi, miệng hò reo không ngớt.

“Tâm Tâm về rồi.” Cha Tề Khung quay đầu trước tiên, nhiệt tình nhìn Trình Triển Tâm, “Giờ tự học muộn như vậy?”

Trình Triển Tâm không trả lời, chào một tiếng chú, định về phòng mình, lại bị cha cậu gọi giật: “Trình Triển Tâm, ra đây.”

Trình Liệt để chai bia xuống, lần này lão nhỏ giọng hơn, gọi Trình Triển Tâm lần nữa: “Tâm Tâm, lại đây.”

Trình Triển Tâm buông cặp sách, đi tới, ngồi lên ghế salông, tư thế ngồi có chút câu nệ, ánh mắt Trình Liệt như rần rốc quét trên người Trình Triển Tâm, nếu không phải cha Tề Khung ở đó, Trình Triển Tâm bảo đảm, một giây tiếp theo chai bia trên tay Trình Liệt sẽ giáng thẳng vào người cậu.

Trình Triển Tâm lớn lên, hoàn toàn khác với Trình Liệt.

Trình Liệt cường tráng, khi còn trẻ thường xuyên đánh nhau, đã đánh thì chỉ có thắng, mấy năm nay bị rượu bia ăn mòn thành phù thũng, mà vẫn mơ hồ nhìn thấy cơ xương vạm vỡ ẩn dưới lớp quần áo.

“Chú Tề nói, muốn tài trợ mày học đại học, ” Trình Liệt nói, “Còn không tới quỳ gối tạ ơn chú ấy cho mau.”

“Anh Trình khách khí quá.” Cha Tề Khung phẩy tay, “Hàng năm Tôi và mẹ Tề Khung tài trợ sinh viên học đại học đến cả năm bảy người. Chúng tôi nhìn Tâm Tâm lớn lên từ nhỏ, thành tích thẳng bé vượt trội, hàng xóm giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên!”

Trình Liệt cười to, vỗ vỗ vai cha Tề Khung, lại cụng hai chai bia vào nhau, ngửa cổ dốc một hơi cạn sạch.

Cha Tề Khung uống hết chai, cáo từ về.

Trình Triển Tâm đứng sau lưng Trình Liệt, tiễn cha Tề Khung ra cửa, vừa đóng cửa, Trình Liệt đã quay đầu, khoanh tay nhìn Trình Triển Tâm: “Muộn như vậy mới về, mày làm gì?”

Trình Triển Tâm không nói lời nào, Trình Liệt tìm cớ: “Sinh viên tài cao nên con mẹ mày coi khinh tao là thằng cha sâu rượu? Không thèm nói?”

“Không phải.” Trình Triển Tâm lời còn chưa dứt, âm thanh điện thoại vang lên, là Lục Nghiệp Chính, cậu chưa kịp tắt di động, đã bị Trình Liệt túm tay.

Trình Liệt rượu vào càng hung bạo, kéo Trình Triển Tâm như nắm cổ gà, tay kia quơ một cái, điện thoại tức khắc rơi vào tay lão.

“A Nghiệp... Ai nhỉ?” Trình Liệt đọc cái tên trên màn hình, “Ha ha, Tâm Tâm cũng có bạn tốt rồi sao?”

Trình Triển Tâm đoạt di động trở lại, lùi về sau hai bước, cảnh giác nhìn Trình Liệt.

Từ khi cậu bắt đầu hiểu chuyện, cơ hồ chưa từng va chạm trực diện với lão ta, đôi mắt Trình Liệt híp lại: “Hừ, dám không cho tao nhìn!?”

Lão vung chai bia lên muốn đập vào vai Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm linh hoạt né tránh, muốn chạy vào phòng, Trình Liệt giơ chân đập thẳng vào đùi Trình Triển Tâm, cậu bị lão đập ngã nhào trên đất, vừa ấn nút tắt máy, chai bia trên tay Trình Liệt đã giáng thẳng xuống.

Mười giờ khuya, Trình Liệt lục trong cặp sách Trình Triển Tâm, cướp được mấy trăm tệ, huyết sáo đi ra khỏi cửa.

Trình Triển Tâm nằm úp trên đất rất lâu mới bò dậy nổi, cậu dựa vào tường, khép mắt trong phút chốc, cố gắng với lấy điện thoại di động bị cha cậu đập vỡ màn hình, thử khởi động máy.

May mà di động dù là hàng dỏm, chất lượng vẫn không đến nỗi, bị Trình Liệt giẫm mà vẫn có thể hoạt động.

Trình Triển Tâm nhìn ba cuộc gọi nhỡ từ Lục Nghiệp Chính trên màn hình, gọi lại. Lục Nghiệp Chính nhận rất nhanh.

“Di động hết pin, quên sạc.” Trình Triển Tâm nói dối, “Tôi về nhà thì đi tắm luôn, sau đó mới làm bài tập, không để ý.”

Cả người cậu như bị xe tải chèn qua, ngực ngộp đến không thở nổi, đau đầu đau khắp toàn thân, tay cầm điện thoại di động cũng đang run rẩy, giọng nói với Lục Nghiệp Chính lại mềm dịu bất ngờ.

“À.” Lục Nghiệp Chính trả lời bằng đơn âm, không nói tiếp, nhưng cũng chẳng ngắt máy, dường như muốn hỏi gì đó, lại không biết phải hỏi từ đâu.

“Tề Khung không đến tìm tôi, cậu đừng lo lắng.” Trình Triển Tâm lại nói.

“Khi nào ghé nhà sách?” Lục Nghiệp Chính hỏi cậu.

“Qua mấy ngày nữa.” Trình Triển Tâm nói, “Qua mấy ngày.”

Lục Nghiệp Chính cẩn thận nhắc cậu lần nữa: “Bữa đó sẽ tới đón cậu đấy.”

Ý thức Trình Triển Tâm bay xa, không còn dám nói thêm với Lục Nghiệp Chính, liền nói: “Được, tôi đi ngủ.”

Cậu cúp điện thoại, cái máy xây xước trượt từ những ngón tay mềm nhũn xuống sàn, cậu cũng từ từ trượt theo bức tường xuống đất, nằm nhoài trên sàn nhà dán giấy simili, chìm vào bóng tối.

Hết chương 6

10. Chương 7-1

Chuyển ngữ : Hoài

Hôm sau là thứ sáu, Trình Triển Tâm không rời giường, cố nhắc ngón tay dùng chiếc điện thoại bị đập nát gọi cho giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ.

Cậu là thịt trên đầu quả tim của các thầy cô, không đi học cũng chẳng ai nói.

Trình Triển Tâm nằm trên giường một ngày, đến chiều thì cố gượng dậy đi tắm, rồi kiểm món gì ăn.

Nhà tắm chỉ rộng 2 mét vuông, rất chật chội, Trình Triển Tâm cởi quần áo, đi vào, xối nước lên đầu, nước chảy không đều, lúc lạnh lúc nóng, Trình Triển Tâm chỉ hơi động dậy đã thấy đau rát, cố gắng kỳ cọ người sạch sẽ, dùng khăn mặt lau khô, nhón chân với tay, muốn máng khăn mặt lên móc, nhìn thấy in trong chiếc gương sứ mờ phía trên bồn rửa, là mình.

Con người trong gương tái nhợt gầy yếu đăm đăm nhìn cậu thê lương, khắp toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào lạnh lặn, đôi mắt trống rỗng, trong con ngươi đen đờ dẫn không nhìn thấy bất cứ điều gì.

Trình Triễn Tâm phải thu toàn bộ tình cảm, giấu trong góc nhỏ trái tim, những khi đơn độc một mình sẽ thả ra chút ít, sưởi ấm chính cậu, đau đớn và dằn vặt thân thể mới không còn thương tổn cậu đến mức chẳng đứng lên nổi.

Trình Triễn Tâm suốt mười bảy năm, như một hồi khổ tu dài đằng đặc, chân trần đạp trên cát nóng, cậu đi đến sắp quỳ, vẫn cứ không nhìn thấy bờ.

Cậu giơ tay, đụng vào vết máu ứ trên xương quai xanh, nhớ lại bảy, tám năm trước, đáng về mẹ cậu nằm trên giường bệnh, cũng suy yếu như thế, cậu bây giờ không tốt hơn bà khi ấy bao nhiêu.

Ngày ấy mẹ Trình Triễn Tâm đi, ăn mặc thật xinh đẹp, phấn hồng son đỏ điểm tô gương mặt bệnh tật, mặc chiếc váy bà mua khi còn nói chuyện yêu đương cùng Trình Liệt, xoa đầu Trình Triễn Tâm.

Trình Triễn Tâm hỏi bà muốn đi đâu, bà không nói gì, chỉ dặn Trình Triễn Tâm phải ngoan ngoãn, ngoan ngoãn đọc sách, ngoan ngoãn đợi ở nhà.

Trình Triễn Tâm nhìn nước mắt rơi lên má mẹ, không hỏi thêm, cậu biết bà sẽ không trở lại nữa.

Người may mắn có rất nhiều lựa chọn, Trình Triễn Tâm không may mắn, những gì được lựa chọn rất ít, cầu (*xin*) tố (*cáo*) không cửa, chỉ đành kéo dài hơi tàn mà sống, tự họa cho mình tương lai yên yên lành lành, mỹ mỹ mỹ mãn, mới dám vào giấc ngủ, sự ngày mai để ngày mai lại nói.

Trình Triễn Tâm mặc quần áo xong, lê chân vào nhà bếp, lục lọi khắp nơi vét ra vài hạt gạo, nấu cho mình một bát cháo.

Lục Nghiệp Chính hẹn Trình Triễn Tâm thứ tư, xế chiều trường học tổ chức hoạt động, ba giờ rưỡi đã được tan học.

Trên người Trình Triễn Tâm có không ít vết thương mới, nghỉ ngơi đến cuối tuần vẫn không lành lặn hoàn toàn, để tránh cho Lục Nghiệp Chính hiểu lầm càng sâu, cậu quần mình chặt chẽ, trước khi ra cửa còn kiểm tra mấy lần, chắc chắn không còn thương tích bị lộ mới yên tâm.

Sáng sớm đi học trời vẫn còn quang, đến khi sắp tan học, trời đột nhiên tí ta tí tách hạ mưa.

Trình Triễn Tâm nhận được tin nhắn từ Lục Nghiệp Chính, nói chờ cậu chỗ cổng nam trường học. Cậu không mang dù, nên đi không nhanh, cứ thế dầm mưa dấy xe đạp từ từ qua đó.

Lục Nghiệp Chính từ xa nhìn thấy một kẻ ngu ngốc đội mưa lướt qua, vội vàng lấy dù bước nhanh tới.

Trình Triển Tâm nhìn thấy Lục Nghiệp Chính, liền đứng bất động, chờ hần lại gần.

“Cậu không xem dự báo thời tiết à?” Lục Nghiệp Chính ấn xuống chiếc cặp trống không trên vai Trình Triển Tâm, “Cũng không phải không có chỗ để dù.”

Trình Triển Tâm trêu Lục Nghiệp Chính: “Hôm nay cậu không giúp tôi đẩy xe được rồi.”

Lục Nghiệp Chính chuyển dù sang tay kia, che lên đầu Trình Triển Tâm, nói: “Tôi đẩy xe, cậu che được đến đâu tôi không?”

Hần đi bên trái Trình Triển Tâm, vốn dùng tay phải che dù, nhưng vai hần rộng, luôn phải đụng vào Trình Triển Tâm, cuối cùng dứt khoát đổi sang tay trái cầm dù, tay phải khoác lên vai Trình Triển Tâm.

Cảm thấy động tác của Lục Nghiệp Chính, Trình Triển Tâm hơi cứng người, Lục Nghiệp Chính không chú ý, hần sờ sờ lớp quần áo kín mít trên người Trình Triển Tâm, hỏi: “Cậu không nóng à?”

Trình Triển Tâm lắc đầu, nói không nóng không nóng, tay phớt qua bàn tay Lục Nghiệp Chính, nơi Lục Nghiệp Chính bị cậu đụng vào lạnh ngắt, hần nhú mày: “Cậu đã làm gì?”

Nhiệt độ tháng tư mười độ, Trình Triển Tâm mặc nhiều thế, theo lý không nên lạnh như vậy.

Lục Nghiệp Chính giữ người Trình Triển Tâm, giơ tay lên, đặt lên trán Trình Triển Tâm, có hơi nóng, nhưng không chắc được có phát sốt hay không, thế là hần hơi cúi người, dán trán hần vào trán Trình Triển Tâm, kiểm tra nhiệt độ trên người Trình Triển Tâm.

Mặt Trình Triển Tâm hơi nóng, cậu nhìn Lục Nghiệp Chính chăm chăm, tay chân luống cuống lăm bầm: “Tôi không có sốt.”

“Cậu nói mà tính được sao?” Lục Nghiệp Chính kề sát vài giây, cảm giác không khác lắm, mới tiếp tục ôm vai Trình Triển Tâm đi về phía trước, “Lát nữa mua nhiệt kế cho cậu.”

Đến xe, Lục Nghiệp Chính giúp Trình Triển Tâm mở cửa xe trước, để cậu ngồi vào, mới cất xe đạp của Trình Triển Tâm, đến lúc hần ngồi vào ghế lái xe, áo khoác đồng phục cũng ẩm ướt, Lục Nghiệp Chính bèn cởi áo khoác, đặt trên đùi Trình Triển Tâm, để Trình Triển Tâm cầm giúp.

Trình Triển Tâm ôm áo khoác của Lục Nghiệp Chính, lén lút sờ soạng ống tay áo, thật giống như đang cùng Lục Nghiệp Chính dặt tay nhau.

“Đói không?” Lục Nghiệp Chính nhìn đồng hồ, “Ăn cơm trước?”

Trình Triễn Tâm thẳm nói sớm thế này, chẳng thấy đói bụng, đáp lại: “Nếu không hay là đến nhà cậu, tôi nấu cơm cho cậu ăn.”

“Ngoài trứng chiên thì cậu còn có thể làm gì?” Lục Nghiệp Chính liếc cậu.

Không ngờ Trình Triễn Tâm nghiêm túc hỏi ngược lại hắn: “Cậu muốn ăn gì tôi cũng có thể học.”

Bất luận là học quy củ hay học nấu ăn, Trình Triễn Tâm đều rất nhanh.

Lục Nghiệp Chính quẹo lái, nói: “Được.”

Có điều Trình Triễn Tâm thực sự thiếu khuyết hiểu biết về tâm lý học, dù đã có Lục Nghiệp Chính gian lận, chỉ tên sách hướng dẫn giao tiếp Mạc Chi Văn thích cho, thì khi cậu đứng trước kệ sách, vẫn là rất luống cuống.

Đầu tiên cậu lần mò đến quầy sách bán chạy, nhìn phút chốc, hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cuốn này, ‘*đọc vị người khác bằng phương pháp của FBI*’ thế nào?”

“Không được.” Lục Nghiệp Chính bác bỏ ngay lập tức.

Trình Triễn Tâm cúi đầu, dùng ngón tay gầy gầy một quyển sách khác, lôi nó lò ra một chút, quay đầu lại tìm Lục Nghiệp Chính: “Cuốn này thì sao?”

Lục Nghiệp Chính đọc tựa, (Giải mã giấc mơ).

“Quyển này cậu ấy có rồi.” Lục Nghiệp Chính ngẫm nghĩ rồi đáp.

Trình Triễn Tâm đẩy sách về, nhà sách thành phố hầy còn mở lò sưởi, cậu hơi nóng, lại không muốn cởi quần áo, cho nên lặng lẽ cởi nút áo giải nhiệt.

Lục Nghiệp Chính quan sát động tác của Trình Triễn Tâm, bắt thần giờ tay nắm tay Trình Triễn Tâm, buông ra rất nhanh, thấy Trình Triễn Tâm nhìn hắn, mới hỏi: “Không lạnh chứ?”

“Không lạnh.” Mặt Trình Triễn Tâm nóng ran, tim đập nhanh hơn vội lẩn ra xa, lại tìm lâu lắc, mới chọn được một bộ mấy cuốn sách của Carl Gustav Jung*.

Thông tin về Carl Gustav Jung: https://vi.wikipedia.org/wiki/Carl_Jung

Lục Nghiệp Chính giúp cậu cầm sách, hỏi cậu: “Hôm nay nếu tôi không đi cùng, cậu cũng mua quà nặng

như vậy?”

Trình Triển Tâm ra về ‘hắt hàm’ sai Lục Nghiệp Chinh đặt sách trước quầy thu ngân, giả ngu trả tiền.

Lục Nghiệp Chinh lại giúp cậu chuyển sách vào trong xe.

Trình Triển Tâm hỏi hần: “Có thể mượn xe cậu làm chỗ để sách vài ngày không?”

Sinh nhật Mạc Chi Văn vào ngày kia, Trình Triển Tâm làm biếng, không muốn mất công cầm đi cầm về.

Lục Nghiệp Chinh đóng cốp sau, lắc đầu: “Không được.”

Trình Triển Tâm không nghĩ tới Lục Nghiệp Chinh sẽ từ chối, cậu ngẩn ngơ, tâm trạng lâng lâng trên trời từ từ rơi xuống, nghĩ thầm có phải cậu quá thích sai khiến Lục Nghiệp Chinh, làm cho Lục Nghiệp Chinh chán ghét cậu không.

Trình Triển Tâm hé miệng, muốn nói “Thôi vậy!”, mặt lại bị Lục Nghiệp Chinh chọc một cái.

Lục Nghiệp Chinh như chiếm được món hời, khoái chí cười với Trình Triển Tâm: “Đùa thôi.”

“...” Trình Triển Tâm nhìn Lục Nghiệp Chinh, không buồn nói hần ấu trĩ nữa.

Bên cạnh nhà sách có một siêu thị lớn, bọn họ để sách trong xe rồi đi mua đồ ăn.

Trình Triển Tâm vốn còn muốn hỏi Lục Nghiệp Chinh ăn cái gì, khi cậu phát hiện Lục Nghiệp Chinh thứ gì cũng không biết, còn ghét bỏ mùi vị khu thực phẩm không dễ ngửi, liền quyết định qua loa luôn, tùy tiện chọn vài món, thịt và trứng gà.

Cậu đẩy xe hàng muốn đi tính tiền, Lục Nghiệp Chinh lại lôi xe hàng bắt cậu kéo sang kệ đặt đồ uống, đứng trước kệ để rượu bia hết mấy chai bia và cả lốc coca loại lớn, chất chồng trong xe hàng, chôn mớ đồ ăn Trình Triển Tâm chọn dưới đáy.

Trình Triển Tâm uyển chuyển nhắc nhở: “Đồ uống có ga không tốt cho sức khỏe.”

Lục Nghiệp Chinh chả chút để ý, cứ thế đẩy đến quầy tính tiền.

Đến nhà Lục Nghiệp Chinh, Trình Triển Tâm nghĩ đến một chuyện, cậu làm cơm có thể sẽ bị Lục Nghiệp Chinh phát hiện dấu vết trên người.

Cậu mang đồ ăn vào bếp, đẩy đẩy Lục Nghiệp Chính đang tính quan sát học tập: “Cậu đi ra ngoài.”

“Giấu bí kíp độc quyền không cho xem à?” Lục Nghiệp Chính lạnh lạnh hỏi.

Nói thì nói thế, Lục Nghiệp Chính vẫn để Trình Triển Tâm đẩy tới cửa phòng bếp, vào phòng khách.

Lục Nghiệp Chính chuẩn bị thi ngữ văn, mở notebook xem bài, mãi mê không bao lâu, cặp sách Trình Triển Tâm đặt trên ghế sa lon bỗng nhiên không ngừng truyền ra tiếng chuông báo.

Lục Nghiệp Chính vốn chẳng muốn để ý tới, thế nhưng không chịu được nó cứ rung mãi, trong phòng bếp lại vang lên âm thanh xào rau, hẳn nghĩ cầm di động đưa cho Trình Triển Tâm, để cậu nghe máy trước rồi tính.

Thế là Lục Nghiệp Chính kéo cặp Trình Triển Tâm, lấy điện thoại di động của cậu ra.

Màn hình cái điện thoại mức độ nguy hiểm cực cao kia của Trình Triển Tâm rạn nứt kinh khủng, phía trên là tin nhắn đến từ một dãy số xa lạ, Lục Nghiệp Chính nhú mày, tay nhanh hơn não đã bật sáng màn hình.

Di động Trình Triển Tâm không có bí mật gì lớn, cũng không thiết lập mật mã, Lục Nghiệp Chính mở khóa, tin nhắn tới tự động hiện, những bức ảnh từng tấm từng tấm không ngừng bật ra.

Lục Nghiệp Chính nhìn vào hình ảnh đậm uế không thể tả trên điện thoại, sắc mặt phát xanh.

11. Chương 7-2

Edit: Hoài

Trong những bức ảnh, Trình Triển Tâm đang ngủ, cậu mặc chiếc áo T shirt trắng cũ phần cổ rất rộng, nhắm mắt, ngủ có vẻ không quá thoải mái. Trong góc khác, một bàn tay đỡ một căn dương vật đồ dử tợn, ép nó sát bên miệng Trình Triển Tâm, trên mặt Trình Triển Tâm vẫn còn ít chất lỏng màu trắng, nhìn như tinh dịch mới vừa bắn ra.

Tất cả các bức ảnh đều như vậy, chụp Trình Triển Tâm từ mọi góc độ khác nhau.

Tin nhắn sau cùng, rốt cuộc cũng thấy chữ.

“Tâm Tâm, chúng ta tâm sự?”

Lục Nghiệp Chính nghe thấy âm thanh đảo rau trong nhà bếp ngừng lại, quyết định cực nhanh phải xóa hết ảnh, lưu dãy số trên điện thoại, sau đó trả di động Trình Triển Tâm vào cặp.

Hắn mới vừa nhập số đối phương vào máy mình, Trình Triển Tâm bưng một tô rau xào ra, đặt trên bàn, đứng từ xa chỉ chỉ phía nhà bếp nói với hắn: “Tôi kho thịt.”

Sau đó đi vào bếp, đóng cửa.

Lục Nghiệp Chính lúc này mới gọi sang, chưa trọn hồi chuông đầu tiên bên kia đã nghe máy.

“Này, ” Tề Khung hững hờ hỏi, “Ai vậy?”

“Tao, Lục Nghiệp Chính, ” Lục Nghiệp Chính đáp, “Máy thứ mày gửi cho Trình Triển Tâm tao xóa hết rồi, rảnh không? Tao với mày nói chuyện?”

Tề Khung yên tĩnh chốc lát, mới lạnh giọng hỏi: “Nói chuyện thế nào?”

Lục Nghiệp Chính suy nghĩ một chút, trả lời: “Nói chuyện riêng không cần cậu ấy.”

“Được thôi, khi nào?” Tề Khung hỏi.

“Đêm nay, chờ Trình Triển Tâm về nhà.”

Cúp điện thoại, Lục Nghiệp Chính ngẫm nghĩ hồi lâu, gọi cho người bạn cũ ngày trước, nhờ anh ta đêm nay chuẩn bị giúp mình mấy người.

Trình Triển Tâm làm hai món khô một món canh, nấu rất nhiều, đủ cho bọn họ ăn.

Cậu xới cho Lục Nghiệp Chính một chén cơm đầy, Lục Nghiệp Chính cảm ơn, Trình Triển Tâm kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, hỏi hắn: “Cậu làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Lục Nghiệp Chính nhìn chằm chằm mặt Trình Triển Tâm, nói, “Cậu kéo ống tay áo tôi xem!”

Trình Triển Tâm nhìn hắn, lắc đầu: “Làm gì?”

Lục Nghiệp Chính đứng lên, lôi tay Trình Triển Tâm, đẩy áo cậu lên cao, khí lực Lục Nghiệp Chính rất lớn, Trình Triển Tâm không thể nào phản kháng, trên phần cánh tay lộ ra ngoài là mấy vết ứ đã chuyển sang màu vàng.

“Ngay hôm tôi đưa cậu về nhà?” Lục Nghiệp Chính hỏi, “Di động cậu ngày ấy tắt máy.”

“Là cha tôi đánh.” Trình Triển Tâm cuối cùng tìm được cơ hội giải thích, “Trước đây cũng toàn là cha tôi đánh, không phải Tề Khung.”

Lục Nghiệp Chính nhìn sâu vào mắt Trình Triển Tâm, buông lỏng bàn tay, hỏi cậu: “Có đúng không?”

Trình Triển Tâm thu tay về, cúi thấp đầu: “Trước đây tôi không muốn nhiều lời... Tề Khung và tôi không phải loại quan hệ đó.”

“Ừm.” Lục Nghiệp Chính chỉ bật ra chữ ấy rồi im, gấp một đĩa rau, đặt vào trong bát.

Trình Triển Tâm nhìn thẳng mặt Lục Nghiệp Chính, luôn cảm thấy hắn không tin tưởng, lại nhấn mạnh lần nữa: “Thật.”

“Được, ” Lục Nghiệp Chính ngắt lời cậu, nói, “Tôi biết rồi.”

Vốn vẹn thời gian nấu cơm, Trình Triển Tâm cảm giác thái độ Lục Nghiệp Chính thay đổi, ánh mắt nhìn cậu cũng chẳng còn như trước.

Trình Triển Tâm hơi khó chịu, bầu không khí khiến cậu không thoải mái, cúi đầu cầm cúi ăn.

Lục Nghiệp Chính dừng đĩa, hắn quan sát bộ dáng Trình Triển Tâm ngoan ngoãn ăn cơm, đưa tay vuốt tóc Trình Triển Tâm, nói: “Sau này, sẽ không còn ai làm cậu tổn thương nữa.”

Trình Triển Tâm ngẩng đầu, có chút ngơ ngẩn nhìn Lục Nghiệp Chính, hỏi lại: “Có thật không?”

Tay Lục Nghiệp Chính từ đỉnh đầu Trình Triển Tâm trượt dần xuống má, hai má Trình Triển Tâm trắng nõn mịn màng, hẳn là do nấu ăn nên hơi nóng bức, trên mặt có hai vệt hồng phơn phớt, độ ẩm bình thường, trong mắt Trình Triển Tâm, Lục Nghiệp Chính nhìn thấy đèn trong nhà, bàn ăn, đồ ăn và vách tường, và bản thân hắn, sạch sẽ, rõ ràng, tựa như hai hồ nước xanh trong vắt, thanh thuần đến chết người. Hắn chìm trong đôi mắt ấy, vẫn không thể tìm ra chút liên hệ gì với những tấm ảnh Tề Chính đã gửi.

Trình Triển Tâm chịu quá nhiều khổ sở, Lục Nghiệp Chính muốn thay cậu ôm đồm phần nào, để cậu trải qua thoải mái vô lo thêm chút ít.

“Ăn đi, ” Lục Nghiệp Chính nói, gấp cho cậu một miếng thịt, “Thay tôi thử độc.”

Trình Triển Tâm bĩu môi, ăn hết miếng thịt kia.

Lục Nghiệp Chính đưa Trình Triển Tâm về nhà, đứng dưới nhìn Trình Triển Tâm lên lầu, nhìn đèn sáng lên, gọi điện thoại cho Tề Khung, hỏi hắn ta: “Bây giờ có rảnh không?”

Hai người hẹn gặp nhau tại một quán cà phê gần nhà.

Thời điểm Lục Nghiệp Chính đi vào Tề Khung đã ngồi ầm chỗ, đang lướt web trên điện thoại, Lục Nghiệp Chính ngồi xuống, hắn ta mới ngẩng đầu, gật đầu chào hỏi đầy vẻ bất cần đời.

Khi Tề Khung đối mặt Lục Nghiệp Chính thật ra vẫn có chút tự ti, Lục Nghiệp Chính là thiên chi kiêu tử đích thực, Tề Khung là con trai của nhà giàu mới nổi. Tề Khung nắm trong tay bức ảnh của Trình Triển Tâm; quen biết Trình Triển Tâm sớm hơn mười bảy năm so với Lục Nghiệp Chính, đây là toàn bộ lợi thế hắn ta có.

Tề Khung thiếu khuyết lòng tin, lệ khí càng nặng, hắn ta thấy dáng dấp Lục Nghiệp Chính trấn định tự nhiên, lại nhớ đến thái độ Trình Triển Tâm nói chuyện với Lục Nghiệp Chính ngày đó, chỉ hận không thể quăng Lục Nghiệp Chính xuống đất giày xéo một phen.

Lục Nghiệp Chính chỉ nhìn sơ menu, gọi cà phê, phục vụ vừa đi, Tề Khung lập tức nấn gán hắn.

“Tao đang xem lại bức ảnh chụp Tâm Tâm.” Đôi mắt Tề Khung còn dính cứng trên màn hình di động, ra vẻ tư vị tràn đầy thưởng thức hình ảnh mặt Trình Triển Tâm dính thứ kia của hắn ta, hất hàm nói với Lục Nghiệp Chính, “Xóa hết rồi? Tiếc nhỉ, có cần tao gửi lần nữa cho mày không?”

Lục Nghiệp Chính không phản ứng gì với sự khiêu khích đơn phương từ phía hắn ta, ngón tay gõ lên bàn, lễ phép cự tuyệt: “Không cần.”

“Cũng phải, mày có thể tự chụp.” Tề Khung nhún vai, để điện thoại di động xuống, hỏi hắn, “Mày muốn nói chuyện gì?”

“Bức ảnh của Trình Triển Tâm.” Lục Nghiệp Chính nói, “Mày ra giá đi.”

Tề Khung phì cười: “Tao thiếu tiền sao? Đơn giản là tao hứng lên, chụp hình tuốt ống lên mặt Tâm Tâm, muốn nó cùng thưởng thức cho vui.”

“Mày nhân lúc cậu ấy ngủ mới chụp.” Lục Nghiệp Chính chỉ ra sự thật.

“Tâm Tâm thẹn thùng, lúc làm tình sẽ không cho tao chụp hình.” Tề Khung nhìn chằm chằm Lục Nghiệp Chính, quan sát biến đổi trên gương mặt hắn.

Bức ảnh quả thật là Tề Khung lén lút chụp trong một lần nào đó.

Ngày đó Trình Triển Tâm dường như bận bịu gì suốt đêm, phải giúp hắn ta đánh máy bay lại ngủ thiếp đi.

Tề Khung vỗ mặt cậu mấy lần mà cậu không tỉnh, mới cứ thế cọ xát trên mặt Trình Triển Tâm, rồi bắn luôn vào mặt cậu.

Cao trào qua đi tiện tay chụp mấy bức ảnh, ngày hôm qua mở máy vi tính vô tình lật ra, thế là muốn dùng ảnh lừa Trình Triển Tâm ra. Không ngờ bị Lục Nghiệp Chinh chặn ngang.

Tề Khung nhìn cách hai người ở chung, đoán rằng còn chưa tới mức ngủ chung, nên định gạt Lục Nghiệp Chinh, bèn đề thêm vào: “Đừng nói là mày còn chưa có thử đó nhé?”

Lục Nghiệp Chinh không lên tiếng, trên mặt biểu cảm gì cũng không lộ, Tề Khung thầm cười trong lòng, ra vẻ ân cần nói tiếp: ” Trình Triển Tâm ‘ngon lành’ hơn mấy đứa khác nhiều, mày thật... Kém cỏi quá.”

“Chuyện này không liên quan tới mày.” Lục Nghiệp Chinh cũng nhìn lại Tề Khung, hắn nhìn đồng hồ đeo tay, gần mười giờ, người mà bạn hắn an bài sắp đến.

Tề Khung gục xuống bàn bật cười to, vui khôn tả, hắn ta vừa nghĩ tới đoạn Lục Nghiệp Chinh cho Trình Triển Tâm là đồ bán thân mà sống, tâm lý tức thì có sự khoan khoái khó kể thành lời.

Tiệm cà phê rất yên tĩnh, hai ba người khách đang ngồi đều nhìn về phía hai người.

“Quý công tử trường quốc tế hả?” Tề Khung lại gần, mặt kề mặt Lục Nghiệp Chinh, giấu cợt, “Cũng chẳng cmn gì hơn cái đồ đồng tính luyến ái, lại còn với giày rách tao không thềm, hả?”

Lục Nghiệp Chinh không bị hắn ta chọc giận, bình tĩnh nhìn hắn ta, hỏi lần nữa: “Bức ảnh đó mày nhất quyết không chịu xóa?”

Ánh mắt hắn nhìn Tề Khung, tựa như đang nhìn giun dế đang kêu gào ầm ĩ dưới chân núi đồi lên mà không được.

“Tao không xóa, tao còn muốn in thành áp phích phát công khai, để mọi người đồng thời thưởng thức.” Tề Khung trơ trẽn nói, “Trình Triển Tâm người đoạt được giải vàng IMO, ở trên giường, tao cũng phải phát huy chương vàng cho nó.”

Tề Khung còn muốn nói tiếp những lời vô sỉ, Lục Nghiệp Chinh không định nghe tiếp nữa, vẫy tay gọi trả tiền, đứng dậy đi.

Lục Nghiệp Chinh ra khỏi tiệm cà phê, nhắn tin cho bạn hắn, còn gửi bức hình hắn chụp Tề Khung qua lớp kính trước khi vào quán.

Hắn ngồi trong xe, suy nghĩ kỹ lưỡng một lúc lâu, sau đó quay trở về tiểu khu Tân Phong, gọi cho Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm mới vừa tắm xong, tóc tai chưa kịp lau vội vàng chạy tới nhận điện thoại, sốt sắng hỏi Lục Nghiệp Chính: “Làm sao?”

“Trình Triển Tâm, tôi đang ở dưới lầu nhà cậu.” Lục Nghiệp Chính nhìn đèn sáng trên lầu, nói với Trình Triển Tâm, “Cậu xuống dưới, cùng tôi về nhà.”

12. Chương 8-1

Chuyển ngữ: Hoài

Trình Triển Tâm do dự không bao lâu, nhanh nhẹn sửa soạn vài món đồ vật, xuống lầu tìm Lục Nghiệp Chính.

Chín tháng nữa thôi là cậu tròn mười tám tròn tuổi, thành niên sau đó đi học đại học, chấp cánh bay xa thì sẽ không còn dây dưa cùng Trình Liệt.

Trong kế hoạch cuộc đời, Trình Triển Tâm hi vọng sau mười tám tuổi, ngoại trừ thời điểm đưa tiền phụng dưỡng, cậu không phải giáp mặt Trình Liệt thêm phút giây nào nữa.

Mang theo cặp sách và túi nhỏ, cậu ngồi vào trong xe Lục Nghiệp Chính, ngáp dài.

“Vừa nãy cậu ngủ rồi?” Lục Nghiệp Chính hỏi.

Trình Triển Tâm mặc áo khoác liền mũ, bên trong là T shirt cũ với phần cổ áo rất rộng, Lục Nghiệp Chính đã thấy, cậu lười che giấu thêm.

“Có hơi buồn ngủ.” Trình Triển Tâm lắc lắc đầu.

“Người nhà không có trong ấy?” Lục Nghiệp Chính kéo cổ áo Trình Triển Tâm cao lên, ngón tay cọ vào da Trình Triển Tâm, ấm áp mềm mại, hơi lạnh lạnh.

T shirt trên người Trình Triển Tâm chính là cái trong bức hình, có lẽ là quần áo ở nhà của Trình Triển Tâm, nghĩ đến cảnh tượng trong hình ngày ấy, Trình Triển Tâm mặc nó, chịu phải sỉ nhục, và đôi mắt cậu nhắm nghiền một hồi, đáng ngủ bất an, Lục Nghiệp Chính lại cảm thấy khá đáng chất.

“Hôm đó cha tôi cầm tiền đi, đến bây giờ vẫn chưa trở lại.” Trình Triển Tâm nói, “Mẹ tôi không còn.”

Lục Nghiệp Chính nghe vậy liếc mắt nhìn cậu, khó khăn hỏi Trình Triển Tâm: “Cha cậu cầm tiền?”

Trình Triển Tâm quay đầu nhìn hẳn, đáp: “Phải.”

Cậu nói rất tùy ý, nhưng tư thế thì cực căng thẳng, đây là lần đầu tiên cậu cùng người ngoài nói chuyện trong nhà, lời ra khỏi miệng, lại lo sợ không lấy được câu trả lời tốt đẹp.

“Ông ấy thường vay nóng.” Trình Triển Tâm nói tiếp, “Uống rượu vào sẽ đánh đập tôi.”

Đường về đêm khuya không bao nhiêu xe, Lục Nghiệp Chính vẫn lái rất chậm, lặng im trong phút chốc, hẳn mới hỏi Trình Triển Tâm: “Vậy tại sao không báo cảnh sát?”

Trình Triển Tâm ngẩn người, nhẹ giọng trả lời: “Báo rồi.”

Năm lớp năm tiểu học, tay trái Trình Triển Tâm bị Trình Liệt bẻ gãy, Trình Triển Tâm lên báo cảnh sát.

Không bao lâu cảnh sát tới nhà, dạy dỗ cha cậu một trận, cha cậu bảo đảm không tái phạm, thế là đi luôn.

Sau khi Trình Liệt đóng cửa lại, không đánh Trình Triển Tâm nữa, dẫn cậu đi bệnh viện kiểm tra sơ, viết tờ giấy xin phép nghỉ đưa tới trường học, giam Trình Triển Tâm trong phòng chứa đồ tròn hai tháng.

Phòng chứa đồ rất tối, chỉ có một nhà xí tí ti, bên trên có một cửa sổ thông khí bé bằng nửa quyển sách, đóng cả song sắt chống trộm.

Khi đó Trình Liệt còn làm công nhân trong nhà xưởng, trước khi ra cửa mỗi ngày, lão vớt chút đồ ăn cho Trình Triển Tâm, sau đó kéo rèm khóa chặt cửa, một tia sáng nhỏ nhoi cũng không thể chiếu vào căn phòng nhỏ.

Suốt hai tháng, Trình Triển Tâm ngày ngày đập trên bồn cầu, cố nhào người nhìn lên khoảng trời tí hon qua song cửa sổ.

Lúc những chú chim nhỏ bay qua, chính là lúc cậu thấy sung sướng nhất. Đến khi nhào người quá mệt mỏi, cậu lại bò xuống đất, thu mình xếp thành hình số Pi, dùng bút mực nước trong phòng và mấy mẫu dây thừng đứt đoạn, lần mò tính toán diện tích hình tròn, diện tích đa giác trên sàn nhà đầy bụi bặm.

Ngày tháo thạch cao, Trình Triển Tâm bị Trình Liệt lôi ra cửa, kéo lên xe bus, đến trạm xá.

Về đến nhà, Trình Liệt không nói một lời đẩy Trình Triễn Tâm, muốn nhốt cậu tiếp.

Trình Triễn Tâm quỳ trước mặt Trình Liệt, ôm chân Trình Liệt, cánh tay trái mới tháo thạch cao còn cứng ngắc rất khó vận động, nhưng cậu gắt gao ôm Trình Liệt, không chịu buông tay.

Trình Triễn Tâm cúi đầu thật thấp, nói rằng sẽ không bao giờ cãi lời ba, nói rằng sẽ ngoan ngoãn nghe theo mọi lời ba dạy, nói rằng mình vẫn muốn đi học.

Trình Liệt đập Trình Triễn Tâm một đập, ấn mạnh bàn chân vào mắt cá Trình Triễn Tâm, hỏi cậu: “Đ*ť m* mày vậy sau này mày dám báo cảnh sát nữa không?”

Trình Triễn Tâm nằm trên mặt đất, tuy chân rất đau, lại biết Trình Liệt muốn mềm, lập tức quay đầu bảo đảm, thề thốt không báo cảnh sát nữa.

Trình Liệt nắm tóc Trình Triễn Tâm, từng chữ từng câu dạy Trình Triễn Tâm, bắt cậu phải nói, ba Trình Triễn Tâm là người cha tốt nhất trên thế giới, Trình Triễn Tâm sẽ không bao giờ báo cảnh sát.

Sau lần đó, Trình Liệt không còn đánh đập Trình Triễn Tâm đến mức trọng thương khó lành. Lão có thể hành hạ Trình Triễn Tâm rất đau, rất khó coi, nhưng kèm chế để không đến mức chết.

Lục Nghiệp Chính nghe Trình Triễn Tâm nhỏ giọng trả lời “Báo rồi”, tim gan như bị dao mảnh cửa qua.

Báo rồi, và không còn gì nữa.

“Cha cậu thiếu tiền?” Lục Nghiệp Chính hỏi cậu.

Trình Triễn Tâm hơi dừng rồi mới đáp: “Ông ấy đánh bạc.”

Trình Triễn Tâm dùng khoe mắt nhìn chăm chăm Lục Nghiệp Chính, thấy Lục Nghiệp Chính không có biểu cảm gì, nghĩ rằng Lục Nghiệp Chính cảm thấy cậu rất vô dụng, bèn mở miệng như muốn thanh minh: “Nhưng mà sau này tôi sẽ đi, ra đi không đời nào trở lại.”

Lục Nghiệp Chính “Ừ”, hỏi cậu: “Tới chỗ nào?”

Trình Triễn Tâm đáp: “Đến trường đại học cho học bổng nhiều nhất.”

Thấy Lục Nghiệp Chính lặng im, Trình Triễn Tâm lại hỏi: “Cậu học xong rồi trở về thành phố S phải không?”

Trình Triển Tâm bình thường chẳng nói nhiều, nhưng hôm nay chẳng biết vì sao, mỗi một giây trăm mặc cũng làm cho cậu đứng ngồi nào yên.

Tốt nhất là Lục Nghiệp Chính hãy một khắc không ngừng nói chuyện với cậu, Trình Triển Tâm mới có thể bình ổn.

Nhưng Lục Nghiệp Chính rất lạnh nhạt, hai kẻ ít lời cùng nhau, muốn náo nhiệt e quá khó khăn.

“Tôi không biết.” Lục Nghiệp Chính nói, lái vào nhà để xe dưới hầm.

Trình Triển Tâm ôm túi quần áo, toàn thân như bị đẩy vào hồ nước lạnh, Lục Nghiệp Chính đột nhiên vỗ cánh tay cậu, Trình Triển Tâm thuận thế bắt được tay Lục Nghiệp Chính, kéo lại.

Tay Lục Nghiệp Chính rất nóng, Trình Triển Tâm ôm tay hắn, mà như ôm lò lửa.

Lục Nghiệp Chính còn ở bên trong xe, tay để mặc Trình Triển Tâm lôi kéo, Trình Triển Tâm đứng yên, hắn cũng không động đậy.

Đèn cảm quang bên ngoài bỗng tắt, trong xe tối om om, Trình Triển Tâm dán bàn tay Lục Nghiệp Chính vào gương mặt lạnh lẽo, hơi khom lưng, như là muốn cuộn tròn mình lại.

Lục Nghiệp Chính nghiêng người sang, nhìn Trình Triển Tâm sắp vùi đầu xuống gối, bỗng nhiên cảm giác trên tay có chút ẩm ướt.

Trình Triển Tâm khóc.

Những ngón tay Lục Nghiệp Chính giật giật, lau nước mắt trên mặt Trình Triển Tâm, lệ nóng ẩm và lạnh lẽo trên mặt dung hòa lẫn nhau, làm nguội đi dòng nước mắt.

Trình Triển Tâm lúng búng nói: “Tôi rất sợ.”

Lục Nghiệp Chính dùng một bàn tay khác đỡ vai Trình Triển Tâm, vực cậu dậy, để cậu ngồi thẳng, nắm cầm Trình Triển Tâm, nâng mặt cậu lên.

Mắt Trình Triển Tâm đóng đầy những nước, trong đêm đen vẫn sáng long lanh.

Trình Triển Tâm chưa từng khóc trước mặt ai, cậu từng cho rằng muốn cậu cười chắc còn dễ dàng hơn, thế nhưng ở cạnh Lục Nghiệp Chính, dường như có bất khóc cũng không sao cả.

Lục Nghiệp Chính đối xử với bên ngoài lạnh nhạt như thế, không an ủi, nhưng cũng sẽ không trách cứ ai, Trình Triển Tâm khóc trước mặt hắn, sẽ không bởi vì rơi nước mắt là mềm yếu mà chịu thêm càng nhiều thương tổn.

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triển Tâm phút chốc, kề sát trán mình vào trán cậu, vỗ về Trình Triển Tâm: “Đừng sợ.”

Đó là cách hắn an ủi.

Trình Triển Tâm ở trong phòng khách Lục Nghiệp Chính một đêm.

Lục Nghiệp Chính tìm chăn nệm mới cho cậu, giúp cậu lấy T shirt mới, theo dõi cậu vào nhà tắm thay áo. Trình Triển Tâm mặc áo mới đi ra, Lục Nghiệp Chính giặt áo cũ trong tay cậu, nói muốn vứt nó.

Trình Triển Tâm lập tức túm chặt cái áo, cậu đã ngủ ra tình cảm, không nỡ lòng nào vứt bỏ, Lục Nghiệp Chính kéo góc áo bên kia, từ trên cao nhìn xuống cậu: “Buông tay.”

“Không được giữ lại sao?” Trình Triển Tâm không thể làm gì khác hơn là thả ra.

Lục Nghiệp Chính đi tới phòng khách, vứt áo cũ vào thùng rác, Trình Triển Tâm vẫn đi theo phía sau hắn, muốn đưa ma cho nó, Lục Nghiệp Chính vừa xoay người, đầu Trình Triển Tâm cứ thế đập vào lồng ngực hắn.

“Không được.” Lục Nghiệp Chính độc tài mà nói.

Trình Triển Tâm nhìn quanh quất muốn dò chỗ đặt thùng rác nhà Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính giơ tay trái lên che mắt cậu lại, tay phải đè vai Trình Triển Tâm cưỡng ép cậu xoay người, đẩy vào phòng khách.

Trình Triển Tâm không nhìn thấy đường, đi về phía trước hai bước thì không dám bước nữa, lưng dán vào cơ bắp nhô ra của Lục Nghiệp Chính, dịch chuyển từ từ về phía trước.

“Lá gan nhỏ quá!” Lục Nghiệp Chính nói với Trình Triển Tâm, ngay sau đó thả tay xuống, ôm Trình Triển Tâm, đẩy vào phòng.

Hắn nhìn Trình Triển Tâm nằm dài trên giường, giúp Trình Triển Tâm chỉnh đèn sang tối, chúc cậu ngủ ngon rồi ra ngoài, màn hình di động cùng lúc sáng lên.

Lục Nghiệp Chính nhận, bạn hắn gọi tới: “Làm xong rồi, đã gửi ảnh lại cho mày.”

“Nó nói thế nào?” Lục Nghiệp Chính đóng cửa phòng Trình Triển Tâm, hỏi.

“Miệng cứng lắm.” Bạn hần cười cười, “Nhưng chỉ là bức ảnh thôi, ai mà không thể chụp?”

Lục Nghiệp Chính cúp điện thoại, mở mail bạn gửi, tải file nén, hần không mở ra xem, lưu vào ổ cứng máy tính.

13. Chương 8-2

Sinh nhật Mạc Chi Văn ngay ngày thứ hai, buổi chiều Lục Nghiệp Chính xin nghỉ.

Hần lười học tiết cuối cùng, thế là từ quốc tế Haileybury đi tới Hợp Đức, đứng ở cửa lớp Trình Triển Tâm chờ cậu tan học.

Tiết cuối cùng của Trình Triển Tâm là giờ tự học, ngẩng đầu nhìn thấy Lục Nghiệp Chính, cất sách vở vào cặp, chào thầy rồi ra ngoài.

“Tiểu Văn tổ chức tiệc sinh nhật ở đâu?” Trình Triển Tâm sòng đôi Lục Nghiệp Chính, hỏi hần.

“Cậu không đọc thiệp mời?” Lục Nghiệp Chính liếc nhìn cậu.

Trình Triển Tâm nói: “Tôi quên...”

“Mua quà thì siêng năng lắm.” Lục Nghiệp Chính lắc đầu, “Cậu mặc gì bên trong đồng phục học sinh?”

Trình Triển Tâm kéo dây kéo xuống chút xíu, cho Lục Nghiệp Chính xem: “Vẫn là đồng phục học sinh.”

Cậu mặc áo sơ mi trắng trong những dịp đặc biệt, không có phù hiệu của trường, hai nút nơi cổ áo mở ra, Lục Nghiệp Chính thừa dịp dừng xe, cài hai cúc áo Trình Triển Tâm trở lại.

Trình Triển Tâm hỏi hần: “Còn yêu cầu về trang phục nữa sao?”

“Không.” Lục Nghiệp Chính nói, “Ăn cơm rau dưa, cũng chỉ có bạn bè cậu ấy thôi. Có điều cậu đừng mặc áo khoác nữa.”

Đến nơi, Trình Triển Tâm mới biết cơm rau dưa trong miệng Lục Nghiệp Chính không như ‘cơm rau dưa’ mà cậu nghĩ.

Tiệc sinh nhật Mạc Chi Văn tròn mười tám tuổi được đặt trong một khách sạn năm sao mới xây, sân khấu trang trí theo chủ đề không gian vũ trụ kèm theo bàn đồ ngọt, thêm cả MC và dàn nhạc, gần như lễ cưới.

Trình Triển Tâm theo sát Lục Nghiệp Chính, sợ đi lạc, Lục Nghiệp Chính quen cửa quen ngõ dẫn cậu đi, chào Mạc Chi Văn cùng đứng với cha mẹ cậu ta đón khách ở cửa.

Mạc Chi Văn mặc âu phục đặt may, tóc nhuộm về màu đen, dáng vẻ như người trưởng thành, chỉ lúc cười lộ lên thì vẫn ngây ngốc, cậu gật đầu chào Trình Triển Tâm: “Triển Tâm.”

Cha mẹ Mạc Chi Văn cũng rất nhiệt tình, khen Trình Triển Tâm ngoan, Lục Nghiệp Chính nghe được khẽ cười, kéo Trình Triển Tâm, phát tay với Mạc Chi Văn: “Chúng tôi vô trong.”

Bọn họ được mời ngồi ngay bàn tiệc chính, yên vị xong xuôi, Trình Triển Tâm hơi lo lắng, vội hỏi Lục Nghiệp Chính: “Quà của tôi hình như quá đơn giản rồi thì phải?”

Lục Nghiệp Chính buồn cười vỗ tay Trình Triển Tâm, đáp: “Không biết.”

Trình Triển Tâm nhìn xung quanh, bị Lục Nghiệp Chính vặn đầu thẳng lại, nhét vào miệng cậu một viên kẹo.

Bọn họ đến sớm nhất, qua hồi lâu, những người khách khác cũng lục tục tới ngồi ở bàn tiệc chính, có cả Lâm Huyền dạo nào Trình Triển Tâm từng giúp làm tiểu luận.

Mạc Chi Văn hình như đã báo cho tất cả mọi người là Trình Triển Tâm sẽ đến, bọn họ đều đối xử với Trình Triển Tâm rất tự nhiên, Lâm Huyền ngồi bên cạnh Trình Triển Tâm, hỏi cậu: “Tâm ‘cửa cửa’, gần đây có rảnh rồi không?”

“Không rảnh.” Lục Nghiệp Chính mở miệng trước, “Còn hai tháng nữa phải thi đại học rồi.”

Lục Nghiệp Chính lên tiếng, Lâm Huyền không còn cách nào khác hơn là mắt nhắm miệng lại.

Trình Triển Tâm giận mà không dám nói gì, cúi đầu nhấn tin nhắn Lục Nghiệp Chính, hỏi hắn: “Sao lại phá đơn hàng của tui???”

Điện thoại di động Lục Nghiệp Chính đặt trên bàn rung khê, hắn cầm lên nhìn, đặt lại chỗ cũ, tới gần Trình Triển Tâm kề tai nói nhỏ: “’Tộc’ người đi làm vẫn còn có gap year, cậu coi như sớm nghỉ hè không được hay sao?”

Trình Triển Tâm ngấm lại, mình phải bắt đầu ôn tập, thế là từ bỏ cơ hội kiếm tiền lần này, trả lời Lâm Huyền: “Nghỉ hè tôi rảnh, ngày mùng 9 tháng 6 bắt đầu làm.”

Sinh nhật Mạc Chi Văn bắt đầu lúc 6h, MC đứng trên sân khấu giới thiệu, sau đó ông nội, mẹ và thầy giáo dạy đàn của Mạc Chi Văn lần lượt lên phát biểu.

Sáu giờ mười lăm bắt đầu dùng món điểm tâm, Lục Nghiệp Chính không ngừng gấp đồ ăn cho Trình Triển Tâm.

Phong cách hăn gấp rất đặc biệt, mắt vẫn nhìn chăm chăm sân khấu, tay động cực nhanh, chỉ chốc lát bên trong đĩa nhỏ trước mặt Trình Triển Tâm đã tràn đầy các món.

“Ăn.” Lục Nghiệp Chính nói một cách lạnh lùng.

Trình Triển Tâm đang mãi nhìn, lắc đầu: “Chờ Tiểu Văn đi ra hãy ăn.”

Trên sân khấu, thầy Mạc Chi Văn đang kể chuyện Mạc Chi Văn trốn học đàn hồi còn nhỏ, kể rất sinh động, Trình Triển Tâm chống tay đỡ đầu, nghe đến say mê.

“Tiểu Văn còn biết đàn cello đấy.” Trình Triển Tâm dựa gần Lục Nghiệp Chính, dán vào hăn nói chuyện.

Lục Nghiệp Chính vừa quay đầu, gần như chạm phải đôi môi Trình Triển Tâm đang kề sát tai hăn, cả người cậu gần như tựa lên hăn, trong đôi mắt là ánh sáng rực rỡ, mở to nhìn hăn. Nhịp tim Lục Nghiệp Chính đang đập bình thường bỗng hăng đi một nhịp, sau đó dồn dập thình thịch bơm máu lên mặt, hăn nghi ngờ Trình Triển Tâm có thể nghe thấy được.

“Cậu ấy chơi đàn không tệ.” Lục Nghiệp Chính nói.

Thấy Trình Triển Tâm không trả lời, Lục Nghiệp Chính lại hỏi: “Cậu muốn học không?”

Trình Triển Tâm lắc lắc đầu: “Không muốn.”

Một khay mút táo và bánh bột mì nặn hình đào mừng thọ* được chuyển tới trước mặt bọn họ, Lục Nghiệp Chính dùng khăn ướt lau tay, cầm một cái, đặt lên miệng Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm rũ mắt nhìn, muốn cầm, Lục Nghiệp Chính lại không cho cậu như ý: “Tay đã lau chưa?”

Trình Triển Tâm lắc lắc đầu, Lục Nghiệp Chính lại đưa tới, cậu đành phải cắn một miếng, cẩn thận hỏi Lục Nghiệp Chính: “Học đàn rất đắt nhỉ?”

“Cậu muốn học thì để tôi dạy cho, tôi và Mạc Chi Văn học cùng lúc với nhau.” Tay Lục Nghiệp Chính vẫn cầm bánh, đặt gần miệng Trình Triển Tâm, muốn cậu ăn tiếp.

Môi Trình Triển Tâm đung vào bánh đào mừng thọ, nhúu nhúu mảy, hơi ngửa ra sau, lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng chọc vào cái bánh, lắc đầu: “Không có mùi vị, tôi không muốn ăn.”

Lục Nghiệp Chính nhét nửa cái bánh Trình Triển Tâm ăn chưa hết vào miệng mình, thấy Trình Triển Tâm ngơ ngác nhìn hắn, giải thích: “Ngọt vô cùng.”

“Vây à...” Giọng Trình Triển Tâm rất nhỏ.

Đèn sân khấu bật sáng, đến thời gian Mạc Chi Văn ra trận.

Mạc Chi Văn thoát nhìn có vẻ không muốn tham gia loại hoạt động này, thế nhưng khán giả phía dưới đều vỗ tay, cậu chàng chẳng thể làm gì khác hơn, đành xúc tinh thần xông lên, xách theo tờ giấy đọc, đọc tận năm phút đồng hồ mới xong, trong những tiếng vỗ tay dồn dập, chạy trốn xuống bàn tiệc chính.

MC kết thúc phần khai mạc, Mạc Chi Văn ngồi xuống, uống sạch trà trước mắt, lúng túng nói: “Mấy người có nghe không đó?”

“Nghe...” Trình Triển Tâm cười cười, “Thanh xuân, là —— ”

“Dừng ngay lập tức!” Mạc Chi Văn nhảy dựng lên, “Cậu không tính! Hoàn cảnh nào mà không vào não được!”

“Một chiếc thuyền giương buồm xuất phát.” Lục Nghiệp Chính giúp Trình Triển Tâm nói hết câu, “Thanh xuân —— ”

Mạc Chi Văn then quá hóa giận vỗ bàn cái rầm: “A Nghiệp cậu bị sao nữa đó!”

“Tại sao không cho Trình Triển Tâm nói hết?” Lục Nghiệp Chính vênh mặt.

Mạc Chi Văn không đấu võ mồm cùng hắn, cầm chai rượu đỏ gọi nhân viên phục vụ: “Hôm nay uống rượu đi.”

Tự tay cậu chàng rót rượu cho bạn bè trên bàn, đến Trình Triển Tâm, ly Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chính lấy tay che miệng.

Lục Nghiệp Chính giải thích đơn giản: “Vị thành niên.”

Mạc Chi Văn bỏ qua Trình Triển Tâm, rót cho hắn đầy ly.

Mạc Chi Văn uống rượu cảm, vô cùng đắc ý, kính trường bồi một vòng trở về mặt mũi đỏ rần, hẹn hò bạn bè ăn xong lại đi ca hát.

Trình Triển Tâm lớp 12, thứ sáu phải lên trường, Lục Nghiệp Chính nhìn đồng hồ, sắp chín giờ, rù rì với Trình Triển Tâm hồi lâu, quyết định về nhà.

Quà Trình Triển Tâm và Lục Nghiệp Chính tặng Mạc Chi Văn để cả trong xe Lục Nghiệp Chính, hần hỏi Mạc Chi Văn lấy lại chìa khóa xe, lấy quà.

Mạc Chi Văn thấy Lục Nghiệp Chính đi, tốt lại ngồi kế bên Trình Triển Tâm.

“Triển Tâm...” Mạc Chi Văn kề vai sát cánh với người khác quen rồi, uống rượu càng không kiêng dè, nằm nhào trên lưng Trình Triển Tâm mà nghĩ, “Tí nữa không đi thật đấy à?”

Trình Triển Tâm nghiêng đầu, nhìn Mạc Chi Văn đặt đầu trên bả vai mình, tóc cậu ta cọ vào mặt cậu ngựa ngựa, cảm thấy Mạc Chi Văn rất đáng yêu, mỉm cười thò ngón trỏ nhẹ nhàng ấn xuống đầu Mạc Chi Văn: “Ừm.”

Mạc Chi Văn ngẩng đầu nhìn Trình Triển Tâm, tỏ vẻ buồn rầu: “Được rồi, hẹn lại lần sau vậy.”

“Tiểu Văn, sinh nhật vui vẻ.” Trình Triển Tâm nói, “Cậu để tóc đen rất dễ coi.”

“Tôi có để tóc hoa văn vẫn đẹp.” Mạc Chi Văn ấn vai cậu xuống, đặt đầu lên, rồi lại nằm ườn xuống bàn, nhìn Trình Triển Tâm, “Không phải đã bảo cậu đừng tặng quà rồi à?”

Trình Triển Tâm dừng lại vài giây rồi nói: “Chỉ một bộ sách.”

Trình Triển Tâm khó khăn lắm mới đụng trúng người tốt như cậu ta, tuy rằng không tặng nổi quà quá đắt, nhưng nhất định phải tặng.

Mạc Chi Văn gật gật đầu, đột nhiên xáp đến gần ly gián: “Triển Tâm, hỏi cậu cái này, tôi với A Nghiệp cậu thích ai hơn?”

Trình Triển Tâm chưa bao giờ nghĩ đến điều này, còn chưa biết trả lời thế nào, Lục Nghiệp Chính đã quay lại, một tay đẩy đầu Mạc Chi Văn ra, đưa quà cho Mạc Chi Văn, nói: “Sinh nhật vui vẻ, chúng tôi về đây.”

Dứt lời dắt theo Trình Triển Tâm xuống lầu.

Đi vào thang máy, Trình Triển Tâm nhìn Lục Nghiệp Chính: “Chút nữa phiền cậu đưa tôi về nhà nhé.”

Lục Nghiệp Chính liếc mắt nhìn cậu, ấn vào nút xuống tầng hầm, chờ thang máy chuyển động, mới như tùy ý hỏi Trình Triển Tâm: “Ở nhà tôi không thoải mái sao?”

“Cũng đâu thể ở nhà cậu mãi.” Trình Triển Tâm ăn ngay nói thật.

Xa nhập kiệm nan*, Trình Triển Tâm lần trước ở nhà Lục Nghiệp Chính một lần thì nóng sốt, lần này lại ở thêm mấy đêm, thoải mái quen rồi, mong đợi với mọi thứ mọi điều đều tăng cao, khả năng sẽ không thể kiên cường như trước nữa.

Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan (,). Câu trên xuất phát từ quyển “Tư Trị thông giám” mục “Huấn Kiệm thị khang” của Tư Mã Quang, một nhà sử học, thừa tướng thời Tống. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

Đối với Trình Triển Tâm, ấm áp cùng chăm sóc của Lục Nghiệp Chính, tất cả đều là hàng xa xỉ mượn từ trong tủ kính, ngày nào đó sẽ phải trả về.

Cậu và Lục Nghiệp Chính cùng nhau càng lâu, càng không thể rời bỏ hẳn, có lẽ Lục Nghiệp Chính chỉ tiện thể cho cậu mượn tay và phòng khách, đâu phải là cậu hoàn toàn có được.

Trình Triển Tâm hơi hoảng hốt, tự vẽ cho mình một cái bánh bơ loại lớn.

Nếu như có ngày cậu từ trong vũng lầy bò được ra ngoài, không ràng buộc, cô độc, nhất định phải hẹn Lục Nghiệp Chính, sạch sẽ ngồi ở đối diện Lục Nghiệp Chính, mời hẳn ăn một bữa cơm.

Mặc dù không dám rõ ràng tâm sự cùng Lục Nghiệp Chính, cũng tốt hơn cậu tự ảo tưởng rằng đang hẹn hò, giải quyết cho xong tâm nguyện của chính mình.

Trình Triển Tâm nghĩ đến xuất thần, thang máy dừng cũng không ra, Lục Nghiệp Chính phẩy tay vài lần trước mắt, Trình Triển Tâm mới bừng tỉnh.

“Về nhà không phải cũng chỉ ở có mình cậu thôi?” Lục Nghiệp Chính đi phía trước, phát hiện Trình Triển Tâm bước rất chậm, dừng lại chờ cậu, lại hỏi, “Cha cậu bao lâu về nhà một lần?”

Trình Triển Tâm lắc đầu: “Không biết nữa, nhưng sáng mai tôi còn phải đi học, sớm vậy thì...”

“Tôi đưa cậu đi.” Lục Nghiệp Chính cự tuyệt ngay tức khắc.

Trình Triển Tâm suy nghĩ hồi lâu, hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cậu lo lắng Tề Khung tới tìm tôi nữa phải không?”

Lục Nghiệp Chính yên lặng, Trình Triển Tâm lại nói: “Hắn ta chẳng rảnh rồi thế đâu, không có chuyện lại tìm tới tôi quấy rầy.”

Hai người đã đến xe Lục Nghiệp Chính, nhân viên đứng chờ sẵn bên cạnh, Lục Nghiệp Chính cùng Trình Triển Tâm ngồi vào ghế sau.

Lục Nghiệp Chính lúc này mới mở miệng: “Cậu không sợ?”

Trình Triển Tâm bị hắn làm cho hơi nghẹn, nhỏ giọng nói: “Sợ thì sợ, sợ cũng vô dụng.”

“Tại sao vô dụng?” Lục Nghiệp Chính khẽ khàng hỏi Trình Triển Tâm.

Giọng Lục Nghiệp Chính rất ồm trọng, khiến Trình Triển Tâm ý thức được, người này so với mình còn lớn hơn hai tuổi, không đơn giản chỉ là đàn em lớp 11.

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triển Tâm như gần như xa, trong xe không gian nhỏ hẹp, tài xế phía trước không nói một tiếng, hô hấp hai người ngồi sau như giao hòa, Lục Nghiệp Chính rất cao lớn, vai rộng chân dài, khiến Trình Triển Tâm cảm thấy an toàn cực kỳ, chỉ muốn thân cận hắn hơn, nương lấy một chút hơi ấm, nhưng cậu lén lút tới gần, lại quá hồi hộp, mặt đỏ tim đập.

Lát sau, Lục Nghiệp Chính mới đáp lời Trình Triển Tâm: “Sợ thì cứ nói cho tôi, sẽ hữu dụng.”

Hết chương 8

14. Chương 9-1

Chuyển ngữ: Hoài

Lục Nghiệp Chính quá kiên trì, đêm đó Trình Triển Tâm không thể rời nhà hắn.

Hắn chỉ buông một câu: “Bây giờ quá muộn, ngày mai hãy nói.” Sau đó không thềm để ý nữa.

Ở một đêm thì một đêm đi, đâu phải chuyện gì to tát, Trình Triển Tâm bèn giao kèo với hắn: “Vậy tôi giúp cậu làm bài.”

Lục Nghiệp Chính không thềm khách khí, nhét luôn vài quyển vở bài tập cho cậu.

Nhưng Lục Nghiệp Chính nói ngày mai, lại như ngày mai vĩnh viễn không bao giờ đến.

Bản thân Trình Triễn Tâm cũng thiếu định lực, cậu vừa nói muốn về nhà, Lục Nghiệp Chính đã mặt không thay đổi nhìn sang, Trình Triễn Tâm lập tức chịu thua, tự nói với mình ‘ngày mai’ rồi đi vậy.

Ban đầu, Trình Triễn Tâm mỗi thời mỗi khắc đều âm thầm sợ hãi, sợ một cú điện thoại từ Trình Liệt, thông báo lỗi nợ tiền, sau đó có kẻ quăng máu gà trước cửa lớp cậu, nguyền nguyền những dòng chữ bằng máu lên tường: Trình Triễn Tâm! Thiếu nợ thì phải trả!

Đó chính là chuyện làm Trình Triễn Tâm lo lắng nhất trong toàn bộ thời gian trung học: Chủ nợ không tìm được cậu ở nhà, truy tới trường cậu học.

Thần kinh Trình Triễn Tâm quá nhạy cảm, mà ở mấy ngày trong nhà Lục Nghiệp Chính, phát hiện vạn sự hài lòng, gió êm sóng lặng, trái tim vốn lơ lửng, bị nước ấm trong nhà Lục Nghiệp Chính hâm đến không tìm ra đường nam lối bắc.

Sáng sớm ngày thứ ba nào đó, bữa sáng hàng quán đưa tới, Lục Nghiệp Chính và Trình Triễn Tâm, cả hai người đều không thể nào nuốt xuống.

Trình Triễn Tâm ăn được mọi thứ, bởi không có nhiều cơ hội cho cậu kiêng ăn, nên chỉ cần vào miệng là vào luôn trong bụng, nhưng phần điểm tâm này, cậu thật sự không muốn ăn lần nữa.

Lục Nghiệp Chính thì thôi, cắn một miếng lập tức nhổ ra rồi ọe liên mấy cái.

Trình Triễn Tâm nhìn thần sắc Lục Nghiệp Chính như nuốt phải ruồi, lắc đầu: “Ngày mai để tôi làm bữa sáng đi, cậu đừng đặt đồ ăn bên ngoài nữa.”

Trông Lục Nghiệp Chính nhẹ như mây gió, tỏ vẻ ai nấu cơm ăn cũng không quan trọng, buổi tối vừa tan học lại nhanh chóng lôi kéo Trình Triễn Tâm thẳng tiến siêu thị.

Lần này hẳn rất tiến bộ, theo Trình Triễn Tâm đến khu thực phẩm, còn kiên nhẫn đứng chờ cậu mười phút, thừa dịp Trình Triễn Tâm lựa nguyên liệu nấu ăn, quét mắt nhìn khắp khu trưng bày đồ dùng nhà bếp.

Một bà cô lớn tuổi đứng chỗ kệ hàng bắt chuyện: “Con đang mua thức ăn à?”

Lục Nghiệp Chính gật gật đầu.

“Vậy có muốn mua tạp dề mới không?” Bà cô bắt đầu chào hàng, “Đây là tạp dề mới ra của tụi cô, đang khuyến mãi bớt tám phần trăm đó.”

Lục Nghiệp Chính liếc mắt, thấy một cái tạp dề màu trắng đầy khuôn mẫu, tưởng tượng ra hình ảnh Trình Triển Tâm đeo nó, đứng trong phòng bếp nấu ăn, rất nhanh cầm lấy ném vào xe hàng, còn gật đầu cảm ơn bà cô.

Trình Triển Tâm quay về, cầm hai hộp khoai tây bỏ vào xe hàng, không chú ý cái tạp dề màu trắng viền hoa nằm trong, đến lúc ngồi vào xe mới chợt nhớ: “Quên mua tạp dề!”

“Tôi mua rồi.” Lục Nghiệp Chính bình tĩnh tranh công.

“... Cậu mua kiểu thế nào?” Trình Triển Tâm có linh cảm không lành.

Túi mua hàng đặt ở phía sau, cậu quay người vúi một tay lên lưng ghế dựa, tay kia thò ra muốn mở túi, Lục Nghiệp Chính ngăn cản, như không chút lưu tâm chụp tay Trình Triển Tâm, nắm bàn tay Trình Triển Tâm kéo cậu trở lại: “Đừng có lộn xộn.”

Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chính kéo tay, ngồi đằng hoàng nghiêm túc hẳn, suốt đường đi cũng không còn nhúc nhích.

Đến nhà, Trình Triển Tâm mở túi hàng, nhìn thấy hình dáng tạp dề, rất bối rối hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cái này hình như không đúng?”

Dây lưng tạp dề rất nhỏ, nói là đồ dùng nhà bếp, càng giống như đồ dùng tình thú hơn.

Lục Nghiệp Chính ngấm nghĩa dây lưng, hỏi ngược: “Không đúng chỗ nào?”

Trình Triển Tâm thở dài, lòng nhủ đừng tính toán với người khuyết thiếu thường thức sinh hoạt, chạy đến nhà bếp treo tạp dề lên, vào phòng học bài.

Đến hơn mười giờ, cửa phòng Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chính gõ vang, cậu vừa làm xong một bài tập, đi ra mở cửa, Lục Nghiệp Chính yêu cầu: “Cậu làm bữa ăn khuya nhé?”

Trình Triển Tâm tắm rửa sạch sẽ rồi, không quá muốn xuống bếp, nhưng mặt Lục Nghiệp Chính biểu lộ vẻ cực kỳ đói khát, nếu bảo Lục Nghiệp Chính kêu thức ăn ngoài, Trình Triển Tâm ăn nhờ ở đậu thấy hơi ngán ngại, liền hỏi lại: “Cậu muốn ăn gì?”

“Mì xào.” Lục Nghiệp Chính trả lời.

Trình Triển Tâm chẳng chút đề phòng, mở tủ lạnh lấy bột, quay đầu nhìn Lục Nghiệp Chính: “Bỏ trứng gà nhé? Với lại, có ăn rau không?”

“Đầy đủ.” Lục Nghiệp Chính nhìn chằm chằm Trình Triển Tâm, cảm giác có tội hiềm hoi mới xuất hiện bỗng trỗi dậy trong lòng.

Mấy ngày nay Trình Triển Tâm đối xử với hắn dường như hơi bình thản quá.

Trình Triển Tâm vẫn luôn không muốn thân cận với ai, Lục Nghiệp Chính sợ Trình Triển Tâm vì Tề Khung mà có bóng ma trong lòng, cố hết sức hạn chế tiếp xúc thân thể, tránh cho Trình Triển Tâm liên tưởng đến những phương diện không tốt.

Mà Trình Triển Tâm cũng hoàn toàn tín nhiệm hắn, ở trong nhà hắn tự nhiên tắm rửa sạch sẽ, mặc áo T-shirt chạy tới chạy lui.

Mấy ngày trước Mạc Chi Văn phát hiện, còn giận hờn với hắn, bảo rằng Trình Triển Tâm khi chuyện trò cùng người khác, lời lẽ luôn có vài phần lạnh nhạt, nói cười với Lục Nghiệp Chính lại nhẹ nhàng ôn nhu, so với Mạc Chi Văn sao mà chênh lệch lớn.

Mà sự thực là sau khi Lục Nghiệp Chính và Trình Triển Tâm ở cùng, buổi tối lúc Trình Triển Tâm ra phòng khách uống nước, cổ áo bị lệch lộ ra non nửa đoạn xương quai xanh, môi ướt nước, mỉm cười với Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính phát hiện ra, HẮN CỨNG!

Lục Nghiệp Chính cảm thấy tâm tư bản thân xấu xa cực điểm, đã vậy hôm nay mua tạp dề, còn tìm mọi cách để xem Trình Triển Tâm đeo.

Lúc này, Trình Triển Tâm đang với lấy rau và trứng, quay người nhìn Lục Nghiệp Chính: “Cậu giúp tôi cầm chút.”

Lục Nghiệp Chính đi tới, cầm trứng giúp Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm chọn một bắp rau, chạy tới nhà bếp nhặt rau rồi rửa.

Đập trứng, cắt rau, luộc chín tám phần mười, sau đó phải cho vào xào trong chảo.

Trình Triển Tâm liếc mắt nhìn tạp dề treo trên tường, hơi chút xoắn xuýt, đang suy nghĩ có nên đeo lên người hay không, Lục Nghiệp Chính đã giúp cậu lấy.

Trình Triển Tâm không còn cách nào khác, đành phải rửa tay, phía trước tạp dề hơi chật chội, muốn với tay thắt dây lưng sợ rằng phải mất thời gian.

“Để tôi giúp cậu.” Lục Nghiệp Chính mở miệng, hắn không thể nhịn thêm giờ tay dè xuống bàn tay Trình Triển Tâm đang quơ loạn xạ phía sau.

Đứng sát Trình Triển Tâm, nghe thấy mùi sữa tắm trên người cậu, chỉ lẩn vào một luồng mỏng manh đã

có thể khơi dậy hơi thở nhục dục trong lòng hắn, Trình Triển Tâm không hề hay biết, mặc kệ Lục Nghiệp Chính giúp cậu thắt dây, đổ dầu vào chảo, phi hành tối.

Lục Nghiệp Chính nghiêm túc cột hai dây lưng lại ngay eo, kéo ra hai bên để thít cho chặt, áo trên người Trình Triển Tâm rất mỏng, bị dây lưng xiết lộ rõ đường cong, eo Trình Triển Tâm lại rất nhỏ nhắn, Lục Nghiệp Chính khắc chế kích động muốn nắm lấy eo cậu, kết dây thành hình nơ bướm.

“Hơi chặt quá.” Trình Triển Tâm túm dây muốn nới rộng hơn, tay bị Lục Nghiệp Chính giữ lại.

“Cứ như vậy đi.” Lục Nghiệp nhìn đến mức cổ họng khàn khàn.

Trình Triển Tâm không biết là phát hiện ra điều gì, quay đầu nhìn Lục Nghiệp Chính, trong ánh mắt pha lẫn một chút luống cuống, lập tức làm Lục Nghiệp Chính nhớ ra Trình Triển Tâm từng nói với hắn: “Tôi rất sợ”.

Trình Triển Tâm không nên bị thương tổn nữa.

“Còn kéo nữa sẽ tuột ra mất.” Lục Nghiệp Chính giải thích, “Dây lưng quá ngắn.”

Trình Triển Tâm âm ừ khe khẽ, thấy dầu trong chảo nổi bọt khí lăn tăn, liền sai Lục Nghiệp Chính: “Cậu ra ngoài đi. Giúp tôi khép cửa.”

Lục Nghiệp Chính gạt đầu rồi đi, đóng cửa lại cho cậu, Trình Triển Tâm thở phào nhẹ nhõm, Lục Nghiệp Chính gần cậu như thế, bộ não cậu dường bị điện giật tê dại, đứng như nhũn ra, đến rau cũng không xào nổi.

Đầu tháng năm Trình Triển Tâm có kỳ thi liên hợp, sắp xếp vào hai ngày thứ sáu thứ bảy.

Trường học coi trọng lần thi liên hợp thứ hai đếm ngược này cực kỳ, thi xong sẽ có thầy giáo giảng giải cách làm bài, học sinh phải ở lại nghe, mô phỏng không khí kỳ thi đại học.

Trình Triển Tâm câu được câu không nghe xong bài phân tích toán học cùng hóa học, Lục Nghiệp Chính nhần tin cho cậu, hỏi cậu đi được hay không, Trình Triển Tâm thừa dịp thầy đang giảng bài, bịa bừa một lý do xin phép về nhà.

Cậu đồng ý với Lục Nghiệp Chính, cùng hắn đi xem phim.

Đến cửa trường học thì sắp chín giờ, Lục Nghiệp Chính nói trước tiên phải dẫn cậu ăn bữa khuya, sau đó

hai người chờ đến suất chiếu mười hai giờ.

Trình Triển Tâm gần đây ôn tập với cường độ cao, ban ngày thi liền hai môn, tối rồi chỉ muốn ngủ. Thế nhưng Lục Nghiệp Chính tràn đầy phấn khởi, nên cố vực tinh thần đi ăn cùng Lục Nghiệp Chính, tựa lưng vào ghế ngồi chờ đợi.

Lục Nghiệp Chính nhìn ra mặt Trình Triển Tâm uể oải, hỏi cậu có trở về nhà không, phim thì thôi lúc nào xem chả được.

Trình Triển Tâm lắc đầu, lòng nói thật vất vả mới ‘hẹn hò’ với Lục Nghiệp Chính một lần, chuyện như thế này qua vài ngày là thiếu vài lần, không thể được!

Rạp chiếu phim nằm trên tầng cao nhất, Lục Nghiệp Chính bao phòng VIP, kéo Trình Triển Tâm vào, Trình Triển Tâm đã ngáp liên tục, lời nói vào tai không biết đường lên não, đến tên mà cũng nói sai, cất bước lung lay, lảo lảo va vào lưng Lục Nghiệp Chính bước trước.

Đến chỗ ngồi, Lục Nghiệp Chính bắt đắc dĩ mà giúp Trình Triển Tâm bật ghế tựa, Trình Triển Tâm yêu cầu “Xuống thấp hơn chút nữa!” đến mấy lần, cuối cùng cơ hồ bật ghế thành giường cậu mới chịu thôi.

Bọn họ xem một bộ phim đề tài siêu anh hùng, mỹ nhân xinh đẹp, đèn đuốc rực rỡ, âm nhạc sống động, nhưng mà còn chưa hết mở đầu, Trình Triển Tâm đã ngủ vùi.

Lục Nghiệp Chính nói với Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm không phản ứng, hắn kéo kính mắt 3D, quay đầu nhìn gương mặt Trình Triển Tâm say ngủ.

Hình ảnh trên màn hình rộng từng cảnh chiếu qua, Trình Triển Tâm nằm rất an bình, tiếng súng nổ tiếng pháo tạc tiếng đánh đấm... hoàn toàn không ảnh hưởng tới cậu, vẫn đắm chìm trong mộng đẹp.

Lục Nghiệp Chính sờ lên mặt Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm không tỉnh.

Hắn bèn khẽ khàng gọi: “Tâm Tâm.”

Âm thanh bộ phim cực lớn, chỉ riêng Lục Nghiệp Chính nghe được những gì hắn nói, đây là lần đầu tiên Lục Nghiệp Chính gọi Trình Triển Tâm bằng cái tên “Tâm Tâm”, hắn từng tưởng tượng mình giống Tề Khung gọi Trình Triển Tâm như vậy.

Hoặc cũng có thể là “Triển Tâm”.

Nhưng luôn cảm thấy vừa nói ra, Trình Triển Tâm sẽ biết hắn đang nghĩ đến chuyện gì dơ bẩn.

Trình Triển Tâm ngủ ngon lành, không tỉnh giấc không nghe thấy.

Lục Nghiệp Chính cẩn thận nắm lấy tay Trình Triển Tâm, để bàn tay mềm mại của Trình Triển Tâm vùi trong tay hắn.

Hắn hơi dùng một chút sức lực, mười ngón lồng vào nhau.

Hắn hơi cử động, bàn tay Trình Triển Tâm cử động cùng với hắn.

Trình Triển Tâm vẫn không tỉnh.

Vì vậy Lục Nghiệp Chính buông lỏng tay ra, đặt tay Trình Triển Tâm lên tay vịn, khẽ sát lại gần, nhìn hàng mi Trình Triển Tâm hơi rung động, do dự năm phút đồng hồ, cảnh tượng từ chiến trường biến thành vũ hội, hắn mới hôn lên mí mắt Trình Triển Tâm.

Không tỉnh.

Lục Nghiệp Chính bèn hôn hai má Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm có lẽ cảm thấy ngứa, giơ tay quơ nhẹ, nhưng không bắt được thứ gì. Cậu nghiêng người sang, đối mặt với Lục Nghiệp Chính, ngủ rất say rất thắm.

Lục Nghiệp Chính dùng ngón tay cái chạm khẽ vào môi Trình Triển Tâm, sau đó ve vuốt nhẹ nhàng, hắn bỗng đứng tự hỏi, Tề Khung cùng Trình Triển Tâm không biết đã hôn chưa.

Nhưng hắn không thể hỏi, Lục Nghiệp Chính ngậy thơ thu tay, lại dùng ngón tay cái ấn xuống môi mình, như tuyên bố Lục Nghiệp Chính và Trình Triển Tâm như thế là đã hôn nhau.

Kể từ lúc đó, Lục Nghiệp Chính chỉ nhìn Trình Triển Tâm cho đến hết giờ.

15. Chương 9-2

Hắn nghĩ, nếu Trình Triển Tâm biết Lục Nghiệp Chính ôm tâm tư chẳng khác Tề Khung, muốn giữ lấy thân thể và linh hồn Trình Triển Tâm, muốn trong mắt Trình Triển Tâm chỉ thấy mỗi mình mình, không còn nhìn ai khác, Trình Triển Tâm sợ là sẽ chạy trốn tới chân trời góc biển, không bao giờ trở lại.

Bộ phim kết thúc, đèn bật sáng, Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chính đẩy một cái, mơ mơ màng màng đuổi người muốn tiếp tục ngủ, Lục Nghiệp Chính không thể làm gì khác hơn là bế cậu lên, đi ra ngoài.

Trình Triển Tâm chẳng nặng bằng giàn tạ đa năng tại phòng tập thể hình Lục Nghiệp Chính thường tập, nhu thuận ngủ trong ngực hắn, Lục Nghiệp Chính ôm cậu, đụng phải một người ngoài ý muốn ngay cửa thang máy.

Tề Khung cùng bạn bè hát karaoke trong KTV bên dưới rạp chiếu phim, hắn ta thấy buồn ngủ, nên ra thang máy hút thuốc.

Một điều thuốc vừa hút được nửa, thì thấy Lục Nghiệp Chính ôm Trình Triển Tâm bước tới.

Tề Khung ban đầu còn không chú ý, ngẩng đầu đã đối diện Lục Nghiệp Chính, cúi đầu lần nữa, là Trình Triển Tâm.

Theo lý Lục Nghiệp Chính tìm người biến hắn ta thành như vậy, hắn ta gặp Lục Nghiệp Chính phải đánh đến một mất một còn rồi mới nói gì thì nói.

Mà Trình Triển Tâm trong lòng ngực Lục Nghiệp Chính an an ổn ổn ngủ, dường như đang chìm trong giấc mơ nào rất đẹp. Tề Khung sửng sốt vài giây, ném điều thuốc vào thùng rác bên cạnh thang máy, giúp hai người ẩn thang máy xuống dưới.

“Hai người xem phim?” Tề Khung nhìn chằm chằm Trình Triển Tâm, đột nhiên mở miệng.

Trên cổ Tề Khung có thêm vết sẹo dữ tợn, bản thân hắn ta không chút để ý, mẹ hắn ta lại khóc lóc kêu ca, muốn hắn ta giải phẫu. đối với những gì mình nói những việc mình làm, Tề Khung không hề hối hận, lần sau nếu nhìn thấy Lục Nghiệp Chính đơn độc, hắn ta vẫn muốn tìm hắn gây chuyện, nhưng bây giờ Trình Triển Tâm đang ngủ ở đây, thì lại khác.

Lục Nghiệp Chính gạt đầu, Tề Khung lại hỏi: “Làm sao cậu ấy ngủ thế?”

“Ban ngày phải thi, buổi tối buồn ngủ.” Lục Nghiệp Chính nói, giọng hắn ép tới rất thấp, sợ đánh thức Trình Triển Tâm.

Khoang ngực chấn động vẫn làm Trình Triển Tâm tỉnh lại, Trình Triển Tâm mở mắt ra, thần trí còn chưa tỉnh táo, nhìn thấy trước mắt là Lục Nghiệp Chính, ngơ ngác nhìn hắn, không nói một lời.

Tề Khung gắt gao nhìn Trình Triển Tâm, chưa kịp gọi tên Trình Triển Tâm, thang máy đến, Lục Nghiệp Chính đỡ Trình Triển Tâm đi vào, cửa thang máy khép lại trước mặt Tề Khung.

Dù Tề Khung chỉ cách cậu nửa mét gần ngủ, Trình Triển Tâm vẫn không nhìn thấy.

Chỉ cần có Lục Nghiệp Chính, cậu vĩnh viễn không đoái hoài gì đến Tề Khung.

Ngày mùng 6 tháng 5, trường học công bố điểm thi, Trình Triễn Tâm ăn cơm, đi ngang qua bảng vàng, dừng lại nhìn mấy lần.

Ba năm cấp ba cái tên Trình Triễn Tâm cơ hồ không dịch khỏi vị trí.

Từ khi bắt đầu cậu đã dụng công ôn tập, môn môn đầu bảng, vượt quá người thứ hai hơn hai mươi điểm. Bạn học đứng bên cạnh xem điểm thấy Trình Triễn Tâm lại nhìn đều yên lặng, đứng cách xa cậu thì thầm bàn luận, rằng thi mà là muốn đổi nã với Trình Triễn Tâm.

Trình Triễn Tâm vừa định trở về phòng học, di động trong túi chấn động.

Vào lúc này, ai sẽ tìm cậu? Tay Trình Triễn Tâm cầm điện thoại, sinh ra dự cảm chảnh lạnh, cậu đi tới trong hành lang, lấy ra xem, quả nhiên là Trình Liệt.

Trình Triễn Tâm mỗi ngày đều xây dựng tâm lý mình vững vàng, biên ra một lời giải thích, tuy rằng lúc này sống lưng lạnh toát, cũng miễn cưỡng chống đỡ, nhận điện thoại hỏi ba có chuyện gì không.

“Trình Triễn Tâm, mấy ngày rồi mày chưa về nhà?” Bên kia rất yên tĩnh, giọng Trình Liệt so với thường ngày nhỏ hơn, mang theo mấy phần u ám.

Trình Triễn Tâm trả lời khẽ: “Con thấy ba không về, nên ở lại trường học ôn tập.”

Trình Liệt cười lạnh một tiếng, đáp lại Trình Triễn Tâm: “Tao đệt mẹ mày.”

Chuông tự học vang lên, Trình Triễn Tâm nghe thấy bên kia di động, vậy mà cũng vang lên âm thanh tương tự, gây ngấn cả người.

Trình Liệt đang ở trong trường.

“Triễn Tâm! Cậu còn đứng đó nhìn điểm nữa!” Thù Húc cùng bàn Trình Triễn Tâm từ trên lầu lao xuống gọi, “Mau mau, thầy Lý gọi cậu kia kìa.”

Thầy Lý là giáo viên chủ nhiệm của Trình Triễn Tâm, văn phòng riêng ở cuối hành lang lầu ba, Trình Triễn Tâm chậm rãi đi lên, càng đến gần văn phòng, bước chân càng nặng nề không thể tả.

Cậu gõ cửa đi vào, Trình Liệt quả nhiên ở bên trong, đang tán gẫu cùng Thầy Lý.

“Triển Tâm, em tới rồi.” Thầy Lý vẫy tay, “Cha em tới tìm đây.”

Trình Triển Tâm đi tới, đứng cách Trình Liệt vài bước, không dám tới gần.

“Thân thể ông cụ trong nhà khó mà chịu nổi.” Trình Liệt nói rất vội vã, “Tôi muốn đưa Tâm Tâm về trước, ông ấy muốn gặp cháu nó lần cuối.”

Mặt thầy Lý lộ vẻ lo lắng, luôn miệng đáp được, còn thăm hỏi sức khỏe người ông của Trình Triển Tâm, đã sớm qua đời.

Trình Liệt nghiêng người, ôn hòa hỏi Trình Triển Tâm: “Tâm Tâm, cặp sách con có mang sẵn đây chưa?”

“Ngày mai con vẫn có thể đến học phải không ba?” Trình Triển Tâm hỏi ngược.

“Cái này phải xem sức khỏe của ông.” Trình Liệt lại chẳng trả lời dứt khoát.

“Triển Tâm, em mau đi đi.” giáo viên chủ nhiệm không biết chuyện, còn lo lắng chuyện nhà cửa giúp Trình Triển Tâm, “Người nhà quan trọng hơn.”

Trình Triển Tâm gật gật đầu, nhìn cha cậu: “Con quên lấy cặp sách rồi.”

“Thi liên hợp lần này Triển Tâm phát huy rất tốt.” Thầy Lý nói, “Em chưa bao giờ làm thầy phải lo lắng.”

“Vậy thì đi thôi.” Trình Liệt như cha hiền ôm vai Trình Triển Tâm, ép cậu theo lão đi.

Vừa ra khỏi trường, rẽ vào hẻm nhỏ để về nhà, Trình Liệt đã lộ ra bản tính, lão ẩn Trình Triển Tâm trên đất, đạp cho một đạp, ngồi xuống hỏi cậu: “Mấy ngày nay đi đâu?”

Trình Triển Tâm không nói lời nào, Trình Liệt đến gần, trong miệng phả ra mùi thuốc lá rẻ tiền, miệng nhếch lên như muốn đe dọa Trình Triển Tâm, lộ ra hàm răng vàng xỉn: “Tao hỏi Thầy Lý mày rồi, con mẹ mày chứ mày thật sự trọ trong trường đấy hả?”

Trình Triển Tâm nói: “Buổi tối ở nhà bạn, cùng cậu ấy ôn tập.”

Trình Liệt “Ồ” một tiếng, cười khẩy: “Lại còn bạn học cơ ấy!”

Trình Triển Tâm phút chốc ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn Trình Liệt, Trình Liệt lại nở nụ cười: “Bạn học mày hình như có tiền, quan hệ với mày làm sao nhỉ?”

“Không gì cả.” Trình Triển Tâm nói một cách lạnh lùng.

“Đến mức ở cùng nhau, lại còn không gì cả?” Trình Liệt vuốt cằm, “Nó có giúp đỡ cho mày được chút nào không?”

Sự tình liên quan đến Lục Nghiệp Chính, cả người Trình Triển Tâm trở nên nôn nóng, như mèo bị kéo cái đuôi, lông cả người đều dựng lên, cách nói chuyện đối phó cùng Trình Liệt bình thường giờ đây quên mất sạch, ngữ khí có chút chống đối đáp lời Trình Liệt: “Con không có quan hệ gì với Lục Nghiệp Chính, ba đừng đánh chủ ý gì lên cậu ấy.”

Lời này thổi bùng Trình Liệt, vồ lấy đầu Trình Triển Tâm đập vào tường.

“Tao đánh chết m* mày —— hừm, ” Trình Liệt kề sát bên tai cậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cái gì của mày mà không phải của tao, hừm?”

Phía sau bọn họ truyền đến tiếng cười đùa, đầu hẻm có một đôi tình nhân trẻ tuổi đi tới, nhìn thấy động tác Trình Liệt hung ác, lần chần dừng bước.

Trình Liệt quay đầu lại liếc mắt sang bọn họ, buông lỏng tay ra, lôi cổ áo Trình Triển Tâm kéo về phía trước.

Trình Triển Tâm bị lão kéo đến lão đảo, điện thoại di động trong túi quần kêu lên, cậu rất sợ là Lục Nghiệp Chính gọi, nên không nói tiếng nào đi cùng Trình Liệt.

Không được mấy bước, Trình Liệt ngừng, hỏi cậu: “Cái gì đang rung vậy?”

Tim Trình Triển Tâm sắp ngừng đập, may là lúc cậu và lão ngừng lại, âm thanh chấn động cũng ngừng.

Đôi tình nhân nhỏ kia bước nhanh, ngang qua bọn họ, cô gái không nhận được nghiêng đầu nhìn Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm cúi đầu, hoảng loạn mà nói: “Không biết...”

“Ai gọi điện thoại cho mày?” Trình Liệt híp mắt, “Bạn học mày?”

Đôi trai gái ngừng lại, bọn họ nói vài câu, sau đó cậu bé trai quay lại, hỏi Trình Triển Tâm: “Cần trợ giúp không?”

“Không cần.” Trình Liệt đứng thẳng, nhìn cậu chăm chăm.

Trình Triển Tâm thừa dịp cha cậu phân tâm, tắt điện thoại, sau đó cảm kích cười cười: “Cảm ơn, không có gì đâu.”

Trường cậu học vẫn chỗ đó, coi như chạy được hôm nay cũng chạy không được ngày mai.

“Ông ấy là cha tôi, hôm nay uống nhiều rồi.” Trình Triển Tâm nói, “Tôi dẫn ông ấy về nhà.”

Cậu bé nửa tin nửa ngờ nhìn sang Trình Liệt, gật gật đầu thay cho lời không xen vào nữa.

Chờ hai người kia biến mất ở cuối hẻm nhỏ, Trình Liệt mới lườm Trình Triển Tâm, đe dọa: “Coi như mày thức thời.”

“Con cất tiền ở nhà, để con về đưa ba.” Trình Triển Tâm nói, “Con có để dành được một ít.”

“Bao nhiêu?” Trình Liệt hỏi hần.

Trình Triển Tâm nhìn Trình Liệt: “Khoảng một vạn tệ.”

Trình Liệt đột nhiên ho khế một tiếng, lảng tránh: “Trở về rồi hãy nói.”

Trình Liệt mở cửa, trước tiên chờ Trình Triển Tâm vào, sau đó khóa cửa lại.

“Tiền đâu?” Lão nhét chìa khóa vào túi quần.

Trình Triển Tâm vào phòng trong, lật qua lật lại đáy giường, không tìm được tiền cậu vẫn cất, đi ra hỏi Trình Liệt: “Có phải ba đã lấy rồi?”

“Mẹ mày rắm chó đấy à!” Trình Liệt trợn tròn đôi mắt, rống lên, “Tao mà thèm vào trộm tiền mày đấy?”

Trình Triển Tâm nhìn đáng vẻ cha mình chột dạ, cũng biết là lão lấy, không tranh cãi nữa, bình tĩnh lảng tránh: “Trong thẻ con còn hơn tám ngàn, chờ một chút con lấy đưa ba.”

“Mới tám ngàn...” Trình Liệt cau mày, lại nói, “Thằng bạn học đó của mày, bảo nó cho mày mượn ba mươi vạn.”

Trình Triển Tâm cảm thấy Trình Liệt đang nẩy ra ý nghĩ hết sức kỳ lạ: “Ba có biết ba đang nói cái gì không?”

Sắc mặt Trình Liệt ngay lập tức đen kịt.

“Ba thiếu nợ ba mươi vạn?” Trình Triễn Tâm lui về sau một bước, hỏi Trình Liệt.

Trình Liệt không lên tiếng, trừng trừng nhìn Trình Triễn Tâm, lại áp sát cậu một bước, gọi cậu: “Tâm Tâm.”

Trình Triễn Tâm tái mặt, nhìn cha cậu, nhỏ giọng nói: “Con thật sự không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy đâu, ba.”

“Nhưng mày có hai quả thận mà.” Trình Liệt đột nhiên nhảy tới, nắm lấy tay Trình Triễn Tâm đè cậu xuống, “Bán một quả đi.”

Trình Triễn Tâm kịch liệt giằng co, nhưng cậu căn bản không phải đối thủ của Trình Liệt.

Trình Liệt giữ hai tay Trình Triễn Tâm, kéo qua ghế salông rút đai lưng trói lại, dùng chân đè đùi Trình Triễn Tâm, thở hổn hển: “Bán một quả có ảnh hưởng gì đâu?”

Tay Trình Triễn Tâm bị trói chặt, chân bị xương bánh chè Trình Liệt đè, không thể động đậy, giương mắt lên nhìn chính là vẻ điên cuồng trên khuôn mặt lão, còn cả mùi thuốc lá hôi rình, tự lẩm bẩm lung tung như lên cơn rồ dại. Lòng Trình Triễn Tâm lạnh đến mức như có một khối băng to, to đến không biên giới chèn chặt, bị những cơn gió sắc như dao bổ vào, cậu thậm chí hận không thể cùng Trình Liệt đồng quy vu tận —— đừng sống nữa, sống sót có ý nghĩa gì, thôi thì cùng đi chết.

Nhưng cậu không thể. Trình Triễn Tâm không giống Trình Liệt, cậu phải sống.

—— Sống sờ sờ, sống vẹn nguyên, sống ấm nóng.

16. Chương 10-1

Chuyển ngữ: Hoài

“Ba, ba nghe con nói.” Trình Triễn Tâm cố hết sức tỉnh táo lại, van nài Trình Liệt, “Con thi đại học xong là có tiền, học bổng mấy trăm ngàn lận.”

“Không còn kịp rồi.” Trình Liệt nói.

Một người bạn trong hội đánh bài rủ lão ghé vào một sòng bạc ngầm mới mở, lèo bịp lão rằng có thể thắng

to, ai ngờ đầu lão lơ đãng chơi bởi không bao lâu đã thua trắng hai mươi vạn, lãi suất lại cực kỳ cao, thêm vào thì đẩy số tiền nợ lên thêm một nửa, trong hai ngày không trả thì hãy xác định tự gánh hậu quả.

Trình Liệt ban đầu không coi là to tát, đến khi chủ nợ giơ súng khoét thẳng một lỗ giữa hai chân, Trình Liệt mới biết lần này lão đá vào tầm sát.

“Nhiều hơn ba mươi vạn đó, ba.” Trình Triển Tâm van xin, “Ba chờ con thi xong đi, ba.”

Trình Liệt lắc đầu, nói: “Hai ngày.”

Lão thôi không áp sát người Trình Triển Tâm nữa, mắt nhìn xuống đứa con trai bị lão trói tay, nói: “Tao cũng không muốn.”

“Bán thân cũng phải kiểm tra, phẫu thuật, hai ngày làm sao đủ.” Trình Triển Tâm lắc đầu, cầu khẩn Trình Liệt, “Nói bọn người đó thư thả chút, được không ba?”

“Không thể, ngày mai tới nhà rồi.” Trình Liệt cụt hứng buông Trình Triển Tâm ra, quơ bình nước to để trên bàn, mở nắp bình nốc ực một hớp, ngẩn người ngồi đó.

Cái đám ngu ngốc, khốn nạn, chặt chém lãi suất không biết xấu hổ này, suýt thì đánh lão không bỏ ra khỏi cửa sông bạc được, hiện tại xương ống quyển lão vẫn còn âm ỉ đau đây.

“Ba, bán thân không thể được đâu.” Trình Triển Tâm cố ngồi xuống, muốn thuyết phục Trình Liệt.

“Tiền kia đâu?” Trình Liệt uống cạn sạch một bình rượu, ném vào thùng rác, dò xét Trình Triển Tâm từ đầu đến chân, “Con mẹ nó phải mà mày là gái, nếu như... thì có thể đi ra ngoài bán ***...”

Trình Triển Tâm lặng lẽ nhìn cái kẻ không xứng đáng được gọi là cha kia, bờ môi khê giết.

“Tâm Tâm, lần này không phải người bình thường.” Trình Liệt thở dài, nói, “Ba không còn cách nào nữa.”

Đúng lúc này, cửa nhà Trình Triển Tâm bị người gõ vang.

Trái tim Trình Triển Tâm chìm xuống đáy vực, Trình Liệt đang vui mặt vào trong lòng bàn tay, ngẩng đầu, mắt lão chạm mắt Trình Triển Tâm, hừ mũi: “Thằng khốn mắt mù nào đó?”

Cửa lại bị gõ mấy lần, giọng Tề Khung từ bên kia cánh cửa truyền vào: “Chú, mở cửa đi chú. Cha con đưa tiền lì xì, con mang đến gửi Tâm Tâm để thi đại học.”

Nghe thấy ba chữ tiền lì xì, mắt Trình Liệt sáng rực lên, chim sẻ nhỏ nữa cũng là thịt, có thì thể nào cũng hơn không có, vội nhào qua mở cửa cho Tề Khung.

“Chú.” Tề Khung đầu dò vào, “Mới vừa rồi con nhìn thấy hai người vào tiểu khu.”

Trình Liệt miễn cưỡng lộ ra một nụ cười mỉm, nói: “Cha con có lòng.”

“Con vào nhà nhé?” Tề Khung hỏi, hần ta cao hơn Trình Liệt một chút, thân chèn cánh cửa không cho đóng lại, Trình Liệt không thể làm gì khác hơn là cho hần ta vô.

Tay Trình Triển Tâm còn bị trói, Tề Khung chỉ vào cậu, hỏi Trình Liệt: “Chú, hai người cãi nhau à?”

“Tâm Tâm không ngoan.” Trình Liệt nói, “Kết quả thi không tốt.”

Tề Khung lú lười: “Không phải đứng thứ nhất sao?”

“Viết văn bị trừ hai điểm.” Trình Liệt đi qua cởi trói cho Trình Triển Tâm, cổ tay Trình Triển Tâm dày đặc vết ứ, cho thấy Trình Liệt dùng sức cỡ nào.

Trình Triển Tâm tuy đã tự do, vẫn mặt không cảm xúc ngồi tại chỗ.

“Chú nghiêm khắc quá.” Tề Khung thở dài.

Vết sẹo trên cổ hần ta mới vừa lên vẩy, hình thành một mảng bám nâu đen. Trình Liệt nhìn thấy, hỏi hần ta: “Khung Khung, con làm sao mà bị vậy thế?”

“Không có gì.” Tề Khung lắc đầu, “Ra đường đụng phải chó điên.”

Hần ta mở cặp sách, lấy ra một cái phong bì, rất dày, đưa thẳng cho Trình Liệt: “Chú, chú cầm trước.”

Trình Liệt nhận, ném lên người Trình Triển Tâm: “Cầm cho cẩn thận, chú mày cho mày.”

Trình Triển Tâm nhận lấy, đặt ở trên khay trà.

“Lời cảm ơn đâu?” Trình Liệt hỏi Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm nhìn Tề Khung lạnh nhạt: “Cảm ơn.”

“Khung Khung, nghe nói con muốn xuất ngoại du học?” Trình Liệt bắt đầu lôi kéo làm thân.

Thấy Tề Khung gật đầu, lão lại hỏi: “Tốn nhiều lắm nhỉ?”

“Không nhiều, một năm mấy trăm ngàn.” Tề Khung nói với vẻ chẳng hề để ý, “Chú, cho Tâm Tâm dẫn con vòng vài vòng tiểu khu chơi nhé, lâu lắm con chưa về đây.”

Trình Liệt mong Tề Khung đi mau, lão đang muốn bóc phong bì xem bên trong có bao nhiêu tiền, gật đầu như già tởi: “Đi đi.”

Sau đó ngoắc ngoắc tay Trình Triển Tâm, kéo cậu vào một góc, thì thầm đe dọa: “Mày khỏi tính đường chạy, mày là con ruột tao, tao xem mày chạy được đi đâu?”

Trình Triển Tâm liếc lão, gật đầu.

Tề Khung mang Trình Triển Tâm ra khỏi nhà, hỏi cậu: “Đi đâu cho thoáng chút?”

Trình Triển Tâm quay đầu lại nhìn, không thấy Trình Liệt nhìn lên từ khe cửa, lấy điện thoại di động ra mở máy, trên màn hình là mười mấy cuộc gọi nhỡ, rất nhiều tin nhắn của Lục Nghiệp Chính và Mạc Chi Văn, di động reo rất lâu, Trình Triển Tâm mới nghe thấy tín hiệu gọi thông đến máy Lục Nghiệp Chính.

Lục Nghiệp Chính cơ hồ nhận điện thoại ngay lập tức, giọng nói gấp hơn bất cứ lúc nào, hỏi Trình Triển Tâm: “Cậu ở đâu?”

Trình Triển Tâm suy nghĩ vài giây, trả lời: “Đêm nay tôi không ghé cậu được.”

Lục Nghiệp Chính dừng một chút, hỏi cậu: “Ông cậu có khỏe không?”

“...” Trình Triển Tâm muốn nói ông cậu đã sớm chết rồi, mà lời đảo trong bụng một vòng, nói ra lại thành, “Không được tốt lắm.”

“Cậu ở đâu?” Lục Nghiệp Chính lại hỏi lần nữa.

Yên lặng thêm vài giây, Trình Triển Tâm cùng Tề Khung đi xuống lầu dưới, Trình Triển Tâm mới đáp: “Ở nông thôn.”

“Nhiều người không?” Lục Nghiệp Chính lại hỏi, “Có cần tôi hỗ trợ không?”

Trình Triển Tâm nghẹn lời hồi lâu, mới đáp: “Rất nhiều người.”

“Chờ cậu trở về, còn tới nhà tôi không?”

“Đừng tới.” Trình Triển Tâm nói, “Làm phiền cậu quá nhiều rồi, quên đi thôi.”

Bốn giờ chiều tháng năm, mặt trời vẫn lừng chùng khoảng không, Trình Triển Tâm trò chuyện cùng Lục Nghiệp Chính, tuy rằng hai người đều không lên tiếng.

Tề Khung là kẻ không chịu nổi đầu tiên, hắn ta nắm vai Trình Triển Tâm, cưỡng bách Trình Triển Tâm mắt đối mắt với mình, tay phải Trình Triển Tâm vẫn cầm điện thoại, đặt bên tai, không chút có ý muốn tắt máy, dường như đang sợ hãi đây là lần nói chuyện sau cùng.

Ánh mắt Tề Khung nhìn Trình Triển Tâm hàm chứa gì đó cực kỳ phức tạp.

Trình Triển Tâm vừa trống rỗng, vừa như đau khổ khó qua, gương mặt dưới ánh nắng, tái nhợt đến tựa hồ sắp bốc hơi khỏi lớp không khí bao phủ xung quanh.

Lần đầu tiên Tề Khung nhìn thấy cảm xúc Trình Triển Tâm bộc lộ ra ngoài rõ ràng như vậy, cậu cũng như những người đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt, sẽ vì ai đó mà lo lắng sợ hãi, muốn cùng ai đó nắm lấy tay nhau, sợ ai đó giận cậu, hiểu lầm cậu, cho nên không định cúp máy.

Tề Khung sợ còn nhìn nữa hắn ta sẽ không nhịn nổi, chụp lấy điện thoại Trình Triển Tâm ném phứa, lập tức dời mắt, lại nhìn thấy phía sau Trình Triển Tâm, cái người kia đang cầm di động đi tới.

“Tâm Tâm.” Tề Khung nhìn Lục Nghiệp Chính, mở miệng gọi tên Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm hết hồn, sợ bị Lục Nghiệp Chính đầu kia nghe thấy, vội vàng giơ tay muốn che miệng Tề Khung, bị Tề Khung nắm lấy cổ tay, đưa sát tới mặt, làm như hai người đang liếc mắt đưa tình.

“Cậu —— ”

Tề Khung hôn lên miệng Trình Triển Tâm, đôi môi Trình Triển Tâm tựa như đôi mắt cậu, êm dịu đến mức làm cho lòng người cũng muốn nát tan, chỉ là Tề Khung mới đụng tới một giây, đã bị Trình Triển Tâm đẩy ra bằng hết sức. Tay Trình Triển Tâm vẫn cầm di động, ngực kịch liệt rung động, mu bàn tay không ngừng chà xát thật mạnh môi mình, cầm điện thoại lên định tiếp tục nói, đột nhiên kịp phản ứng, mới hiểu ra nguyên nhân Tề Khung cố tình làm thế.

Tay cậu lại bất lực buông xuống.

Trình Triển Tâm xoay người, nhìn Lục Nghiệp Chính.

Lục Nghiệp Chính còn đang nắm di động đặt bên tai, ánh mắt hẩn nhìn Trình Triển Tâm... Có lẽ là lộ ra thương hại và đáng tiếc, Trình Triển Tâm cảm thấy Lục Nghiệp Chính dường như đang muốn nói, tôi biết rồi, biết rằng cậu không cần tôi cứu vớt nữa rồi.

Mà Trình Triển Tâm cũng không có cách nào phản bác.

Người cậu không hy vọng đây vào nhất, chính là Lục Nghiệp Chính.

17. Chương 10-2

Trình Liệt chính là đồ điên. Trình Triển Tâm đối mặt Trình Liệt coi như đã già đời, lão đánh mặc lão đánh, đánh quá mức thì cũng chết, Trình Triển Tâm chỉ còn lại một hơi, vẫn có thể tiếp tục sống. Nhưng Lục Nghiệp Chính thì khác, hẩn ở tít trên cao, thần sắc kiêu ngạo, mười ngón không dính bụi trần, hẩn chạm vào Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm còn sợ làm bẩn hẩn.

Lẽ nào yêu thích một người là như thế, trước đây không hề tự ti và nhu nhược, đến lúc thương hẩn rồi, mọi thứ cứ như thủy triều trào dâng, ào ạt xông tới, che tai che mắt mũi miệng người ta, để người chẳng thể phát ra âm thanh, có muốn khóc cũng không lưu nước mắt.

Bởi lẽ như vậy mới đành bình thản nói với hẩn sau này gặp lại.

“Tâm Tâm.” Tề Khung đứng sau lưng cậu gọi, “Đừng giận tôi.”

Trình Triển Tâm hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cậu tới làm gì?”

“Cậu không có chuyện gì là được.” Lục Nghiệp Chính duỗi tay, đáp lại.

“Tôi không sao.” Trình Triển Tâm lại gần một bước nhỏ, nói, “Đồ đạc tôi còn để trong nhà cậu...”

“Qua mấy ngày nữa tôi đưa tới giúp cho.” Lục Nghiệp Chính trả lời.

Trình Triển Tâm lắc đầu: “Đừng, tự tôi đi lấy.”

“Tôi sẽ đưa tới.” Lục Nghiệp Chính nói dứt khoát, hẩn nhìn bàn tay Tề Khung còn đặt lên vai Trình Triển Tâm, dừng một chút, nói tiếp, “Vậy tôi không quấy rầy hai người nữa.”

“Đi thông thả.” Tề Khung phát tay như ra oai với hẩn.

Lục Nghiệp Chinh vừa đi, Trình Triển Tâm nhanh chóng biến trở về Trình Triển Tâm lạnh như băng, đờ đẫn như con rối.

Cậu đứng ngây ngốc, nhằm tính chuyện trong nhà phải giải quyết thế nào.

Trong thẻ Trình Triển Tâm kỳ thật vẫn còn ít tiền, hoặc giả cậu muốn mượn tiền cũng không phải không mượn được, chỉ là Trình Triển Tâm quá hiểu thứ phẩm tính bần nhảo của Trình Liệt.

Hôm nay Trình Triển Tâm trả tiền cho lão, để Trình Liệt biết thoáng chốc cậu có thể lấy ra thật nhiều tiền, hôm sau sẽ dễ dàng nợ lên ba triệu, rồi lại trở về cưỡng ép Trình Triển Tâm.

Dù Trình Triển Tâm thật sự phải bán đi một quả thận, vẫn tốt hơn so với giúp Trình Liệt trả tiền.

Trình Liệt điên cuồng quen thói, Trình Triển Tâm chẳng thể biết trong lời nói của lão có bao nhiêu phần là thật, cũng chẳng chắc dám cho vay lãi suất cao có thật như lời Trình Liệt nói – cùng hung cực ác đến mức độ đó hay không.

Cậu phải thò ít tiền ra, thế nhưng đưa bao nhiêu, nói là lấy ở nơi nào, còn phải ngẫm lại.

Tìm người mượn? Nơi nào để mượn?

Trình Triển Tâm hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt Trình Liệt lúc đó, trước tiên đánh cậu một trận thật đau, sau đó sẽ nói: “Tâm Tâm, mày đi mượn thêm ít nữa cho tao.”

Trình Triển Tâm bình tĩnh rất nhanh, vô thức bước lùi vài bước, Tề Khung muốn đụng vào cậu, bị cậu lách người tránh ra.

“Kiếm gì ăn trước nhé.” Tề Khung chỉ vào cửa hàng tiện lợi đối diện tiểu khu, nói, “Mang về cho chú ăn nữa.”

Trình Triển Tâm chẳng nói chẳng rằng đi cùng hắn ta, mua hai phần cơm, ngồi ăn được hai muỗng thì đặt thìa xuống.

“Tâm Tâm, cậu đừng lo lắng.” Tề Khung dò xét sắc mặt Trình Triển Tâm, an ủi, “Tôi có ba mươi vạn, cậu cầm trước.”

Trình Triển Tâm mặc xác hắn ta, Tề Khung lại hỏi: “Sao chỉ ăn được vài thìa thôi thế?”

Hắn ta cầm lấy thìa Trình Triển Tâm xúc cơm, muốn đút cho Trình Triển Tâm, bị Trình Triển Tâm cau mày đẩy tay.

“Tôi có tiền, tháng sau tôi phải học tiếng, mẹ tôi chuyển vào thẻ rất nhiều.” Tề Khung nói, “Cậu cầm dùng trước, không cần hoàn trả.”

“Tề Khung.” Trình Triển Tâm ngược mắt nhìn Tề Khung, hỏi hẩn ta, “Lần này mày cần cái gì?”

Tề Khung nín thin, Trình Triển Tâm lại hỏi: “Lên giường với mày?”

Tề Khung không nghĩ tới Trình Triển Tâm trực tiếp như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người, Trình Triển Tâm phiền chán cúi đầu, thấp giọng: “Quên đi thôi, tao không đáng giá đến thế.”

“Không nhất thiết tới mức ấy.” Tề Khung lắc đầu, “Cậu đối xử với tôi giống như họ Lục kia, giả vờ cũng được.”

Trình Triển Tâm liếc mắt nhìn Tề Khung, nhận thấy Tề Khung thật sự nghiêm túc, bỗng dưng cảm thấy hẩn sao mà buồn cười quá sức.

Tề Khung đột nhiên đứng lên, mua một ly kem cho Trình Triển Tâm, đẩy sang phía cậu: “Cậu suy nghĩ rồi trả lời tôi.”

“Không cần suy nghĩ.” Trình Triển Tâm đáp.

Trên phương diện sinh lý, cậu sợ sệt Tề Khung, Tề Khung đánh người cực kỳ đau. Trên phương diện tâm lý, cậu không coi Tề Khung là thứ gì to tát, cho nên đối mặt với Tề Khung, đại đa số thời gian Trình Triển Tâm đều lựa chọn lặng im không buồn nói.

“Vậy vấn đề tiền làm sao bây giờ?” Tề Khung truy hỏi, “Tâm Tâm, tôi đâu có muốn quá nhiều.”

Trình Triển Tâm đẩy ly kem về chỗ Tề Khung, nhìn sang chỗ khác: “Nhưng tao giả vờ không được.”

Trình Triển Tâm đứng lên, ra cửa quán, mua cơm cho Trình Liệt, trả tiền.

Tề Khung nhìn Trình Triển Tâm rời đi, liền đuổi theo, bước bên cạnh Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm ban đầu không chú ý, Tề Khung càng đi càng áp sát cơ thể cậu hơn, đến lúc tới lầu dưới nhà Trình Triển Tâm, vai Trình Triển Tâm sắp dán vào tường.

“Tâm Tâm, sao cậu không suy nghĩ kỹ hơn?” Tề Khung nhìn Trình Triển Tâm cúi đầu muốn lên lầu, tay mất lạnh lẽo duỗi ra nắm lấy vai Trình Triển Tâm, đẩy cậu vào khoảng không gian hẹp và kín phía dưới cầu thang, đè lên tường, cắn răng hạ giọng thì thào, “Cậu mơ tưởng họ Lục thì có ích lợi gì? Ngẫm cho thật kỹ tình hình chỗ ba cậu đi, ông ấy thiếu nợ nhiều tiền cậu còn không thêm quần, cậu có phải là người hay

không vậy?”

“Ngày hôm nay cậu cùng tôi, tôi lập tức chuyển ba mươi vạn vào thẻ cậu.” Chân Tề Khung kẹt giữa hai chân Trình Triển Tâm, một tay nắm cầm Trình Triển Tâm, nâng mặt cậu lên, “Ngày mai cậu tới tìm tôi, sẽ không còn cái giá này nữa, cậu nói xem có phải là quá thấp hèn không?”

Sức lực Trình Triển Tâm chẳng bằng được hấn ta, lưỡi giã dựa, mặc kệ Tề Khung ghé vào lỗ tai liên miên lẳng nhằng, tâm tư trôi dạt đến ngày cùng Lục Nghiệp Chính đi siêu thị.

Cậu khép hai mắt, nhớ cảnh Lục Nghiệp Chính đeo tạp dề cho cậu, ăn mì xào cậu làm, sáng gõ cửa phòng cậu, âm thanh trầm thấp lại êm tai như thế mà gọi cậu: “Trình Triển Tâm, cậu sẽ không ngủ quên đấy chứ?”

“—— cậu ảo tưởng họ Lục coi cậu là gì, thằng đó nuôi cậu cũng như nuôi một con gà rừng.” Tề Khung oán hận, “Tại sao nó không làm với cậu, con mẹ nó không phải chê cậu bẩn?”

Trình Triển Tâm dường như bị sét bổ xuống một nhát, cuối cùng cũng phản ứng, câu ngờ ngạc hỏi Tề Khung: “Cái gì...”

“Ha.” Tề Khung nhếch khóe miệng, lom lom nhìn Trình Triển Tâm, “Cậu chưa biết ấy nhỉ, tôi cho thằng đó nhìn cái này rồi đấy.”

Một tay hấn ta vẫn đè lên Trình Triển Tâm, một tay rút điện thoại từ trong túi tiền ra, lật vài bức ảnh, sau đó giơ màn hình trước mắt Trình Triển Tâm, bắt buộc cậu nhìn: “Tôi chụp đẹp không?”

Trình Triển Tâm nhìn mặt mình dính đầy tinh dịch Tề Khung, thứ đồ chơi của Tề Khung đặt sát bên miệng cậu. Trong hình, cậu mặc cái áo T – shirt cũ kỹ từng mặc rất nhiều năm kia, cái áo đã bị Lục Nghiệp Chính ném phừa.

Trình Triển Tâm ngây ngẩn cả người, qua hồi lâu, mới khàn giọng hỏi hấn: “Có phải là buổi tối ngày hôm ấy cậu chặn tôi lại?”

Trong đôi mắt Trình Triển Tâm tràn đầy những nước, giữa không gian mờ tối góc cầu thang, cũng như một cái bề sắp tràn, chỉ cần chạm khẽ vào Trình Triển Tâm, tinh thần Trình Triển Tâm buộc phải sụp đổ.

Cuối cùng cậu đã biết, biết tại sao Lục Nghiệp Chính muốn bỏ T shirt của cậu đi.

Đã như vậy, Lục Nghiệp Chính vẫn chờ cậu dưới lầu, nói với cậu: “Trình Triển Tâm, cậu theo tôi về nhà.”

Lục Nghiệp Chính, con người này sao lại thánh mẫu đến thế? Khấp trái tim, khấp buồng phổi, khấp các mạch máu... Tràn đầy bên trong Trình Triển Tâm là ba chữ “Lục Nghiệp Chính”, cậu cảm thấy mình thích

Lục Nghiệp Chính, thích đến muốn chết luôn rồi, nhưng cậu sợ, sợ Lục Nghiệp Chính xem thường cậu, sợ muốn chết, lỡ chỉ gọi thăm tên hần một lần, sẽ biến thành khinh nhờn hần.

Tề Khung ngừng nói, giấy lát sau, mới tiếp: “Đúng”. Sau đó hần thêm: “Thằng ngu ngốc đó còn tìm người đánh tôi, lại còn quay phim, muốn hù cho tôi sợ, tôi cmn... Làm...”

Tề Khung như lên cơn mắng khê mấy câu, nhét điện thoại di động vào túi, đưa tay sờ sờ vết sẹo trên cổ mình, lại muốn hôn Trình Triển Tâm, trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng đóng cửa, và cả tiếng Trình Liệt ho khan.

Trình Liệt đi tìm Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm thừa dịp Tề Khung ngây người, đẩy hần ta ra, lên lầu, Tề Khung níu cánh tay cậu hỏi: “Cậu thật không muốn?”

“Không muốn.” Trình Triển Tâm lùi về sau rất nhanh, tiếng nói lạnh lẽo như băng hàn.

Tề Khung từng chút nới lỏng tay, hần ta nhìn theo Trình Triển Tâm chạy trốn lên lầu, mặt không thay đổi nói với theo: “Trình Triển Tâm, là cậu tự tìm, sau này đừng trách!”

Đầu Lục Nghiệp Chính rất đau, hần lái xe trở về nhà, không lên lầu, ngồi một phút chốc ở trong xe, suy nghĩ vì sao Trình Triển Tâm lừa hần.

Nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy, liên hệ với những gì Trình Triển Tâm nói với Tề Khung, phản ứng đầu tiên trong bộ não Lục Nghiệp Chính chính là Trình Triển Tâm và Tề Khung yêu nhau, bây giờ nghĩ lại, bỗng cảm thấy không đúng.

Toàn bộ quá trình đều kỳ lạ.

Buổi trưa Mạc Chi Văn kể với Lục Nghiệp Chính một người bạn chung hồi cấp hai của cả hai vừa về nước, buổi tối đi ăn bữa cơm, Lục Nghiệp Chính định hỏi Trình Triển Tâm xem cậu có muốn theo cùng, liền gọi điện thoại cho Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm tắt máy.

Lục Nghiệp Chính chạy qua trường cấp ba, không thấy Trình Triển Tâm, mới hỏi chủ nhiệm lớp Trình Triển Tâm, nói mình là bạn Trình Triển Tâm, tìm cậu có chuyện quan trọng.

Giáo viên chủ nhiệm nói cho Lục Nghiệp Chính, ông nội Trình Triển Tâm đang trong bệnh viện, tình huống không tốt lắm, cha cậu đã đón cậu về.

Thâm tâm Lục Nghiệp Chính vẫn có chút không yên, bản thân lại không nói được vì sao, nên lái xe thẳng tới nhà Trình Triển Tâm, chỉ muốn xem xem Trình Triển Tâm có còn ở đó.

Đón nhận chính là Trình Triển Tâm cùng Tề Khung ở chung một chỗ, đưa lưng về phía hắn nhận điện thoại của hắn, trên cổ tay Trình Triển Tâm có vết thương mới, Tề Khung gọi cậu Tâm Tâm, hôn cậu, rồi cậu đẩy Tề Khung một cái, sau đó Trình Triển Tâm dường như đột nhiên nhận ra Lục Nghiệp Chính ở phía sau, quay đầu lại nhìn.

Trình Triển Tâm vì sao lại bởi động tác của Tề Khung, biết được sau lưng có người?

Tề Khung như thế là thị uy, hay căn bản chỉ là thừa lúc cậu không chú ý?

Ông nội thân thể không tốt nhà Trình Triển Tâm đâu? Cha cậu đang ở nơi nào?

Tại sao cậu lại muốn về nhà?

Tất cả những chuyện này quá sức lạ thường.

Lục Nghiệp Chính chợt nhớ ra lời Trình Triển Tâm từng nói, ngay đêm mà Lục Nghiệp Chính nhìn thấy Tề Khung, Trình Triển Tâm bảo, thương tích trên người mình không phải do Tề Khung, mà do cha cậu đánh.

Lục Nghiệp Chính lúc đó không để ý, chỉ coi là Trình Triển Tâm không muốn thừa nhận những chuyện đã phát sinh, nhưng nếu như mọi việc đều là thật?

Lục Nghiệp Chính thở dài, xuống xe, đi lên lầu mở cửa nhìn một vòng, cầm áo khoác mới hắn mua cho Trình Triển Tâm, lại xuống lầu, vòng xe quay trở lại nhà cậu.

Mạc Chi Văn gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn tìm thấy Trình Triển Tâm chưa, Lục Nghiệp Chính đáp: “Tìm thì tìm được rồi, nhưng đêm nay hai đứa tôi không tới, hẹn lại lần sau đi.”

Mạc Chi Văn nghe ra giọng nói Lục Nghiệp Chính khá nghiêm trọng, không nhiều lời nữa.

Lục Nghiệp Chính nhìn sắc trời chuyển sang tối tăm, lòng tự nhủ coi như là lần cuối, đi nhìn Trình Triển Tâm xem thế nào, nếu như thật sự chỉ là gút mắc tình cảm, Trình Triển Tâm và Tề Khung có gì đó với nhau, người tình ta nguyện, vậy quên đi.

Nhưng chỉ cần Trình Triển Tâm có chút xiu nào không muốn, hắn cũng phải mang cậu ra ngoài.

Vậy mới có cơ hội cho Trình Triển Tâm biết được, trên thế giới này không chỉ tồn tại người khiến cậu vừa yêu vừa đau, vẫn còn người khác càng đối tốt hơn với cậu.

Lục Nghiệp Chính có thể làm tốt hơn bất kỳ ai khác, hẳn sẽ khiến Trình Triễn Tâm chỉ có yêu, không còn đau nữa.

18. Chương 11

Chuyển ngữ: Hoài

Trình Triễn Tâm lên tới lầu hai, đụng phải Trình Liệt đi xuống.

Cậu nhắc hộp cơm, cho Trình Liệt xem: “Ba, con mua cơm cho ba.”

Trình Liệt gật gật đầu, rồi quay trở về.

Tề Khung không cùng lên, trái tim Trình Triễn Tâm ít nhiều được thả lỏng, cậu cùng Trình Liệt vào cửa, thấy Trình Liệt khóa cửa lại, liền nói với lão: “Con không chạy.”

Trình Liệt nhận hộp cơm trong tay Trình Triễn Tâm, nhếch mép: “Để giữa vạn nhất.”

Lão ngồi trên ghế sa lon, mở hộp cơm, nhôm nhôm ăn vài miếng, thấy Trình Triễn Tâm đứng đó, chỉ chỉ ghế sofa, nói: “Ngồi.”

Trình Triễn Tâm đứng mấy phút, chờ Trình Liệt ăn xong, mới ngồi vào một góc ghế, nói bằng giọng ôn tồn nhất: “Ba, con muốn thi đại học. Con không đọc sách sẽ chẳng có tiền.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trình Liệt ném hộp cơm rỗng vào thùng rác, tức giận nói, “Ngày nào còn chưa trả tiền thì chặt một ngón tay tao, hay là chặt tay mày nhé?”

Trình Triễn Tâm mấp máy môi: “Ngày mai con đi vay tiền.”

Thời gian quá vội, Trình Triễn Tâm chỉ nghĩ tới phương án giải quyết giống như trước đây, vừa lén lút lấy ra ít tiền kéo dài thời gian, vừa khiến cho đối phương cảm thấy mình thành tâm muốn trả nợ.

Chỉ cần không trả hết.

Trước đây Trình Liệt vay tiền, nhiều nhất không vượt quá 20 ngàn, đến đòi nợ cũng đều là những kẻ kiếm chút lợi tức vụn vặt trong sông, bây giờ số tiền nợ lớn bằng ấy, không biết có còn chơi chiêu trò như trước được nữa hay không.

“Vậy sao? Mượn ai?” Trình Liệt híp mắt nhìn Trình Triễn Tâm, “Không phải mày định bỏ trốn rồi chờ người tới chém tao à?”

“Con chạy trốn?” Đầu Trình Triễn Tâm cúi thấp, nhỏ giọng hỏi Trình Liệt. Trong lòng cậu, chán ngán và ác ý dâng lên, lòng tự nhủ nếu những người kia thật sự cắt ngón tay Trình Liệt, nếu thật vậy thì... Tốt biết bao nhiêu.

Trình Liệt ngược lại có thể phải mông trốn mất tằm ngay, nhưng Trình Triễn Tâm khác lão. Cậu còn phải thi cử học hành, nào có thể bỏ thi luôn chỉ vì trốn tránh không dám đến.

“Thế mày muốn tìm ai vay tiền?” Trình Liệt hỏi cậu, “Người bạn kia của mày?”

Trình Triễn Tâm lắc lắc đầu, nói: “Cậu ấy không được... Để con hỏi vài người khác.”

Trình Liệt xì một cái, cười nhạt, Trình Triễn Tâm lại đột nhiên nhớ ra, mới hỏi Trình Liệt: “Đúng rồi, ba, hôm nay Tề Khung cho bao nhiêu?”

Trình Liệt lườm cậu: “Mắc mớ gì tới mày? Mày còn muốn lấy?”

“Con chỉ hỏi thôi...” Trình Triễn Tâm đáp, nếu không thể thăm dò từ Trình Liệt, cậu đành phải gán cho Tề Khung nhiều thêm một chút.

“Tâm Tâm... Con nói thật với ba.” Trình Liệt bỗng nhiên thay đổi thái độ, ôn hòa hỏi Trình Triễn Tâm, “Con có khả năng mượn được bao nhiêu?”

Trình Triễn Tâm nói ra con số cậu đang có: “Bảy, tám vạn.”

“Đ*т mẹ, con mẹ mày chứ bằng ấy đủ sao?” Trình Liệt trợn mắt, đứng lên, lăm li đi tới chỗ Trình Triễn Tâm ngồi.

Trình Triễn Tâm kinh hoảng, quay người muốn chạy, trong hai bước chân vọt vào phòng, khóa cửa, đợi hồi lâu, không nghe thấy tiếng vang, cậu ý thức sự tình không đúng, mở cửa phòng nhìn, Trình Liệt đã biến mất.

Cửa chống trộm vang lên âm thanh bị người khóa lại từ bên ngoài, bụng dạ Trình Triễn Tâm như bị nhúng trong nước đá, chạy tới mở cửa gỗ bên trong, Trình Liệt cầm chìa khóa, cách cửa chống trộm, lão trừng trừng nhìn Trình Triễn Tâm: “Tâm Tâm, ba đi ra ngoài lánh nạn, con ngoan ngoãn ở nhà chờ bọn chúng đến cho ba.”

“...” Trình Triễn Tâm nhìn cha cậu, bất lực đến nỗi không thể nói ra được gì nữa.

“Mày kể chuyện của mày cho chúng nó nghe, mày là học sinh, chúng nó sẽ không đối xử với mày quá ác...”
Trình Liệt khóa cửa, nhìn đồng hồ tay, “Chúng nó thông báo sẽ đến đúng mười giờ, mày bla bla....”

Trình Liệt vốn cho là thư thả được đôi ngày, người bạn vừa dẫn lão đi sông bạc lại lén lút báo cho lão biết, người cho vay lãi suất cao hay tin lão có tiền án quyết tiền bất lương, đêm nay sẽ đến tận nhà tóm lão. Cũng tại emn lỗi ở thằng con khốn kiếp này đây, nếu không phải sáng sớm nay mình bận đến trung học Hợp Đức rình nó, thấy nó từ trên chiếc Range Rover bước xuống, cho là có đường lợi dụng yếu điểm lừa lấy ít tiền, bây giờ mình đã sớm thoát thân, nào đến nước phải cong đuôi bỏ trốn.

“Ba.” Trình Triển Tâm nín thở nhìn cửa chống trộm gọi với theo Trình Liệt.

Đầu Trình Liệt không buồn ngoảnh lại một lần, vội vàng lao xuống lầu.

Trình Triển Tâm vô lực dựa vào cửa, mở điện thoại di động, đang bấm khoản không biết có nên báo cảnh sát hay không, dưới lầu truyền lên tiếng xô xát đánh nhau.

Trình Liệt hình như va phải người nào, phía dưới vắng đến âm thanh vắng tục chửi rủa ồn ào, ngay sau đó là tiếng cơ thể người bị quật vào tường — nghe ra có vẻ lão ta trốn đi không bao nhiêu thuận lợi.

Trình Triển Tâm nghiêng tai nghe giọng Trình Liệt dưới lầu, ban đầu là chửi thề, dần dần đổi thành xin tha, rồi chuyển sang rên rỉ, sau đó âm thanh dần dần dịch chuyển lên, tiến lại gần. Đèn cầu thang, đèn hành lang bật sáng, Trình Triển Tâm nhẹ nhàng đóng cửa, quay về đứng ở cửa phòng giữa, chăm chú nhìn cửa chính.

“Đi vào nhà mày rồi muốn nói gì thì nói.” Một giọng nam phát ra từ phía bên ngoài, “Mở cửa.”

Tiếng cửa mở cách cách vang lên, một gã đàn ông vạm vỡ nhấc theo Trình Liệt đi vào, người đàn ông cao gầy mặc âu phục theo sau, cuối cùng là một gã đàn ông khác vạm vỡ không kém gã đầu tiên.

Công ty đòi nợ sớm thăm dò loại con bạc xảo trá lọc lừa như Trình Liệt, từ đúng mười giờ, chuyển thành chưa tới tám giờ đã đến.

Trình Triển Tâm lạnh lùng nhìn Trình Liệt bị trói quặt tay, không lên tiếng.

Đám người chen chúc vào cửa, mặc âu phục ngồi lên ghế salông, gác chân trên bàn hưng ác nhìn Trình Liệt, quay sang liếc Trình Triển Tâm, hỏi lão: “Con mày?”

“Đúng, ” Trình Liệt khản khoản, “Con trai tôi rất giỏi — ”

“— Ít nói nhảm đi, tiền không xoay kịp, cho nên muốn chạy luôn?” Mặc âu phục lạnh lạnh ngắt lời lão.

“Anh Hiền... Tôi chỉ xuống lầu mua điều thuốc.” Trình Liệt trước mặt Trình Triển Tâm thô bạo tàn ác, nay bị mấy kẻ thu nợ đánh không còn manh giáp, nói với vẻ nịnh hót, “Tôi phải chờ mấy ngày nữa, con trai tôi nói, giúp tôi đi mượn, mượn không được thì để nó lo.”

Trình Triển Tâm yên lặng nhìn cha cậu.

“Để nó?” Anh Hiền kia đốt điều thuốc, hút một hơi, “Nó có gì để thay vào?”

“Nó thi đại học xong là có tiền.” Trình Liệt lo lắng đến gần, “Thành tích con trai tôi cực kỳ tốt, có thể lấy học bổng.”

Anh Hiền lại nhìn Trình Triển Tâm, búng tay gãy tàn thuốc rơi xuống sàn nhà Trình Triển Tâm, hỏi Trình Triển Tâm: “Phải không?”

“Vâng, Anh Hiền.” Trình Liệt bán đứt Trình Triển Tâm, bán trơn tru bán không còn thừa ra chút ít, “Mới vừa rồi nó còn nói với tôi, thi xong sẽ lấy được mấy trăm ngàn.”

Anh Hiền giương mắt như đang đánh giá Trình Triển Tâm: “Mấy trăm ngàn là bao nhiêu vạn?”

Trình Triển Tâm còn chưa mở miệng, di động trong túi đã rung lên.

Âm thanh di động thật sự rất to, người trong nhà toàn bộ đều nghe.

“Có điện thoại kia, cứ nghe trước đi.” Anh Hiền trào phúng gơ bàn tay tỏ ý ‘xin mời!’ về phía Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm lấy ra, vậy mà lại là Lục Nghiệp Chính, cậu liếc anh Hiền, nhận điện thoại, nhỏ giọng hỏi Lục Nghiệp Chính: “Làm sao vậy?”

Lục Nghiệp Chính hỏi cậu: “Cậu ở nhà hả?”

Chuông cảnh báo trong lòng Trình Triển Tâm kêu vang liên hồi: “Không có.”

“Cậu đừng gạt tôi.” Lục Nghiệp Chính hình như đang đi vội, âm thanh lúc rõ lúc yếu, tiếng động bên kia điện thoại cũng thật kỳ quái, hình như tiếng vọng hơi rõ quá, “Tôi thấy đèn nhà cậu sáng.”

“Tôi thật sự không ở nhà.” Trình Triển Tâm không bận tâm bên cạnh có người, vội vàng đuổi Lục Nghiệp Chính, “Cậu đừng đến.”

“Tôi ——” Lục Nghiệp Chính dừng một chút, “Đã đến.”

Cửa nhà Trình Triển Tâm không khóa, Lục Nghiệp Chính vừa gọi điện thoại vừa bước vào, bị thể trận trong nhà Trình Triển Tâm làm cho sững sốt, sau đó thì hiểu ra ngay.

“Cậu...” Trình Triển Tâm gấp đến độ con mắt cũng đỏ, giọng nói cũng mang theo chút run rẩy không dễ nhận thấy, “Cậu tới làm chi?”

Lục Nghiệp Chính nhìn bộ dáng Trình Triển Tâm hoảng loạn, tim gan mềm nhũn, tâm trạng buổi chiều nhìn thấy Trình Triển Tâm cùng Tề Khung, giờ không còn gây ảnh hưởng nhiều cho hắn nữa.

Hắn đối với Trình Triển Tâm vốn không có nguyên tắc gì lắm, thời điểm lửa gạt Trình Triển Tâm về nhà, làm cơm đeo tạp dề, thủ đoạn hành xử trước đây từng xem thường bây giờ vận dụng đến là nhuần nhuyễn, tất cả đều vô sự tự thông, hạ bút thành văn.

Trình Triển Tâm lạnh nhạt như thế, muốn trông thấy cậu ấy đỏ mắt lo lắng còn khó hơn lên trời!

Cậu cứ như thể nước mắt lưng tròng mà nói với Lục Nghiệp Chính một câu, cũng đủ để Lục Nghiệp Chính lảng lảng lâu lắm.

“... Lục Nghiệp Chính.” Trình Triển Tâm đi tới chỗ Lục Nghiệp Chính, đẩy Lục Nghiệp Chính muốn hắn ra ngoài, bị Lục Nghiệp Chính nắm ngược cánh tay, lôi về phía sau để hắn chặn trước.

“Ngoan, đừng làm gì cả.” Lục Nghiệp Chính đỡ Trình Triển Tâm, lại nhìn mấy người đến thu nợ, nhận rõ ràng kẻ ngồi trên ghế salông là đầu lĩnh, mở miệng hỏi, “Thiếu nợ bao nhiêu?”

Anh Hiền giơ ba ngón tay: “Ba mươi vạn.”

Lục Nghiệp Chính lại quay sang nhìn Trình Liệt, nghiêng người, cúi đầu kéo tay Trình Triển Tâm giơ lên xem, ngón tay chạm vào vết xước tứa máu trên cổ tay Trình Triển Tâm, hỏi cậu: “Là ba cậu làm?”

Trình Triển Tâm không lên tiếng, Lục Nghiệp Chính coi như cậu đồng ý, hất cằm với anh Hiền kia: “Thế này vậy, tôi cho chú sáu mươi vạn, ba mươi vạn còn lại mua đôi tay của lão ta.”

“Tao đ*т mẹ mày!” Trình Liệt sững sờ hai giây, sau đó chửi Lục Nghiệp Chính, lời lẽ thô tục từ trong miệng lão phun trào như thác, “Tao con mẹ mày đ*о thềm tiền của mày, Trình Triển Tâm đ*т mẹ mày chứ mày chơi với loại bàn bè chó má gì thế? Đuổi nó cút đi!”

Lục Nghiệp Chính dường như không nghe thấy, hỏi anh Hiền: “Trả tiền cách nào?”

Anh Hiền liếc mắt ra hiệu cho hai gã kia, một tên trong đó đi tới bưng kín miệng Trình Liệt, kéo lão vào trong phòng, đóng cửa lại.

Trình Triển Tâm nhìn Trình Liệt bị kéo vào, cậu ngẩng đầu nhìn Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính cũng nhìn lại cậu.

Lục Nghiệp Chính cho là Trình Triển Tâm có ý kiến với mình, dấn sát bên tai cậu nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ dọa lão ta, không phải thật sự muốn chặt.”

Trình Triển Tâm “Ừ” khẽ.

“Em trai à, chúng tôi không chơi trò chặt chém ngượng tay ấy.” Anh Hiền nói, “Nhưng anh có quen với một người làm ‘dịch vụ’ đó, chú em thật sự muốn, thế thì để đàn anh giới thiệu cho.”

Trình Triển Tâm bỗng nhiên mở miệng nói: “Có thể giới thiệu cho tôi không? Tôi muốn.”

Anh Hiền nghe vậy sững sờ, lúc này mới nâng mắt nhìn thẳng mặt Trình Triển Tâm, khóe miệng kéo lên cười với Trình Triển Tâm: “Thú vị nhỉ!”

Gã ta mở bóp tiền, rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho Trình Triển Tâm, quay sang Lục Nghiệp Chính nói: “Trực tiếp chuyển khoản cho anh là xong nhé.”

Khi Lục Nghiệp Chính và anh Hiền kia vừa thảo luận chuyện chuyển khoản xong xuôi, cửa phòng bật mở, Trình Liệt bị gã vạm vỡ trói lại, trên miệng còn dán băng keo, nhấc người lên đẩy ra.

Thân thể Trình Liệt bị rượu ăn mòn hết sạch sành sanh, đánh Trình Triển Tâm còn được, so đấu với thanh niên trẻ tuổi, có cửa nào mà làm đối thủ.

Lão ư ử trong miệng, ánh mắt trộn lẫn giữa thù hận và sợ hãi nhìn chằm chằm Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm không buồn ném một khóe mắt cho lão, như chưa hề nhìn thấy lão.

Lục Nghiệp Chính đang muốn chuyển tiền, đột nhiên hỏi anh Hiền: “Chặt tay không làm, vậy giáo huấn có làm không?”

“Làm chứ.” Anh Hiền tỏ vẻ hiểu rõ cười cười, nói, “Kiếm chút bóng lộc, các anh em ăn khuya cũng có thể gọi thêm mấy chai.”

Lục Nghiệp Chính gật gật đầu, lại chuyển thêm một con số, hoàn thành giao dịch, mới quay đầu nhìn về phía Trình Liệt, nói: “Tay ông tạm thời giữ đó, nếu ông còn dám đánh Trình Triển Tâm một cái thì...”

Hắn không nói hết lời, nhìn về phía Trình Triễn Tâm: “Có thể đi chưa?”

Nhìn thấy Trình Triễn Tâm vẫn còn chút bất an, Lục Nghiệp Chính không chờ Trình Triễn Tâm trả lời, thói quen tự ý quyết định tức khắc quay về miệng: “Đi thôi.”

Hắn kéo Trình Triễn Tâm đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa nhà Trình Triễn Tâm.

19. Chương 12-1

Chuyển ngữ: Hoài

Trình Triễn Tâm bị Lục Nghiệp Chính nắm tay, kéo ra ngoài hàng hiên chật hẹp, bên ngoài cỏ cây vàng rượi dưới ánh đèn, giữa trời đêm thán thở, mà vẫn hơi hướm đôi phần mất ngủ.

Trình Triễn Tâm trước đây chưa từng quan sát sao trời, mơ màng ngửi hương cỏ khô the mát.

Mỗi lần cậu nhìn bầu trời đêm, chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ. Vì đêm đen đối với cậu, chỉ đại diện cho sợ hãi cùng cô tịch.

Ban đêm sẽ có vài con người ra tản ra mùi tanh tươi, đứng ở cửa nhà chờ cậu trả tiền. Ban đêm đi cùng đớn đau, khuất nhục, khó mà nhúc nhích. Mỗi đêm của Trình Triễn Tâm, đều trải qua vô vọng như thế, dài đằng đặc như thế, cậu không dám tưởng tượng gì, cũng không dám vui vẻ hoặc thương tâm, không dám cười, không dám khóc, sợ hãi rụt rè mà sống sót, tiêu cực mà chịu đựng cực nhọc.

Thời điểm chịu đòn cuộn tròn lại là xong, thời điểm chủ nợ đòi tiền lấy ra là xong, không có tiền thì cố gắng đi kiếm tiền mà sống.

Thật như hôm nay chịu khổ không than đau, ngày sau sẽ sống rất tốt.

Cùng Lục Nghiệp Chính ngây ngốc trải qua mấy ngày nay, Trình Triễn Tâm như đang nằm mơ vậy.

Cậu thường cảm thấy bản thân ngay cả ăn xin cũng xin không tốt, đứng nơi đầu phố, tay cầm bố thí của Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính vừa đi, bầu trời lập tức sẽ đổ tuyết rơi.

Tuyệt che người cậu, che tay cậu, che đường cậu đi, cuối cùng tất cả đều không có.

“Trình Triễn Tâm.” Lục Nghiệp Chính thấy Trình Triễn Tâm đi mà sắp đụng vào tường, hơi xuất lực kéo cậu trở về, hỏi cậu, “Sợ hãi?”

Trình Triển Tâm còn đang chìm trong tâm sự, Lục Nghiệp Chính vừa mở miệng, cậu lại bị bàn tay Lục Nghiệp Chính nắm thật chặt chẽ, mê man quay đầu nhìn Lục Nghiệp Chính, cố nhớ vừa rồi Lục Nghiệp Chính nói gì, rồi mới đáp: “Không có.”

Tiểu khu Tân Phong không lấp đèn đường, chỉ có ánh sáng rọi ra từ bên trong cửa sổ nhà cư dân lâu năm, giúp bốn phía không đến nỗi một màu đen kịt.

Lục Nghiệp Chính ấn chìa khóa xe, đèn xe vụt sáng.

Trình Triển Tâm không chú ý, đôi mắt bị ánh đèn cường độ mạnh chiếu vào, không tự chủ khép lại, cuối cùng cũng lộ chút ít nét trẻ con và sức sống.

Lục Nghiệp Chính cảm thấy Trình Triển Tâm như vậy quá đáng yêu, tay nhanh hơn tim, cứ thế ấn xuống, Trình Triển Tâm hơi đau, ngẩn người, hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cậu làm gì vậy?”

Lục Nghiệp Chính lúc này mới phát hiện mình thế này có hơi ngu xuẩn, vờ như vô tình, đi tới kéo cửa xe giúp Trình Triển Tâm, nhìn Trình Triển Tâm ngồi vào.

Chạy ra khỏi tiểu khu, Lục Nghiệp Chính hỏi: “Cậu vừa nãy phát ngốc cái gì?”

“Đâu nào.” Trình Triển Tâm thề thốt phủ nhận, “Tôi không có phát ngốc.”

Cuối cùng cậu đã tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng gọi là Trình Liệt, cả một ngày đêm tựa như đánh trận, vừa dài lại dày vò, trái tim giãy giụa bên trong dung nham quay cuồng nóng bỏng, sau cùng cũng coi như bò dậy.

Trình Triển Tâm bắt giấc cẩn thận khê nghiêng đầu đi, nhìn Lục Nghiệp Chính ‘tưởng mất mà lại được’, rồi cúi đầu nhắm mắt lại, như bảo vật mới lạc vừa tìm thấy chẳng bao lâu, muốn lập tức khắc sâu sắc vào đầu, để không bao giờ có thể quên mất nữa.

Lục Nghiệp Chính vẫn luôn chú ý Trình Triển Tâm, đương nhiên bắt được động tác nhỏ trong mắt cậu, lập tức chế nhạo: “Cậu cứ nhìn lên tôi.”

“Tôi không nhìn lên.” Trình Triển Tâm sau khi nói xong, chỉ lo Lục Nghiệp Chính nắm lấy không tha, liền bổ sung, “Tôi chỉ xoay cổ.”

Lục Nghiệp Chính nhìn đường phía trước, bị Trình Triển Tâm chọc cho cười cười.

“Lục Nghiệp Chính.” Trình Triển Tâm kêu tên hắn, lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

Lục Nghiệp Chính “Ừ” khẽ, hỏi cậu: “Ăn cơm chưa?”

Trình Triển Tâm nghĩ đến bữa tối cậu ăn không biết vị, thành tâm thỉnh giáo: “Ăn được hai muỗng có tính là rồi không?”

“Không tính.” Lục Nghiệp Chính liếc nhìn, cảm thấy Trình Triển Tâm bần khoản cái vấn đề sao mà ngu ngốc, “Muốn ăn gì?”

Trình Triển Tâm chìm vào đăm chiêu, Lục Nghiệp Chính đợi hồi lâu, Trình Triển Tâm còn không nghĩ ra, hắn quyết định luôn: “Ăn cháo vậy.”

“Được.” Trình Triển Tâm không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triển Tâm tỏ vẻ ‘không cần mình quyết định nữa, được giải phóng rồi!’, thở dài, hỏi cậu: “Trình Triển Tâm, cậu sao lại thiếu chủ kiến như vậy?”

Trình Triển Tâm không thừa nhận: “Tôi còn mãi suy nghĩ đấy.”

“Ừm.” Lục Nghiệp Chính vừa cười, dài giọng nhại lại lời Trình Triển Tâm, “Cậu còn mãi suy nghĩ đấy.”

Chui ra khỏi hẻm nhỏ vào tiểu khu Trình Triển Tâm, tốc độ xe nhanh hơn hẵn, Lục Nghiệp Chính bẻ lái, rẽ vào đường cao tốc.

Đèn đuốc treo cao cao ven đường lao vun vút khi Trình Triển Tâm nhìn từ cửa sổ, cậu hạ cửa kính xe, để gió đêm vỗ về gương mặt, thổi cả vào lòng, thổi trái tim đang gõ nhịp mạnh mẽ trở về nguội lạnh, miễn cho lời đuôi trước mặt Lục Nghiệp Chính, sẽ khiến Lục Nghiệp Chính phát hiện Trình Triển Tâm đến cả tay cũng không thể nắm chặt, mỗi phần da thịt đều mềm nhuyễn.

“Mở cửa sổ không lạnh à?” Lục Nghiệp Chính hỏi cậu, “Áo khoác ở phía sau, tự mình lấy.”

Trình Triển Tâm chỉ mặc T shirt, thật sự có hơi lạnh, thế là úp sấp lên ghế tìm áo. Trình Triển Tâm rất lười, khoác sơ sài, dựa vào ghế tựa ngẩn người, trầm mặc mấy giây, lại hỏi Lục Nghiệp Chính: “Tại sao cậu lại tìm đến tôi?”

“Tối tặng đồ cho cậu.” Lục Nghiệp Chính đáp.

Trình Triển Tâm chọc thủng lời hắn: “Vốn cậu không mang.”

Phía trước có tai nạn, xe cộ đều bị chặn, Lục Nghiệp Chính dừng lại, hắn nghiêng người sang, nghiêm túc nhìn Trình Triển Tâm, hỏi cậu: “Tôi không đến cậu sẽ làm gì?”

Lục Nghiệp Chính thật tâm muốn biết câu trả lời.

Hắn đi vào trong nhà Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm cứ đứng sững hoài, hắn thật muốn biết, nếu buổi chiều hắn cứ thế mà đi, không ai giúp Trình Triển Tâm, sự tình rồi sẽ diễn biến đến kết cục gì.

Mắt Trình Triển Tâm chìm trong mắt hắn, thật lâu mới nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng...”

Sắc mặt Lục Nghiệp Chính cực kỳ khó coi, làm câu Trình Triển Tâm nói càng ngày càng bé lại.

“VẬY —— HẮN TA Ở ĐÂU?” LỜI Lục Nghiệp Chính vòng qua vòng lại bên mép mấy vòng, cuối cùng vẫn thốt.

Hắn không muốn nói chuyện Tề Khung, là bởi vì không muốn đào ra vết sẹo, chả khác rạch thêm vết dao vào lòng, làm Trình Triển Tâm hai lần thương tổn.

Lục Nghiệp Chính cảm thấy mình không cần biết tất cả mọi chuyện, mà xác thực là hắn không thèm để ý và cũng chẳng ngại, càng không muốn nghe Trình Triển Tâm kể về Tề Khung.

Thế nhưng hiện tại, hắn phát hiện chuyện có lẽ... vốn không phải như hắn nghĩ.

VẬY nếu vẫn muốn hỏi thì cứ hỏi đi thôi.

Trình Triển Tâm cứ nghĩ đến Tề Khung là lại đau đầu.

Trầm mặc chốc lát, cậu mới nói: “Buổi chiều là chính hắn ta chạy tới. Nói phải giúp tôi trả tiền nợ, tôi không muốn, hắn ta cứ thế bỏ đi.”

“TÔI và HẮN TA không phải loại quan hệ đó.” Trình Triển Tâm nói thêm, “Tôi đã nói với cậu, vào khoảng mười giờ hai mươi tối ngày 22 tháng 4, tôi từng nói tôi và Tề Khung không phải loại quan hệ đó, thương tích trên người tôi do ba tôi đánh, cậu trả lời tôi ‘Ừm’. Lúc đó cậu chẳng tin tôi đúng không?”

Trình Triển Tâm nhớ rất dai, càng nói càng dài, trừ những lần giảng bài, xưa nay cậu chưa từng nói dài như vậy.

Lục Nghiệp Chính đánh chết không tiếp thu: “Tôi không có. Tôi tin tưởng cậu.”

“Thật không?” Trình Triển Tâm dò hỏi Lục Nghiệp Chính, “Cậu xem loại ảnh chụp đó mà còn tin tưởng tôi?”

Khi Trình Triển Tâm nghiêm túc, không người nào có thể chống đỡ, Lục Nghiệp Chính quả thực muốn

nhấc tay đầu hàng, hấn kiên trì vài giây, rút cuộc thừa nhận: “Lúc đó đã xóa ngay rồi.”

Trình Triển Tâm “Ừ” khẽ, suy nghĩ mấy giây, lại nói: “Những bức hình kia, tôi không biết hấn ta chụp lúc nào. Tôi chưa từng lăn giường với Tề Khung, chưa từng có.”

Trình Triển Tâm nói rất trịnh trọng, cơ hồ sắp giơ tay lên thề.

Cậu vừa nghĩ tới – Lục Nghiệp Chính bởi vì những bức hình này, gạt cậu đi tìm Tề Khung, bỗng thấy khó chịu đòi mạng.

Bức ảnh đầu phải bỗng dưng mà đến, con người Tề Khung bắn thủ như vậy, dựa vào cái gì muốn Lục Nghiệp Chính thay cậu đi để rồi bị hấn ta khinh bỉ?

“Tôi giúp hấn lấy tay làm.” Trình Triển Tâm rũ mắt, hơi tự giận bản thân nhưng vẫn thẳng thắn, “Đôi lúc hấn ta sẽ tìm đến tôi. Lần đầu tiên tôi và cậu gặp mặt, hấn ta cũng tới.”

“Chính là ngày tại WC sân luyện tập?” Trong giọng Lục Nghiệp Chính không thấy trách móc, hấn chỉ thuận theo lời Trình Triển Tâm mà hỏi theo.

Trình Triển Tâm gạt gạt đầu, lúc nói chuyện hơi chuyển sang giọng mũi: “Đó là lần cuối cùng.”

“Nhưng tôi không thích hấn ta.” Trình Triển Tâm chưa từng cảm thấy mình sạch sẽ, nên không thích giải thích với người khác quan hệ phức tạp, dơ bẩn và lộn xộn ấy, nhưng chỉ có Lục Nghiệp Chính, coi như chuyện nhỏ hơn nữa, Trình Triển Tâm cũng không muốn Lục Nghiệp Chính hiểu lầm cậu, “Không thích hấn ta một chút nào.”

Trình Triển Tâm nói, liền cảm giác trong lòng chua xót, cậu đắm đắm nhìn Lục Nghiệp Chính, không thấy rõ biểu cảm trên mặt Lục Nghiệp Chính, cậu rất hi vọng Lục Nghiệp Chính đến gần mà nhìn cậu, có điều không thể thoát thành lời câu cầu khẩn tự đáy lòng.

“Tôi biết rồi.” Lục Nghiệp Chính thấp giọng nói, hấn lại gần Trình Triển Tâm một chút, khẳng định với cậu, “Lần này thật sự hiểu rồi.”

20. Chương 12-2

Dòng xe cộ bắt đầu từ từ di chuyển, Lục Nghiệp Chính phải lái xe theo, hấn ngồi thẳng người, quay đầu nhìn về phía trước.

Trình Triển Tâm cảm thấy lạnh đến mức thở không nổi, cậu đóng cửa sổ lại, ngăn ngáng một hồi, thời điểm

Lục Nghiệp Chính cho là đề tài kết thúc tại đây, Trình Triển Tâm bỗng thốt lên: “Buổi chiều không phải tôi cố tình lừa cậu.”

“Tôi biết.” Lục Nghiệp Chính đáp, vòng xuống phần đường thấp.

Hắn muốn đưa Trình Triển Tâm đến quán cháo ở cách đó không xa, thế nên chăm chú nhìn đường tìm chỗ đậu xe, không nói thêm gì nữa.

Tắt máy, Lục Nghiệp Chính cởi dây an toàn, thấy Trình Triển Tâm vẫn ngồi yên, hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

Trình Triển Tâm không trả lời hắn, chỉ mãi đắm đắm nhìn vào mắt hắn, Lục Nghiệp Chính bèn cởi luôn dây an toàn quàng trên người cậu.

Trong lơ đãng, đường nhìn Lục Nghiệp Chính dời đến môi Trình Triển Tâm.

Môi trên Trình Triển Tâm hơi cong cong, treo trên đó một nốt ruồi rất nhỏ, cậu lẳng lặng nhìn Lục Nghiệp Chính, bộ dáng mím chặt đôi môi có phần bướng bỉnh, mắt ướm át trong veo, như câu luôn hôn Lục Nghiệp Chính vào đó.

Bất giác hoài nghi trong lòng Trình Triển Tâm ẩn giấu bóng hình nào đó vô cùng sâu nặng, bởi vì đôi mắt Trình Triển Tâm quá đẹp quá trong, chỉ để cho người muốn thấy đọc ra thật nhiều tình cảm.

Đắn đo tìm từ ngữ, lại góp nhặt bao nhiêu dũng khí, Lục Nghiệp Chính mới khê khàng nói với Trình Triển Tâm: “Tôi biết cậu không thích hắn ta.”

Trình Triển Tâm chớp mắt, chờ Lục Nghiệp Chính nói tiếp.

“Tại sao tôi phải cảm thấy cậu yêu thích hắn?” Lục Nghiệp Chính dựa gần sát Trình Triển Tâm, to cao đến mức hơi thở cũng đầy tính công kích. Thoáng nhướn mi chốc nhấc mắt, đều là bộ dạng mà Trình Triển Tâm thích nhất ở Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính mới chỉ cách Trình Triển Tâm nửa cánh tay, Trình Triển Tâm đã khẩn trương đến sắp không có cách nào hô hấp.

“Tôi đối với cậu tốt như thế, nhà cũng cho cậu ở.” Lục Nghiệp Chính nói, “Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt*, cậu có thích thì phải thích tôi trước tiên mới đúng.”

** lâu dài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên*

Mặt Trình Triển Tâm bừng đỏ, đơn âm còn chả phát được ra, sứt mẻ lấp bắp “A!” một hơi, Lục Nghiệp Chính xuống xe trước, hắn vòng qua đầu xe mở cửa giúp Trình Triển Tâm, thấy Trình Triển Tâm còn không xuống xe, trêu cậu: “Là muốn tôi ôm cậu xuống à?”

Một giây sau Trình Triển Tâm nhảy xuống xe ngay, bị Lục Nghiệp Chính túm lấy tay dắt vào trong quán.

Lục Nghiệp Chính nắm tay Trình Triển Tâm rất chặt rất xiết, nhưng dù hắn không nắm chặt, Trình Triển Tâm cũng sẽ không buông.

Đèn trong phòng ăn rất mờ, Lục Nghiệp Chính yêu cầu một ghế lô riêng, người phục vụ dẫn bọn họ đi vào.

Lục Nghiệp Chính nhìn người phục vụ khép cửa, hỏi Trình Triển Tâm: “Có muốn cởi áo khoác không?”

Trình Triển Tâm cúi đầu nhìn, này giờ mình vẫn ngu ngốc mặc áo khoác trái, nhanh chóng cởi ra đặt trên ghế dựa, vừa định ngồi xuống, Lục Nghiệp Chính lại gọi: “Trình Triển Tâm.”

Trình Triển Tâm vừa ngẩng đầu, phát hiện Lục Nghiệp Chính cách cậu quá gần rồi, lại gần rất có ‘lịch sự’, không thể bắt bẻ được một chút sai lầm.

Lục Nghiệp Chính vờ vịt lo lắng cúi đầu, dùng ngón tay chạm rất nhẹ khàng vào mặt Trình Triển Tâm, nói: “Mặt cậu thật nóng.”

Mặt Trình Triển Tâm càng thêm nóng.

Lục Nghiệp Chính nhận ra Trình Triển Tâm sợ đến không nói thành lời, không đành lòng nữa, Trình Triển Tâm vất vả trốn ra từ tay Trình Liệt, một thân một mình, chỉ có thể dựa vào mình Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính thế kia, không khỏi quá giàu đồ bìm leo với cậu.

Lục Nghiệp Chính nghĩ vậy, để tay xuống, rất đứng đắn hỏi Trình Triển Tâm: “Bật máy điều hòa nhé?”

Trình Triển Tâm ngẩn ra, mới trả lời: “Được.”

Lục Nghiệp Chính ngồi đối diện Trình Triển Tâm, hắn lật menu, vốn định trưng cầu ý kiến Trình Triển Tâm, vừa nhắc mắt, Trình Triển Tâm lại đang ngẩn người lần nữa, liền rung chuông gọi phục vụ, quyết định gọi món cho cả hai.

Trình Triển Tâm bởi vì lời Lục Nghiệp Chính thốt, động tác hắn làm mà tâm thần rối loạn. Vào lúc này, cậu rất sợ Lục Nghiệp Chính nhận rõ tâm tư mình, nhưng lại càng sợ Lục Nghiệp Chính vĩnh viễn không thể biết.

Cậu nhìn người phục vụ ghi các món, sau đó khép cửa ra ngoài, giành phần nói trước Lục Nghiệp Chính: “Tôi sẽ trả cậu tiền.”

Lục Nghiệp Chính nhìn cậu, gật đầu: “Tùy! Cậu vui là được.”

“Lãi suất 8% nhé.” Trình Triển Tâm trầm tư nửa ngày, thật bi quan mà tiếp, “Khả năng còn phải mượn luôn phần phí tổn chém tay ba tôi.”

Lục Nghiệp Chính nhìn bàn tay Trình Triển Tâm, lơ đãng hỏi: “Chém thật?”

Trình Triển Tâm lấy đũa gõ vào một cái bát, phát ra một tiếng vang nhỏ “keng”, nói rất thật lòng: “Tôi muốn tìm người theo dõi ông ta, nếu ông ta muốn đi đánh bạc thì cản lại.”

Nhưng Trình Liệt láu lĩnh cực kì, đồ tính – sát tính ngang hàng, không phải người chuyên nghiệp mà muốn ngăn chặn lão thật chẳng dễ dàng. (*đồ tính – nghiệp cờ bạc*)

Lục Nghiệp Chính nhìn ra Trình Triển Tâm khổ sở và do dự: “Để tôi tìm cho.”

Trình Triển Tâm dường như chẳng chịu thôi, Lục Nghiệp Chính vội cướp lời: “Học sinh lớp 12 trước tiên phải tập trung thi đại học.”

“Ừm.” Trình Triển Tâm gạt đầu cam chịu, cửa phòng khách bị đẩy ra. Người phục vụ bưng thức ăn tiến vào, đặt trên bàn.

Trình Triển Tâm đầy tâm sự, hoảng hoảng hốt hốt, đang lúc có lúc không lừa bữa vài miếng, điện thoại di động kêu lên, cậu liếc mắt nhìn, là tin nhắn đến từ Mạc Chi Văn, Mạc Chi Văn hỏi cậu có khỏe không, có phải đang ở cùng Lục Nghiệp Chính không.

Trình Triển Tâm đáp có.

Mạc Chi Văn lại hỏi nhà cậu thế nào, cần hỗ trợ gì không, Trình Triển Tâm vừa muốn nhắn lại, điện thoại di động lại bị Lục Nghiệp Chính thu mất.

Lục Nghiệp Chính đặt di động của cậu ở góc bàn, hất hàm: “Tự giác chút đi.”

Sống cùng một quãng thời gian, Lục Nghiệp Chính phát hiện Trình Triển Tâm giữ một thói quen rất xấu, cậu thích vừa ăn cơm vừa trả lời tin nhắn.

Thói quen này được dưỡng thành trong khoảng thời gian Trình Triển Tâm học lớp 10 hay 11, khi đó cậu cần kiếm tiền sinh sống, luyện thi và trên lớp không thể mở di động, chỉ có thể nhân lúc ăn cơm reply các mối làm ăn, lâu dần hình thành phản xạ mỗi lần ăn cơm lại móc điện thoại.

Trình Triển Tâm vốn ăn ít, nhìn điện thoại bị phân tâm, ăn càng ít hơn.

Tật xấu hại thân này nhờ Lục Nghiệp Chính sửa chữa bằng điều luật “Chưa ăn xong thì chưa cho cầm di

động”, đã mai danh ẩn tích không sai biệt lắm, ngày hôm nay Trình Triễn Tâm mất tập trung, tro tàn lại cháy, Lục Nghiệp Chính tức thì ra tay ngay.

Trình Triễn Tâm liếc thấy điện thoại di động sáng lên, tay rất ngứa ngáy, thế nhưng chẳng dám phản kháng Lục Nghiệp Chính, bèn lờ chuyện cũ ra trả thù: “Dứt khoát đừng có để quá gần, không thì sẽ nổ tung luôn đó.”

Lục Nghiệp Chính nghe vậy sững sờ, nghiêm mặt nâng tay, Trình Triễn Tâm mím môi cười, dáng vẻ rất khoái chí, căn bản là không sợ hãi, tay Lục Nghiệp Chính dài, dùng đốt ngón tay gõ nhẹ vào thái dương Trình Triễn Tâm: “To gan nhỉ?”

Trình Triễn Tâm gấp bánh bao ăn, đắc ý không đáp.

Một lát sau, Mạc Chi Văn gọi cho Lục Nghiệp Chính, hỏi hẩn: “Sao không thấy Triễn Tâm trả lời tin nhắn của tui???”

“Cậu ấy mắc ăn cơm.” Lục Nghiệp Chính đáp.

Trình Triễn Tâm nuốt miếng cháo cuối cùng, chen vào: “Ăn xong rồi.”

Mạc Chi Văn nghe thấy tiếng Trình Triễn Tâm bên kia, la toáng: “Tui nghe thấy rồi, mau đưa di động cho cậu ấy.”

Lục Nghiệp Chính thấy Trình Triễn Tâm ăn tạm đủ, mới trả điện thoại lại, Mạc Chi Văn bên kia hỏi Trình Triễn Tâm: “Triễn Tâm, ông cậu có khỏe không?”

Trình Triễn Tâm trả lời rất nhanh: “Khỏe, đã xuất viện.”

“Vậy thì quá tốt rồi.” Mạc Chi Văn hưng phấn, “Triễn Tâm, tụi này vừa nãy hẹn tháng bảy đi đảo M chơi, đang xác định giờ bay, cậu đi chơi cùng tụi này luôn nhé?”

Trình Triễn Tâm liếc mắt nhìn Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính cũng nghe, cau mày chỉ chỉ chính mình, Trình Triễn Tâm cứ thế giúp hẩn hỏi: “Lục Nghiệp Chính nói cũng muốn đi.”

Lục Nghiệp Chính lơ đãng nhìn Trình Triễn Tâm tự biên tự diễn.

“Cậu ấy vốn có trong danh sách rồi.” Mạc Chi Văn đáp, “Đọc số chứng minh đi tụi còn đặt vé.”

Trình Triễn Tâm đồng ý.

Ăn xong về đến nhà, Trình Triển Tâm cả ngày mệt mỏi, Lục Nghiệp Chính bắt cậu đi nghỉ sớm.

Trình Triển Tâm trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, ngồi trên giường, ngây ngẩn một hồi, rồi chìm vào giấc ngủ.

Nhưng cậu ngủ không tốt, lúc tỉnh lại đầu đau cực kỳ, nhìn đồng hồ, hơn mười một giờ, cậu chỉ ngủ hai giờ đã dậy.

Cổ họng Trình Triển Tâm rất khô, xuống giường lê dép ra cửa, muốn uống nước.

Lục Nghiệp Chính còn trong phòng khách xem tài liệu, Trình Triển Tâm rót nước, đi tới liếc mắt nhìn, hỏi Lục Nghiệp Chính: “Có cần giúp một tay không?”

Cậu không cảm thấy buồn ngủ, chỉ muốn tìm ít chuyện mà làm.

Lục Nghiệp Chính liếc cậu, phát hiện Trình Triển Tâm lại không mặc quần áo đàng hoàng.

T shirt rất dài trông vào người, phủ lên cả bắp đùi, thế là lười mặc quần, chân dài, nhỏ, trắng muốt lúc ẩn lúc hiện trước mắt Lục Nghiệp Chính.

Lục Nghiệp Chính ngồi ở góc ghế sofa, Trình Triển Tâm mãi nhìn máy vi tính của hắn, một chân quỳ trên ghế sofa, ghé vào bên cạnh Lục Nghiệp Chính, mặt cách mặt Lục Nghiệp Chính chưa đến 5 centimet, lông mi dài, cong đến mức tích tắc sau đã có thể quét nhẹ qua mặt Lục Nghiệp Chính.

Đầu gối Trình Triển Tâm bỗng hơi giãn giãn, quỳ không vững vàng, thân trên hơi lung lay, sắp đổ ập.

Lục Nghiệp Chính kéo Trình Triển Tâm, để cậu ngồi vững, sau đó lập tức buông lỏng cánh tay, hắn hỏi Trình Triển Tâm: “Giúp thế nào?”

“Cái này.” Trình Triển Tâm duỗi tay chỉ vào bài hướng dẫn giải trong máy Lục Nghiệp Chính, hỏi hắn: “Đọc có hiểu không?”

Cùi chỏ Trình Triển Tâm tiếp xúc cánh tay Lục Nghiệp Chính, mới ngủ dậy nên hai má ửng hồng, mùi thơm sữa tắm nồng nàn cứ thế vây phủ quanh thân hắn.

Lục Nghiệp Chính nhìn gương mặt Trình Triển Tâm không hề phòng bị, tâm tư xấu xa cứ thế đâm chồi nảy lộc sinh sôi.

Không nghe thấy Lục Nghiệp Chính trả lời, Trình Triển Tâm quay đầu hỏi hắn: “Này, có hiểu hay không?”

Tiếng Trình Triển Tâm âm mang theo chút ít nghèn nghẹn của giọng mũi khi vừa ngủ dậy, trong mắt vẫn còn hơi nước, cánh tay tùy ý gác lên tay vịn ghế sofa.

Nghĩ đến vừa nãy chạm vào Trình Triển Tâm, xúc cảm ấm áp mềm mại trên tay khi cách lớp quần áo, Lục Nghiệp Chính chỉ muốn tóm lấy tay Trình Triển Tâm, đề cậu lên ghế salon, làm gì đó.

“Không có, cậu không quấy rầy đã là giúp.” Lục Nghiệp Chính hiện tại chỉ có một chỗ muốn ‘nhờ’ Trình Triển Tâm giúp, mà Trình Triển Tâm lại không thể đỡ cho.

Trình Triển Tâm lại còn phản bác: “Tôi đâu có quấy rối.”

Lục Nghiệp Chính thở dài, lắc đầu: “Đi ngủ phần cậu đi thôi.”

Trình Triển Tâm “Ừ” một tiếng, vẫn không muốn cách xa Lục Nghiệp Chính, cậu bảo: “Ngủ không được. Tôi ngồi đây tí nữa.”

Nói xong ngoan ngoãn ngồi vào góc còn lại sofa, giám sát Lục Nghiệp Chính học tập, nhấn mạnh lần nữa: “Không hiểu cứ hỏi tôi.”

21. Chương 13-1

Chuyển ngữ: Hoài

Cách kỳ thi đại học chưa đầy một tháng, con số đếm ngược phía trước phòng học từng ngày từng ngày giảm bớt đi, ngay cả loại người bình thường không đặt ôn tập trong lòng như Trình Triển Tâm, cảm giác nguy hiểm cũng dần dần nặng nề, buổi tối không còn muốn đi ngủ sớm, bắt đầu chong đèn ôn tập đến nửa đêm.

Sáng sớm, trên đường đến trường ngủ gà ngủ gật, một lần hai lần thì thôi, sáng ngày thứ hai của đợt thi mô phỏng cuối, lần thứ năm Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chính lắc tỉnh, Lục Nghiệp Chính nhìn hai vành mắt cậu thâm đen, căn vặn: “Trình Triển Tâm, đến lúc nước tới chân mới nhảy có ích gì không?”

Cả người Trình Triển Tâm được quần áo Lục Nghiệp Chính bao kín, cậu ngồi xuống, gấp dài chống chế: “Tôi chỉ muốn chắc ăn hơn.”

“Tôi hôm qua mấy giờ mới ngủ?” Lục Nghiệp Chính hỏi.

Trình Triển Tâm lắc lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

Lục Nghiệp Chính ghi nhớ thái độ chày bữa này, chờ cậu thi xong, gom vào một thể rồi tính sổ.

Bài thi mô phỏng cuối cùng, trung học Hợp Đức tìm mấy giáo viên nức tiếng xa gần biên soạn bộ đề thi thử, nhằm vực dậy lòng tự tin của học sinh, các bài thi không khó mấy, thi xong còn nhân đạo tặng cho thí sinh hai ngày nghỉ, thả lỏng tâm trạng trước khi chuẩn bị vào kỳ thi chính, quả thật mười phần nhân hậu.

Trình Triển Tâm nộp bài thi vào lúc bốn giờ, hôm nay cậu chỉ cầm theo hộp bút, đứng trong trường học tí ti, quyết định chạy qua ban quốc tế tìm Lục Nghiệp Chính.

Ngẩng đầu nhìn những dãy phòng nối dài, Trình Triển Tâm không biết Lục Nghiệp Chính đang học ở phòng nào mà đến.

Cậu chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Lục Nghiệp Chính nghe giảng.

Lục Nghiệp Chính mặc dù là học đệ, hành xử lại quá mức thận trọng, hầu như khiến Trình Triển Tâm quên bằng hấn cũng chỉ là học sinh.

Khi Lục Nghiệp Chính viết bài sẽ là bộ dạng thế nào?

Lòng Trình Triển Tâm ngứa ngứa, chân không theo sai khiến tiến vào hành lang, nhìn lên tấm bảng phòng học.

Lầu một là phòng thí nghiệm, lầu hai là phòng sinh hoạt chung, lầu ba của khối 10, lầu bốn khối 11, Trình Triển Tâm nhìn lớp học san sát trên hành lang, do dự không biết có nên lên lầu tìm thử.

Đắn đo hồi lâu, vẫn rất muốn nhìn Lục Nghiệp Chính học xem sao, cơ hội lần này rất hiếm hoi, bỏ qua thì tiếc, thế là lại tiếp tục đi về phía trước.

Vì muốn thêm nhiều ánh sáng, cửa sổ phòng học ban quốc tế rộng lớn vô cùng, tương đương với cửa sổ sát đất, bên trong nhìn bên ngoài đến rõ rõ ràng ràng, Trình Triển Tâm đi một bước thì lui về, suy tính coi phải làm sao qua bằng ấy phòng, mới đến được lớp C Lục Nghiệp Chính học.

Đang là thời gian trên lớp, không ai đi lại bên ngoài, Trình Triển Tâm nhắm tính, lớp C vừa vặn nằm trong góc bên phải hành lang, chỗ đó có cầu thang lên xuống.

Tầng năm là lớp 12, không còn ai ở đó, Trình Triển Tâm cứ thế lại lên một tầng lầu, định bụng từ chính giữa đi xuống, lén lút nhìn Lục Nghiệp Chính một tích tắc rồi lẩn ngay.

Đương ở trên hành lang tầng năm, điện thoại di động bỗng nhiên chấn động.

Cậu lấy ra, nhìn thấy tin nhắn Lục Nghiệp Chinh gửi.

“Đã thi xong rồi?”

Trình Triển Tâm lập tức chột dạ quay đầu, nào có thấy Lục Nghiệp Chinh, quyết định không thèm để ý, cũng không nhắn tin trả lời, làm bộ mình còn đang thi dở.

Tiếp tục đi, thời điểm sắp xuống cầu thang, một đôi tay từ đằng sau Trình Triển Tâm thò tới, cả người Lục Nghiệp Chinh dựa trên lưng Trình Triển Tâm, đẩy cậu chúi về phía trước, hô hấp dồn dập thốc vào tai Trình Triển Tâm, khiến tim Trình Triển Tâm tựa hồ như ngừng đập.

Lục Nghiệp Chinh dán vào lỗ tai Trình Triển Tâm, khe khẽ cười nhạo, “Cậu gốc đây à?”

Trình Triển Tâm hơi lảo đảo, bị Lục Nghiệp Chinh ôm vào lòng, hộp bút trong tay thiếu chút thì không nắm chặt, ngực Lục Nghiệp Chinh chỉ cách lưng cậu hai lớp áo mỏng manh, dường như da thịt dán sát vào da thịt.

Đến một cử động nhỏ Trình Triển Tâm cũng không dám, cậu quay đầu, đôi bờ môi mỏng của Lục Nghiệp Chinh gần không thể tả.

Lúc ban đầu cảm thấy Lục Nghiệp Chinh sao mà nguội lạnh, không dễ ở chung, vừa hung ác vừa kiêu ngạo. Nhưng sau này có lẽ đã thích Lục Nghiệp Chinh, Trình Triển Tâm lại cảm thấy ở Lục Nghiệp Chinh, cái gì cũng là hoàn hảo nhất.

Lục Nghiệp Chinh không hề hung ác, cũng không kiêu ngạo, hơn nữa chỉ cần kề cận vài centimet thể thôi, Trình Triển Tâm có thể hôn môi với người cậu thích.

Lục Nghiệp Chinh không ôm Trình Triển Tâm lâu, hất quay người Trình Triển Tâm, đề cậu lên tường bằng sức mạnh vừa phải, thăm vấn: “Đàn anh Trình, lén lén lút lút làm gì đó?”

Nhiệt độ cuối tháng năm không còn thấp mấy, Trình Triển Tâm cảm thấy vành tai nóng lên, cậu rũ mắt, nhìn thấy vạt áo Lục Nghiệp Chinh quấn quýt với vạt áo mình, bèn đưa tay đặt vào phần bên dưới vai Lục Nghiệp Chinh hơi đẩy ra xa, ngẩng mặt lên nói nhỏ: “Nóng, đừng có đứng gần như vậy.”

Lục Nghiệp Chinh rõ ràng nghe thấy Trình Triển Tâm nói gì, lại còn cố ý hơi cúi người, dựa vào cậu gần hơn, đầu gối cũng đụng phải, chóp mũi sắp chạm chóp mũi, lại nhìn Trình Triển Tâm vài giây, mới buông cậu ra, lui về sau hai bước, khoanh tay nhìn Trình Triển Tâm: “Tối tìm tôi tại sao không nói?”

“Không phải cậu đang trên lớp à?” Trình Triển Tâm hỏi ngược.

“Không vào nữa.” Lục Nghiệp Chinh đeo cặp sách, nói, “Đi thôi, về nhà.”

Lục Nghiệp Chính vốn đang lên lầu tìm phòng học không người nhận điện thoại.

Người hẩn tìm để theo dõi Trình Liệt 24/24 báo cho hẩn biết, không trông thấy Trình Liệt.

Sau khi lão bị Lục Nghiệp Chính chi tiền cho cõn đồ dạy dỗ một trận, ở nhà dưỡng thương hai ngày.

Căn nhà đó đã bị Trình Liệt bán đi từ sớm, chủ nhà cho bọn họ thuê lại, tiền thuê nhà hoàn toàn do Trình Triển Tâm đóng góp, mỗi năm trả dứt một lần.

Trình Liệt không yên tĩnh được đến ngày thứ ba, lão liên lạc chủ nhà, nói không thuê nữa, nằng nặc bắt chủ nhà trả tiền thuê nhà nửa năm còn lại cho lão, hai bên cãi cọ hồi lâu, chủ nhà hồi lão tiền thuê nhà bốn tháng.

Lão cầm tiền, không đi đánh bài, ở trên đường đi bừa lung tung, tìm công việc vặt, phát tờ rơi cho người ta, buổi tối lại về ngủ trong tiệm gội đầu do một ả nhân tình của lão mở.

Người theo dõi thấy lão sinh hoạt có quy luật, thế nên chủ quan, để lão trốn thoát.

Thời khắc gọi cho Lục Nghiệp Chính, mấy người theo đuôi Trình Liệt mới vừa đi từ trong tiệm gội đầu của nhân tình Trình Liệt ra ngoài, rất ngượng ngùng rất hối tiếc, nói rằng xin lỗi cậu, công việc không làm tốt. Có điều bọn họ cũng đền bù cho Lục Nghiệp Chính bằng cái tin, trên người nhân tình Trình Liệt, người thấy mùi ma túy.

Tuy rằng Lục Nghiệp Chính cảm thấy Trình Liệt không thể khơi ra sóng lớn, nhưng vẫn muốn trông nom Trình Triển Tâm chặt chẽ, miễn cho có chuyện.

Hẩn mới vừa cúp điện thoại, nhìn thấy Trình Triển Tâm đứng bên ngoài, tay cầm hộp bút, ngây ngô đi về phía trước.

Bèn lấy di động ra, gửi tin cho cậu, hỏi cậu thi xong chưa đó.

Trình Triển Tâm đời trước có lẽ là đồ ngốc, đứng ngoài cửa sổ đọc tin nhắn, như thỏ nhỏ nhìn quanh quất tới lui, còn như trộm gà cất điện thoại đi tiếp, cứ như người không có mắt, Lục Nghiệp Chính bất giác rón rén tới gần, tính hù dọa cậu.

Chẳng qua chỉ ôm Trình Triển Tâm một lúc này thôi, Lục Nghiệp Chính lại không muốn buông đôi tay ra nữa.

Buổi tối, chủ nhiệm lớp Trình Triển Tâm gửi đáp án bài thi qua mail, nhắn tin cho học sinh.

Trình Triển Tâm đọc sách rất muộn, không nhìn điện thoại di động, gần mười hai giờ buông sách xuống, mới nhìn thấy tin nhắn.

Vốn Trình Triển Tâm đã định ngủ, nhưng nhớ đến đáp án bài thi mô phỏng, lại không kềm chế nổi ham muốn kiểm tra với bài làm, nên mở cửa ra một khe, thấy Lục Nghiệp Chính không còn trong phòng khách, rón rén đi ra, định trưng dụng laptop Lục Nghiệp Chính tải đáp án.

Lúc Trình Triển Tâm ăn bữa tối đã đồng ý với Lục Nghiệp Chính hôm nay ngủ sớm, không dám để hẳn phát hiện mình còn ôn tập nên chẳng bật đèn, sờ soạn muốn qua mặt Lục Nghiệp Chính mượn máy vi tính vào phòng, ai ngờ vừa rút dây nguồn, trên lầu đã truyền đến một giọng nói âm u: “Trình Triển Tâm!”

Trình Triển Tâm xoay người, Lục Nghiệp Chính bật đèn, đứng giữa cầu thang nhìn cậu.

“Học vào buổi tối hiệu quả tốt hơn.” Trình Triển Tâm bị tóm gọn, đành phải giải thích, “Mỗi khi tôi luyện thi đều học suốt đêm.”

Trình Triển Tâm một khi chăm chỉ nghĩa là tận sức, cậu muốn bảo đảm bản thân luôn ở trạng thái tốt nhất.

Thế nhưng trong mắt Lục Nghiệp Chính, Trình Triển Tâm đang tiêu hao sinh mạng, hẳn hỏi Trình Triển Tâm: “Ngày mai chẳng được nghỉ rồi thôi? Không làm được sao còn đồng ý với tôi?”

“Tôi chỉ muốn xem đáp án đề thi, đâu có lâu lắm.” Trình Triển Tâm đáp.

Lục Nghiệp Chính đi xuống, giúp Trình Triển Tâm khởi động máy, nói: “Máy vi tính có pass.”

Trình Triển Tâm thấy Lục Nghiệp Chính không trách cứ mình, thở phào nhẹ nhõm, hỏi hẳn: “Có phải cậu đói bụng?”

Lục Nghiệp Chính liếc nhìn cậu: “Vốn là đói bụng, giờ thì tức no rồi.”

Trình Triển Tâm toét miệng cười: “Nhỏ mọn quá!”

Lục Nghiệp Chính tức không chỗ trút, đành phải chiều theo nhập mật mã vào, đi tới phòng ăn, mở tủ lạnh, quay người hỏi Trình Triển Tâm: “Có muốn uống sữa không?”

Trình Triển Tâm download đáp án, đối chiếu, đúng lúc hơi khát, nhân thể ừa luôn: “Muốn.”

Lục Nghiệp Chính rót một ly sữa, hâm nóng, bưng đến trước mặt Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm không chú ý nhiệt độ, cầm lên uống ngay, bị sữa bò làm cho nóng, le lưỡi than: “Nóng.”

Đầu lưỡi Trình Triển Tâm nhòn nhòn hồng hồng, hàm răng trắng khê cắn đầu lưỡi, nhìn chăm chăm màn hình, không ngừng kéo xuống.

Cậu so xong ba bài thi, phát hiện Lục Nghiệp Chính còn bên cạnh, thuận miệng hỏi hần: “Cậu không buồn ngủ à?”

“Chờ cậu coi xong.” Chủ ý của Lục Nghiệp Chính tối nay là phải tận mắt nhìn Trình Triển Tâm ngủ.

Trình Triển Tâm dời mắt lại màn hình, mở đáp án toán ra, nói: “Chờ một phút.”

“Nhanh lên.” Lục Nghiệp Chính nhăn nhó, “Tôi đói.”

Trình Triển Tâm thở dài, lòng thầm nhủ biết mà, Lục Nghiệp Chính đâu có kiên nhẫn lâu như vậy, thế là xem lướt đáp án toán cho xong rồi tắt máy vi tính, hỏi hần: “Muốn ăn gì?”

Lục Nghiệp Chính nói ra đáp án suy nghĩ rất lâu: “Sủi cỏ chiên.”

Trình Triển Tâm nhú mày chép miệng, thương lượng cùng Lục Nghiệp Chính: “Nấu cái gì không cần dầu mỡ đi nhé?”

Trình Triển Tâm sống chung với Lục Nghiệp Chính bấy lâu, không còn nơm nớp như ngày đầu mới về nhà hần. Về đến nhà cậu đã tắm rửa xong, không muốn lại dính khói dầu, với cả cái tạp dề kỳ kỳ quái quái, cậu cũng chẳng muốn đeo lần nào nữa.

“Sáng sớm ngày mai hãy ăn sủi cỏ chiên đi?” Trình Triển Tâm khuyên Lục Nghiệp Chính, “Buổi tối ăn món đó không tốt cho sức khỏe.”

Cậu tự động đi tới tủ lạnh, mở ra nhìn nhìn, quay sang Lục Nghiệp Chính: “Hay cậu ăn bánh mì túi đi vậy.”

“Thôi.” Lục Nghiệp Chính bước đến phía sau cậu, đóng cửa tủ lạnh, ra lệnh, “Ngủ đi.”

22. Chương 13-2

Tui ghét edit H, dù chỉ là H rất nhẹ =.=

Trình Triển Tâm đang nổi cơn lười, Lục Nghiệp Chính không ăn vừa hay đúng ý, nhiệm vụ hôm nay vừa hoàn thành, cơn buồn ngủ bắt đầu vấy tay mời gọi.

Cậu đưa lưng về phía Lục Nghiệp Chính, tay giơ lên quá đỉnh đầu, vươn vai, ngừng trong phút chốc, vạt áo kéo lên lộ ra bắp đùi cùng một góc quần sịp trắng, tựa đầu vào tủ lạnh, từ mặt đến người đều lộ vẻ mỏi mệt, vòng eo mềm mại hơi vạm, mãi đến tận khi cánh tay ê ẩm, mới duỗi xuôi tay.

Nhận thấy Lục Nghiệp Chính nhìn mình, Trình Triển Tâm thẳng lưng, rầm rì: “Buồn ngủ quá.”

“Tôi nhìn cậu ngủ.” Lục Nghiệp Chính nói.

Trình Triển Tâm cho là Lục Nghiệp Chính không tin tưởng mình, nghĩ mình còn muốn ôn bài vở, bèn oai phong đáp: “Cho nhìn, chấp luôn!”

Lục Nghiệp Chính thế mà thật sự cùng Trình Triển Tâm vào phòng riêng, theo dõi sát nút. Cậu đánh răng rồi nằm vào giường, Lục Nghiệp Chính vẫn chưa đi, rất có tư thế muốn coi Trình Triển Tâm ngủ.

Trình Triển Tâm quay người, bao chần liếc xéo Lục Nghiệp Chính, tức tối: “Tôi ngủ thật mà.”

“Tôi nhìn cậu ngủ.” Lục Nghiệp Chính lặp lại lần nữa, ngồi trên ghế đối diện giường Trình Triển Tâm, gác chéo hai chân, không hề bị lung lạc.

“...” Trình Triển Tâm ngồi dậy, bút rút nhìn hắn, “Tôi có phải đồ con nít đâu!”

Trước đây cậu thường xuyên thức khuya, cũng chẳng thế nào, thân thể vẫn khỏe mạnh, buổi tối bị Trình Liệt đánh, chỉ cần không quá nghiêm trọng, sáng hôm sau lại bò dậy đi học như thường.

Lục Nghiệp Chính cứ coi cậu là hàng dễ vỡ mà cứng, nhưng cái từ yếu ớt cách Trình Triển Tâm mười vạn tám ngàn dặm, hơn nữa cũng chẳng chắc Lục Nghiệp Chính sẽ cứng vĩnh viễn.

Hắn đối tốt với Trình Triển Tâm thế này, ngày sau Trình Triển Tâm đừng hòng nói chuyện tình cảm với ai khác. Cậu đi đâu mới tìm được người yêu chiều mình bằng hắn bây giờ?

Thấy Lục Nghiệp Chính không nói lời nào, Trình Triển Tâm lại khấn khoản: “Cậu nhìn hoài tôi mới không ngủ được.”

Lục Nghiệp Chính bỗng bật ra câu bình luận, “Trình Triển Tâm, cậu không đáng tin.”

Trình Triển Tâm quay đầu nhìn đồng hồ báo thức, trả lời: “Một chút xíu thôi...”

“Bình thường một giờ còn ngồi làm bài chứ gì?” Lục Nghiệp Chính hỏi bằng giọng lạnh lạnh.

Trình Triển Tâm nói không lại Lục Nghiệp Chính, thế là hỏi ngược: “Cậu nhất định phải nhìn tôi ngủ?”

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triển Tâm phút chốc, có thể đêm khuya, lời lẽ chẳng kịp đẩy lên cho não kiểm tra, bất thành linh bật ra khỏi miệng, “Cùng cậu ngủ cũng không phải là không được”.

Trình Triển Tâm nhìn Lục Nghiệp Chính, cứ nghĩ hần nói đùa, muốn đuổi hần cho nhanh, dứt khoát mở chần thách thức: “Hoan nghênh ghé đến!”

Không ngờ Lục Nghiệp Chính “Ừm!” Sau đó đứng lên, tắt đèn, trèo lên nằm luôn bên cạnh.

Lần này Trình Triển Tâm thật sự không ngủ được, chờ mấy phút, mới nhỏ giọng thì thầm: “Cậu ngủ thật đấy à?”

Cả hai nằm cách thật xa, phần chính giữa có thể chen thêm người nữa, duỗi thẳng cánh tay không cách nào chạm nhau, giọng Lục Nghiệp Chính vang lên trong bóng tối, lại như gần quá mức: “Hóa ra cậu chỉ vờ nói thế thôi.”

Trình Triển Tâm không đáp.

Lục Nghiệp Chính nói “Ngủ ngon.”

Rồi không lên tiếng nữa.

Trình Triển Tâm ngây người nghe Lục Nghiệp Chính hô hấp, không biết qua bao lâu, hơi thở Lục Nghiệp Chính dần dần kéo dài ra, từ từ nhẹ bỗng. Trình Triển Tâm cảm giác Lục Nghiệp Chính đã ngủ, cõi lòng bỗng không thành thật, cậu đợi thêm hồi nữa, từ từ dịch sát đến bên Lục Nghiệp Chính.

Động tác nho nhỏ kia, Trình Triển Tâm làm đến lưu loát cực kỳ, tựa như bản thân không có gì phải sợ, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, chần có hơi ẩm, gần thêm chút, đầu ngón tay cậu chạm phải cánh tay Lục Nghiệp Chính. Trình Triển Tâm rụt tay, rồi chẳng quá vài giây, thấy hô hấp Lục Nghiệp Chính không thay đổi, cậu mới lại trườn tới vài phân nữa, cẩn thận sờ vào tay Lục Nghiệp Chính.

Đường cong cơ bắp Lục Nghiệp Chính rất rõ ràng, Trình Triển Tâm từ nếp gấp khuỷu tay, chậm chậm mò tới nơi bắp thịt nhô lên, sau đó dần dần trượt xuống, tìm đến cổ tay.

Thấy Lục Nghiệp Chính vẫn không có phản ứng, lá gan Trình Triển Tâm càng to lên, bắt đầu hưởng thụ phúc lợi nhờ ngủ trề, nhẹ nhàng đặt cằm lên vai Lục Nghiệp Chính, kéo chân gác lên đùi Lục Nghiệp Chính, người Lục Nghiệp Chính rất nóng, Trình Triển Tâm bị luồng nhiệt kia hun nóng đến chìm vào một lớp sương mù, khẽ khàng nhắm mắt.

Cậu ôm Lục Nghiệp Chính, chân lại vươn lên cao hơn chút nữa, đang muốn tìm tư thế thoải mái ngủ vùi,

đầu gối bỗng nhiên chạm vào nơi nào cứng ngắt.

Tích tắc sau, Trình Triển Tâm đột ngột bị đẩy ra, Lục Nghiệp Chính kéo cậu từ trên người hắn xuống, ngay sau đó, hắn lật người đặt Trình Triển Tâm dưới thân, thì thào hỏi cậu: “Trình Triển Tâm, nửa đêm không ngủ làm gì?”

Lục Nghiệp Chính giơ tay ấn sáng đèn tường, nhìn Trình Triển Tâm vừa lén lút gỡ trò.

Trình Triển Tâm không phải loại người không rành thế sự, khoảnh khắc cậu đụng vào đã biết thứ đó là gì, không hề hoảng loạn như Lục Nghiệp Chính tưởng tượng.

Cậu nằm bên dưới Lục Nghiệp Chính, trong mắt còn chất chứa đôi phần hoảng hốt và căng thẳng, nhưng vẫn dùng bàn tay mềm mại chạm vào chỗ ấy của Lục Nghiệp Chính, khe khẽ hỏi lại hắn: “Muốn tôi giúp cậu không?”

Lục Nghiệp Chính bắt được cổ tay phải Trình Triển Tâm, đặt trên giường, mặt không thay đổi nhìn Trình Triển Tâm.

Tay trái Trình Triển Tâm vẫn vịn vai Lục Nghiệp Chính, nửa cơ thể trên nâng lên, hơi rướn người về phía trước, Lục Nghiệp Chính chỉ có thể lùi ra sau, Trình Triển Tâm cứ thế nâng Lục Nghiệp Chính ngồi dậy, ngồi xổm trước mặt Lục Nghiệp Chính, lại hỏi lần nữa: “Tôi giúp cậu nhé?”

Lục Nghiệp Chính duỗi thẳng chân ngồi, không phản đối cũng không đồng ý, Trình Triển Tâm cho rằng hắn chấp nhận, cúi người, những ngón tay trắng nõn thon dài cách quần lót xoa lên bộ phận cứng ngắt, ấm nóng kia, ngẩng đầu nhìn Lục Nghiệp Chính: “Được nhé?”

Đôi mắt cậu vừa to tròn vừa sáng ngời, chẳng lộ chút xíu không thích hay do dự, ngón tay giữa móc vào mép quần lót Lục Nghiệp Chính, nhẹ nhàng kéo xuống, phân thân dâng trào bật thẳng vào tay.

Trình Triển Tâm đưa tay ôm chầm lấy nó, tuốt động mấy lần, ngẩng đầu nhìn Lục Nghiệp Chính, cảm thấy Lục Nghiệp Chính không lộ vẻ gì, cũng không giống như đang hưởng thụ, bèn từ tư thế quỳ rướn về phía trước gần hơn, do dự một giây, cúi người, há miệng ngậm lấy dương vật Lục Nghiệp Chính.

Nếu như Lục Nghiệp Chính không thích Trình Triển Tâm lấy tay làm, vậy dùng miệng hẳn là hắn sẽ thích.

Trình Triển Tâm chưa từng làm việc này, mà thứ giống dục vọng, trăm khoanh vẫn quanh một đốm, chỉ cần ra sức, luôn có thể lấy lòng người ấy. Cậu hết như liếm que kem mút vào phần đỉnh, mái tóc mềm hơi cọ vào cơ bụng Lục Nghiệp Chính.

Trình Triển Tâm rất gầy, mặc T shirt, luôn có thể nhìn thấy từng đốt xương sống đôi lên lớp áo.

Trình Triển Tâm đang khẫu giao cho hắn.

Lục Nghiệp Chính chỉ nhìn đầu Trình Triển Tâm cử động, tưởng tượng đầu lưỡi phấn hồng cọ qua lỗ nhỏ trên phân thân hắn, đã phát cứng thành sắp nổ tung. Hắn cưỡng ép bản thân kéo Trình Triển Tâm ngồi dậy, ôm vai Trình Triển Tâm, ấn cậu lên giường, không cho lộn xộn nữa.

Đôi môi Trình Triển Tâm trơn bóng, tràn đầy những nước, mơ hồ hỏi Lục Nghiệp Chính: “Không thoải mái sao?”

Cậu chưa có kinh nghiệm, chẳng biết làm sao mới có thể làm Lục Nghiệp Chính thoải mái bây giờ.

“Hay là dùng tay...” Trình Triển Tâm nhìn khí cụ khổng lồ trên thân Lục Nghiệp Chính, đầu ngón tay chạm vào phần đỉnh bị cậu liếm thành ướt át trong suốt, dùng ngón tay dài nhỏ bao bọc quanh thân món đồ kia, chậm rãi di động hai lần, nhận thấy Lục Nghiệp Chính không tỏ ra chút nào thỏa mãn, thế là đầu còn dám động.

Cậu suy nghĩ, rút tay về, ngẩng đầu hỏi Lục Nghiệp Chính, “Có phải cậu thấy không sạch sẽ?”

Lục Nghiệp Chính ngẩn người, mới kịp phản ứng Trình Triển Tâm đang có ý gì, lại thấy Trình Triển Tâm cúi người lần nữa, bờ môi lần thứ hai chạm lấy đồ vật dưới thân hắn, giải thích rằng: “Tôi chưa bao giờ giúp hắn ta liếm.”

Lời còn chưa dứt, Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chính ấn về giường.

Lục Nghiệp Chính nắm chặt tay Trình Triển Tâm, mặt mũi tối sầm lại nhìn Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm thấy mặt Lục Nghiệp Chính đen thui, còn cho là hắn muốn chửi mình ngay lập tức.

Mà Lục Nghiệp Chính trừng cậu phút chốc, nhưng chỉ lấy tay bao chặt tay Trình Triển Tâm, cúi đầu hôn lòng bàn tay cậu, rất nghiêm túc nói với Trình Triển Tâm: “Không cần.”

Mặt Trình Triển Tâm cũng đỏ, lúng ta lúng túng đáp rằng: “Vậy à!”

“Trình Triển Tâm.” Tính khí Lục Nghiệp Chính vẫn còn rất cứng rắn vào người cậu, nhưng chẳng có thêm động tác nào, “Tôi giúp em không phải vì những thứ này.”

Hắn nói tới thẳng thần nhiệt thành, khiến Trình Triển Tâm cảm thấy xấu hổ, lại càng chua xót, Trình Triển Tâm hé miệng muốn nói, Lục Nghiệp Chính bỗng nhiên thừa nhận: “Mà vì tôi muốn làm.”

Lục Nghiệp Chính đã lại gần được Trình Triển Tâm thêm một chút, rốt cuộc vẫn quyết định làm chuyện

thừa dịp người gặp nguy thì lợi dụng.

Trình Triển Tâm mất cảnh giác đến vậy, hẳn thật lòng rất sợ nếu không lĩnh thẻ số chỗ Trình Triển Tâm, ghi danh họ tên người ái mộ trước tiên, sẽ bị người đến sau cướp lấy.

“Tôi thích em.” Trán Lục Nghiệp Chính đặt lên mặt Trình Triển Tâm, cực kỳ thản nhiên nói với cậu, “Muốn làm tình với em là rất bình thường.”

Trình Triển Tâm kinh ngạc nhìn chằm chằm Lục Nghiệp Chính, không biết tại sao lời biểu lộ cứ thế bị Lục Nghiệp Chính giành nói trước. Lục Nghiệp Chính nhìn bộ dáng Trình Triển Tâm không biết làm sao, đột nhiên một tay đè cậu, tay kia mò xuống dưới chạm vào phía dưới Trình Triển Tâm, cũng nửa cứng rắn.

Mặt Trình Triển Tâm càng nóng: “Cậu... Anh đừng đụng.”

“Trình Triển Tâm, em không công bằng.” Lục Nghiệp Chính thu tay về, giáo dục Trình Triển Tâm, “Em có thể chạm tôi, tôi lại không được phép đụng vào em?”

Trình Triển Tâm xưa nay chưa từng cảm thấy mình khó phát biểu cảm tưởng thành lời như thế.

Điểm ngữ văn rõ ràng chẳng thấp chút nào.

Trình Triển Tâm nhìn Lục Nghiệp Chính, không nói thành lời, thế nên nhắm mắt lại, đến gần chạm môi mình vào môi Lục Nghiệp Chính.

Không rõ Lục Nghiệp Chính đã hiểu ý cậu muốn tỏ bày chưa.

Độ ẩm đôi môi Lục Nghiệp Chính gần bằng môi cậu, bờ môi Trình Triển Tâm mềm mại hơn nhiều, vành môi hơi nhếch lên, Lục Nghiệp Chính ngẩn ra, không thêm khách khí, ngậm đôi môi cậu, môi răng quần quýt, mút cắn liếm láp, cực độ dịu dàng cũng cực độ tàn nhẫn hôn cậu như nhai nuốt.

Vẫn hôn mãi đến khi hô hấp Trình Triển Tâm bất ổn mà vịn lấy vai hắn, chỗ cứng rắn của hai người ma sát vào nhau, Lục Nghiệp Chính mới thoảng dời khỏi Trình Triển Tâm, nói khẽ vào tai cậu: “Trình Triển Tâm, nụ hôn đầu đã cho em.”

—— Em phải chịu trách nhiệm.

23. Chương 14-1

Chuyển ngữ: Hoài

Trình Triển Tâm không thấy tin tức “Một phụ nữ bị chết bất thường trong phòng trọ ở thành phố S” trên báo chí.

Mà dù cậu đọc được, cũng không thể biết tin tức này có ý nghĩa thế nào.

Người phụ nữ là chủ quán một tiệm gội đầu trên đường Hành Sơn, cô ta có nhiều khách quen, cùng một gã bạn trai tên Trình Liệt.

Sáng sớm ngày mùng 2 tháng 6, cô ta được tìm thấy trong tình trạng bị siết cổ chết trong phòng thuê, tử vong đã ba ngày, trước khi chết từng hít ma túy, tài sản trong căn phòng thuê bị cướp hết sạch, vật dụng đáng tiền đều không còn sót lại.

Lục Nghiệp Chính tìm người quen phân tích tình hình án kiện, biết được mọi đầu mối đều quy về kẻ tình nghi Trình Liệt. Trình Liệt vào ngày 29 tháng 5 xuất hiện lần cuối ở bến xe thành phố S, mua vé đến Vân Nam, nhưng vẫn chưa lên xe, sau đó không thấy tung tích.

Còn hai ngày nữa Trình Triển Tâm phải thi đại học, không cần lên lớp, trường cho phép học sinh tùy ý lựa chọn: Hoặc về nhà ôn tập bài vở, hoặc lưu lại trường tự học.

Trình Triển Tâm đương nhiên chọn trở lại nhà Lục Nghiệp Chính gia ủ tâm trạng thi cử.

Có chuyện Trình Liệt, Lục Nghiệp Chính không thể mặc Trình Triển Tâm một mình, Trình Triển Tâm nói muốn ở nhà ôn tập, Lục Nghiệp Chính cũng xin nghỉ theo.

Mạc Chi Văn thấy hần cầm giấy xin phép nghỉ trở về phòng học, hỏi hần đi chỗ nào chơi bởi, biết được hần làm tổ trong nhà bởi Trình Triển Tâm ôn tập, cảm động cực kỳ, khen Lục Nghiệp Chính trở nên có lòng. Cậu chàng chưa biết quan hệ giữa Trình Triển Tâm và Lục Nghiệp Chính, vẫn cho là Lục Nghiệp Chính thiện tâm quá độ, muốn cung cấp cho Trình Triển Tâm một nơi ôn tập đàng hoàng, còn hỏi Lục Nghiệp Chính: “Muốn buổi tối ngày mai tôi đưa cơm đến không?”

Lục Nghiệp Chính vốn muốn cự tuyệt, bởi vì Trình Triển Tâm nói cậu sẽ làm cơm, thế nhưng nghĩ rồi nghĩ, Trình Triển Tâm bận thi đại học, vạn nhất đốt tới tay, cái được không đủ bù cái mất, nhanh chóng đồng ý với Mạc Chi Văn: “Được.”

Hai ngày cuối cùng trước cuộc chiến, là thời gian Trình Triển Tâm thả lỏng, nội dung thi cử cậu đã thuộc lâu lâu, không bằng nghỉ ngơi cho thoải mái đầu óc. Mà đồng hồ sinh vật là ở chỗ đó, Trình Triển Tâm sáng sớm tỉnh giấc đúng sáu giờ, hoảng từ trên lầu nhà Lục Nghiệp Chính xuống dưới lầu, từ dưới lầu hoảng lên trên lầu, đến bảy giờ mới đi làm cơm sáng.

Lục Nghiệp Chính không ngủ cùng Trình Triễn Tâm, hắn vẫn như cũ yên phận ngủ trong phòng ngủ chính — sau đêm đó, Lục Nghiệp Chính không chạm vào Trình Triễn Tâm nữa.

Hơn nữa, dù là lần đó, Lục Nghiệp Chính cũng không làm đến bước cuối cùng.

Ngày ấy hai người hôn rất lâu. Lục Nghiệp Chính hôn bờ môi Trình Triễn Tâm, hôn xuống cằm, rồi dời xuống xương quai xanh và ngực.

Trình Triễn Tâm được Lục Nghiệp Chính chuyên tâm nuôi dưỡng mấy ngày, mập lên chút chút, da trên người trắng như ngọc khí, dường như tỏa ra ánh sáng dịu dàng, khiến hắn mê muội không thôi. Lục Nghiệp Chính hôn đến điểm nhỏ nơi ngực Trình Triễn Tâm, liếm láp như đùa bỡn, Trình Triễn Tâm cúi đầu, đẩy mà như kéo ẩn vai Lục Nghiệp Chính, không nhận được một hơi thở dốc.

Trình Triễn Tâm động tình, thành thực đến nỗi người ta không có cách nào chống đỡ, Lục Nghiệp Chính hút một cái trước ngực cậu, hút ra dấu ô mai nhàn nhạt.

Trình Triễn Tâm cứng tới khó chịu, cầm lấy tay Lục Nghiệp Chính động chạm chính mình, Lục Nghiệp Chính nhìn cậu sắp làm ướt quần lót, thoát sạch quần áo Trình Triễn Tâm, da thịt cận kề da thịt, Trình Triễn Tâm được Lục Nghiệp Chính hôn, đồ chơi Lục Nghiệp Chính đâm vào bắp đùi cậu, Trình Triễn Tâm như bị quỷ mê hoặc tâm hồn hỏi Lục Nghiệp Chính: “Anh muốn vào không?”

Lục Nghiệp Chính sững sờ, dùng biểu cảm cực kỳ vi diệu nhìn Trình Triễn Tâm, nhìn cả nửa ngày, mới cảm thán: “Đàn anh, anh hiểu không ít nhỉ?”

Mặt Trình Triễn Tâm đỏ tới mang tai, giọng nhỏ xíu: “Không muốn thì thôi.”

Nói xong đẩy Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính khẽ cười cười, lại nâng cằm Trình Triễn Tâm hôn lên môi cậu, liếm láp nốt ruồi be bé trên môi Trình Triễn Tâm, đuối theo đầu lưỡi Trình Triễn Tâm không buông không bỏ.

Lục Nghiệp Chính vốn không có ý định làm đến cuối cùng, thế nhưng Trình Triễn Tâm phối hợp, rất dễ dàng khiến hắn đánh mất lý trí.

Lục Nghiệp Chính nhắc chân Trình Triễn Tâm quàng trên cánh tay, nhìn Trình Triễn Tâm từ phía trên, dương vật nóng rực cọ sát Trình Triễn Tâm, từ từ di chuyển.

Trình Triễn Tâm bởi vì vài nguyên nhân, tránh dục vọng như rắn rết, xưa nay không tự động tay làm, bây giờ bị tính khí nóng bỏng của Lục Nghiệp Chính cọ vào, không bao lâu đã khép hai mắt bắn trên bụng, dịch đặc trắng rơi trên phần rốn lõm, Trình Triễn Tâm hơi động đậy, dịch trắng cứ thế chảy xuống eo.

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triễn Tâm nồng nàn, nhìn rất lâu, mới hơi dùng sức ấn eo Trình Triễn Tâm, dùng ngón tay cái lau đi tinh dịch sắp chảy xuống giường, rút mấy tờ giấy khăn đặt lên bụng Trình Triễn

Tâm, đứng dậy vào nhà tắm.

Thời điểm Lục Nghiệp Chinh đi ra Trình Triển Tâm còn chưa ngủ, mặc T shirt ngồi ở trên giường, chân che kín chân, vẫn điệu bộ học sinh tốt trẻ em ngoan, nhìn qua có phần khốn quẫn.

Lục Nghiệp Chinh đi tới ngồi bên cạnh cậu, “Còn chưa ngủ?”

Hơn hai giờ, Trình Triển Tâm trên lý thuyết là phải buồn ngủ, mà thực tế lại chẳng thấy cơn buồn ngủ đến tìm, cậu thấy Lục Nghiệp Chinh, đột nhiên giơ tay chạm vào mặt Lục Nghiệp Chinh. Lục Nghiệp Chinh nửa đường chặn lại bàn tay Trình Triển Tâm muốn thu về, nắm chặt tay cậu trong tay hẩn.

“Anh thích em ư?” Trình Triển Tâm thuận hần lôi kéo, tim đập rộn ràng hỏi Lục Nghiệp Chinh, “Thích em ở chỗ nào?”

Trình Triển Tâm nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy mình chẳng tìm thấy chỗ nào đáng để Lục Nghiệp Chinh yêu, mềm yếu vô năng, một thân gánh vác, chắc rằng sau này sẽ phát sáng le lói, nhưng bây giờ vẫn chẳng có gì.

Cậu muốn làm tình với Lục Nghiệp Chinh, Lục Nghiệp Chinh cũng không cần.

Lục Nghiệp Chinh nắm tay cậu, cúi đầu nhìn ngón tay dài nhỏ trắng nõn đặt trong lòng bàn tay mình, nắm một chút lại buông hờ một chút, hỏi ngược: “Trình Triển Tâm, em thích tôi sao?”

Trình Triển Tâm mím môi, vẫn chưa trả lời, Lục Nghiệp Chinh tự động chấp nhận đáp án là khẳng định, hỏi tiếp: “Thích tôi chỗ nào?”

Vấn đề này có hơi quá khó khăn, không thích hợp cho học sinh Trình Triển Tâm chuẩn bị thi đại học tiêu tốn lượng neuron lớn để trả lời, Trình Triển Tâm nằm xuống, nhắm mắt: “Ngủ trước.”

Lục Nghiệp Chinh cũng không ép cậu, giúp cậu tắt đèn rồi lên lầu.

Trình Triển Tâm mở tủ lạnh đứng đó ngây ngẩn hồi lâu, cầm mấy cái trứng trần hồng đào, làm sữa đậu nành, sau đó chạy đến phòng khách mở tivi, mở kênh tin tức, vừa vặn là phần cuối bản tin “một người phụ nữ chết bất thường”, Trình Triển Tâm nhìn hàng chữ, cảm thấy thật khiếp người, vừa vặn Lục Nghiệp Chinh từ trên lầu đi xuống, cậu gọi hẩn nói: “Đường Hành Sơn có án mạng, anh biết không?”

Lục Nghiệp Chinh giật mình, thấy Trình Triển Tâm không giống như đã biết, lắc đầu nói: “Không.”

“Có lúc em cảm thấy em cũng sẽ biến thành vai chính trong án mạng.” Trình Triển Tâm nhìn màn ảnh chuyển sang tin dự báo thời tiết, thuận miệng nói.

Lục Nghiệp Chính đi tới, xoa xoa đầu Trình Triển Tâm, hỏi cậu: “Điểm tâm của tôi đâu?”

Ăn sáng xong xuôi, Trình Triển Tâm vẫn chẳng muốn đọc sách, Lục Nghiệp Chính cảm thấy cậu chạy tới chạy lui sao mà vô vị, liền hỏi cậu có muốn chơi game không.

Vừa đúng lúc, Trình Triển Tâm nhìn chằm chằm Lục Nghiệp Chính lấy tay chơi game ra, tự mình chọn lựa trò chơi.

Lục Nghiệp Chính cố tình không dạy đến nơi đến chốn, nhưng vẫn như cũ bị Trình Triển Tâm làm nhục đến quá chùng.

Thua đến ván thứ tư, Lục Nghiệp Chính đã không còn muốn đảm đương nghĩa vụ người khó cho Trình Triển Tâm, bèn đưa ra yêu cầu, hần thua một lần, Trình Triển Tâm phải cong môi để hần hôn một cái.

Trình Triển Tâm còn chưa kịp nói không, Lục Nghiệp Chính đã nắm cằm cắn cậu.

“Vậy anh thắng thì làm sao đây?” Trình Triển Tâm cầm lấy tay chơi game, tránh Lục Nghiệp Chính thật xa, hỏi hần.

“Tôi thắng tôi chống đẩy.” Lục Nghiệp Chính nói.

Trình Triển Tâm nghĩ thầm, thua còn chả dễ dàng, thế là đồng ý.

Lại chơi ván nữa, Trình Triển Tâm mới biết thua khó nhường nao, trước một giây cuối cùng khi trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh chứng tỏ cậu thắng, một giây sau bị Lục Nghiệp Chính áp trên thảm trải sàn, hôn đến nông nổi tay chân mềm nhũn.

Đợi đến ván thứ hai, rốt cuộc Trình Triển Tâm thua thành công, Lục Nghiệp Chính nói nằm sấp chống tay thật không có độ khó, cần phải nằm nhoài trên người Trình Triển Tâm hoàn thành, Trình Triển Tâm bị hần ăn đậu hũ đến tàn canh, cuối cùng bỏ cả chơi game, chạy trốn trở về phòng.

Hai người vượt qua ngày hôm ấy đầy thoải mái mà hỗn loạn.

Lúc chạng vạng, trước thời gian tan học, Mạc Chi Văn đi mua ba hộp cơm, hứng thú bưng bưng đến nhà Lục Nghiệp Chính.

Trong suy nghĩ của cậu chàng, sẽ thấy rất cảnh tượng dộc lòng găng sức, Trình Triển Tâm giành giật từng

giây ôn bài, Lục Nghiệp Chính cũng đứng bên mặt mày sốt sắng mà bưng trà đưa nước, chăm sóc thí sinh.

Cậu đứng dưới lầu nhấn chuông, đợi 3 phút, Lục Nghiệp Chính mới ra mở cửa, Mạc Chi Văn cầm theo cơm lên lầu, cửa mở ra, Mạc Chi Văn đi vào, bỗng nhiên nghe tiếng đánh nhau chan chất trong game, Lục Nghiệp Chính và Trình Triển Tâm đều ngồi trên thảm trải sàn phòng khách, mỗi người một cái tay cầm, hăng hái chơi game đến quên trời đất.

Mạc Chi Văn liếc nhìn màn hình, Lục Nghiệp Chính sắp thua.

Thấy Mạc Chi Văn vào cửa, Trình Triển Tâm lập tức tạm dừng, nhìn về phía cậu: “Tiểu Văn.”

“Sao không chơi cho xong?” Lục Nghiệp Chính sau lưng cậu tỉnh như không nói.

“Hai người đang làm gì...” Mạc Chi Văn khó có thể tiếp thu.

“Chơi game.” Trình Triển Tâm thả tay cầm xuống, đứng lên, tới gần Mạc Chi Văn, muốn giúp cậu ta cầm mấy hộp cơm.

“Trình Triển Tâm.” Lục Nghiệp Chính gọi cậu từ phía sau, Trình Triển Tâm hơi nghiêng mặt sang, Lục Nghiệp Chính giơ ngay cánh tay về phía cậu, “Không đứng lên nổi.”

Trình Triển Tâm quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Ngày hôm nay Lục Nghiệp Chính đại khái là quá ở không, trăm phương ngàn kế kiếm cách dè Trình Triển Tâm, Trình Triển Tâm đã miễn dịch, không buồn đi qua kéo hắn.

Mạc Chi Văn còn chưa hiểu dụng ý của Lục Nghiệp Chính, kinh ngạc hỏi Lục Nghiệp Chính: “Cái gì, cậu gãy chân?”

“Biến.” Lục Nghiệp Chính lạnh lùng nói, tự mình đứng lên.

Mạc Chi Văn mua giúp hai người cơm hải sản tươi, Trình Triển Tâm khen cậu chàng vài câu, cậu ta hỏi lại Trình Triển Tâm “Triển Tâm, thi đại học xong cậu dự định làm gì?”

Trình Triển Tâm đắn đo hồi lâu, nói: “Lâm Huyền có chuyện muốn tôi hỗ trợ, tôi giúp cậu ấy làm.”

“...”

Mạc Chi Văn và Lục Nghiệp Chính đồng thời trầm mặc vài giây, Lục Nghiệp Chính bất đắc dĩ uốn nắn

Trình Triển Tâm: “Cái này không gọi là dự định.”

Mạc Chi Văn gật đầu tỏ ý tán thành: “Thi xong, buổi tối cùng ăn một bữa cơm nhé?”

Trình Triển Tâm đồng ý rất vui vẻ, còn đề nghị để mình trả tiền.

Mạc Chi Văn cùng Trình Triển Tâm trao đổi rồi quyết định địa điểm bữa tối xong xuôi, lại bắt đầu khiển trách Lục Nghiệp Chính làm hư học sinh thi đại học, Trình Triển Tâm thanh minh giúp hắn: “Cậu ấy giúp tôi thả lỏng thôi.”

Mạc Chi Văn liếc mắt sang Lục Nghiệp Chính, không nói nữa.

24. Chương 14-2

Cơm nước xong, Trình Triển Tâm hỏi Mạc Chi Văn có muốn cùng chơi game không, Mạc Chi Văn vui vẻ đồng ý, Lục Nghiệp Chính ngồi bên nhìn Mạc Chi Văn đầy vẻ thương hại.

Nể tình lần đầu tiên chơi cùng Mạc Chi Văn, Trình Triển Tâm cho cậu chàng thời gian đề mô, vẫn như cũ sau năm phút đồng hồ kết thúc chiến đấu.

Mạc Chi Văn ném tay chơi game lại cho Lục Nghiệp Chính, nói rất tội nghiệp: “Hai người chơi đi, tôi hóng.”

Cuối cùng Trình Triển Tâm sợ Mạc Chi Văn ở bên quá tẻ nhạt, đề nghị xem một bộ phim, ba người cùng nhau xem, chỉ là mới xem được gần nửa, chưa tới tám giờ, Lục Nghiệp Chính đã ấn pause, mở đèn, thẳng thừng hạ lệnh trục khách: “Trình Triển Tâm mười giờ phải ngủ, cậu đi về.”

Mạc Chi Văn không dám làm ảnh hưởng Trình Triển Tâm, đành phải quay sang Trình Triển Tâm: “Triển Tâm ngủ ngon, ngày mai tôi lại đưa cơm cho các cậu!”

Trình Triển Tâm đi tới cửa tiễn cậu chàng, cười híp mắt vẫy tay chào cậu ta, nhìn Mạc Chi Văn đi rồi đóng cửa.

Vừa xoay người, Lục Nghiệp Chính lập tức tắt đèn, Trình Triển Tâm từng bước từng bước đi về, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lục Nghiệp Chính xem phim tiếp.

Lục Nghiệp Chính đột nhiên hỏi cậu: “Mạc Chi Văn tại sao lại gọi em gọi thân thiết như vậy?”

“...” Trình Triển Tâm ngơ ngác ngó hắn, có phần không hiểu ra sao, “Tất cả mọi người đều gọi em là Triển

Tâm mà.”

Ngoại trừ Trình Liệt, Tề Khung và người mẹ đã qua đời, đại đa số đều gọi cậu “Triển Tâm”, tính tới tính lui cũng chính là cái tên Lục Nghiệp Chính thích gọi.

Trình Triển Tâm tới gần nhìn Lục Nghiệp Chính, dính sát dí, cảm nhận gương mặt Lục Nghiệp Chính không có chút cảm xúc, Trình Triển Tâm thẽ thọt hỏi hần: “Vậy anh muốn gọi em thế nào?”

Lục Nghiệp Chính còn chưa kịp cử động, Trình Triển Tâm đã hơi ngượng ngừng đẩy đẩy hần, nửa quỳ trên ghế sa lon, vịn lấy vai hần, dán sát thêm một chút, gọi hần: “A Nghiệp.”

Phim bật vào ban đêm, trong phòng ngoài màn hình không còn nguồn sáng khác, Trình Triển Tâm lại nhỏ giọng gọi Lục Nghiệp Chính: “Hay là gọi A Chính?”

Cậu học theo Mạc Chi Văn từ rất sớm, lưu tên Lục Nghiệp Chính thành A Nghiệp, những lúc thấy Lục Nghiệp Chính điện thoại hay đọc tin nhắn đến, sẽ cảm tưởng thật giống như mình và Lục Nghiệp Chính rất gần gũi.

Chút tâm tư nhỏ trong lòng Trình Triển Tâm luôn sợ hãi rụt rè giấu sau tấm màn che, xưa nay chưa từng mở miệng thốt thành lời.

Trước đây là sợ mình vừa gọi “A Nghiệp”, Lục Nghiệp Chính sẽ lộ ra biểu tình rất đổi lạnh nhạt, bảo rằng “A Nghiệp là để cậu gọi sao”, còn hiện tại thì hình như đã không cần cố ý gọi.

Bởi vì Lục Nghiệp Chính cũng yêu thích cậu.

Lục Nghiệp Chính kéo Trình Triển Tâm bắt cậu khóa ngồi trên chân mình, tay ép lên eo Trình Triển Tâm, khiến cậu dán sát người hần. Trình Triển Tâm ngồi trên đùi Lục Nghiệp Chính vẫn chỉ cao tương đương hần, hơi thở Lục Nghiệp Chính nóng bỏng vương vấn quanh người, làm cậu mặt đỏ tim rộn ràng.

“Anh muốn gọi em thế nào cũng có thể.” Trình Triển Tâm lại nói.

Lục Nghiệp Chính ôm cậu vài giây, hơi vươn người về phía trước, khẽ hôn lên mi mắt Trình Triển Tâm, gọi cậu: “Bảo bối.”

Trình Triển Tâm bị ngữ khí nghiêm túc của hần làm cho bật cười: “Nghe ghê quá.”

Lục Nghiệp Chính lại hôn chóp mũi Trình Triển Tâm, suy nghĩ một chút, gọi: “Tâm can?”

“Đàn anh?”

“Honey... bee?”

Trình Triển Tâm cười đến nỗi gục trên người Lục Nghiệp Chính không ngồi thẳng nổi, đến đó Lục Nghiệp Chính mới nhẹ giọng nói ra xưng hô mà bản thân thật sự muốn gọi nhất: “Tâm Tâm.”

“Tâm Tâm”, cách gọi đối với Trình Triển Tâm mà nói, nặng nề có khó có thể chịu đựng, tượng trưng cho rất nhiều hàm nghĩa.

Mặc dù thời điểm mẹ cậu đặt tên, trong lòng chẳng qua cảm thấy gọi cục cưng là “Tâm Tâm”, nghe rất thân thiết, lại rất đáng yêu, nhưng trên thực tế, “Tâm Tâm” mang đến cho cậu không chỉ có thế.

Địu dàng, bạo lực, sợ hãi, thương tổn, đau đớn cùng ngọt ngào, và cả sinh mệnh.

Cậu bây giờ rời khỏi Trình Liệt, cũng tránh được Tề Khung, vốn nghĩ là cái cách gọi này phải vĩnh viễn nói lời chào tạm biệt.

Có điều điều trị vết thương mãi mãi không phải là che kín vết sẹo đâm máu, không cho tiếp xúc với không khí bên ngoài. Bị thương, nên mời bác sĩ khám thật kỹ, ngoan ngoãn đổi thuốc, nghe lời dặn của y tá, ăn kiêng cay độc.

Tổn thương tình cảm như bộ phận vô dụng trên thân thể con người, ở đó chính là ở đó, không cách nào xoa tay một cái là lập tức biến mất.

Lục Nghiệp Chính gọi cậu “Tâm Tâm”, Trình Triển Tâm nhanh chóng cảm thấy bộ phận vô dụng cũ bị Lục Nghiệp Chính cắt xuống nhanh chóng, hóa thành máy móc mới, biến hóa sương đen thành vị ngọt.

Tâm Tâm rất ngọt, Trình Triển Tâm cũng biến thành rất ngọt, cậu đơn giản đáp lại Lục Nghiệp Chính: “Ừm. Gọi như thế đi.”

Thi đại học một cái chớp mắt đã tới, một cái chớp mắt lại đã trôi qua.

Buổi chiều Trình Triển Tâm thi xong môn cuối, Lục Nghiệp Chính cùng Mạc Chi Văn đứng trước cổng trường chờ cậu.

Quãng thời gian trước thời điểm ôn tập còn chút cảm giác nguy hiểm, đợi đến khi thật sự vào phòng thi, Trình Triển Tâm không quá lo lắng nữa. Lớp 10 và 11 cậu dầm mình trong tập huấn và thi cử, độ khó lẫn cường độ của kỳ thi đại học chỉ gần gần pha quay chậm mà thôi.

Cậu theo dòng người ra ngoài, liếc mắt là thấy Lục Nghiệp Chính tựa hạc trong bầy gà, thế là đi qua hội hợp cùng chúng bạn.

“Triển Tâm.” Mạc Chi Văn chưa từng thi đại học, nhìn thí sinh ủa ra như nước, so với cậu đi thi còn kích động hơn, giọng cũng trở nên lớn hẳn, hỏi Trình Triển Tâm, “Đề thi có khó không?”

“Không khó.” Trình Triển Tâm đáp thật lòng.

Vị phụ huynh nào đó đứng chờ con nghe vậy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trình Triển Tâm.

Chờ đi xa hơn, Mạc Chi Văn mới hào hứng gào: “Hê, Triển Tâm, chú gì đó vừa mới nghe cậu nói, cái mặt ấy cứ như muốn xử tử cậu luôn.”

“Được rồi đừng nói nữa.” Lục Nghiệp Chính ngắt lời Mạc Chi Văn, nói, “Lên xe đi.”

Bọn họ đặt trước một hoa viên gia đình kín đáo chuyên nấu món riêng, do Mạc Chi Văn nhiệt tình đề cử, giá cả không mắc mùi vị lại ngon, khung cảnh cũng không tồi, chỉ là hơi quá khó tìm.

Bản thân Mạc Chi Văn là kẻ mù đường thậm tệ, hướng dẫn còn chỉ sai vị trí, rõ ràng xuất phát không muộn, lại sáu giờ rưỡi hơn mới đến được quán ăn.

Thực đơn đã được Mạc Chi Văn đặt trước, cậu chàng còn gọi thêm một bình mật đào vị moscato, nói để chúc mừng Trình Triển Tâm, hi vọng Lục Nghiệp Chính có thể nể tình Trình Triển Tâm mới vừa thoát ly bể khổ, khai ân cho người ta nếm rượu cảm một lần.

Thông qua mấy ngày nay quan sát, Mạc Chi Văn phát hiện quan hệ giữa Trình Triển Tâm cùng Lục Nghiệp Chính vậy mà lại tốt hơn rất nhiều so với cậu chàng, không nhìn được muốn xen vào phá hoại, lúc cố ý khi vô tình ngăn chân xích mích ly gián, như muốn chứng tỏ bản thân tốt đẹp dịu dàng hơn hẳn.

Trình Triển Tâm cũng muốn uống vài ly, thế là nhìn Lục Nghiệp Chính đầy mong đợi.

Lục Nghiệp Chính cầm chai rượu lên nhìn, thấy hàm lượng còn rất thấp, cho phép Trình Triển Tâm được uống xúu xiu, Mạc Chi Văn lập tức giúp Trình Triển Tâm rót nửa ly.

Lục Nghiệp Chính không thích uống rượu vang, cùng Mạc Chi Văn phân một bình rượu đỏ.

Tiếc rằng tửu lượng Trình Triển Tâm thật sự quá kém, uống nửa ly, chỉ chốc lát sau đã có hơi mông lung, đứng lên muốn đến WC rửa tay, vừa đứng thẳng đầu bỗng hơi choáng váng. Có điều mặt cậu vốn chẳng lộ nhiều cảm xúc, hai người kia không nhìn ra cậu khác lạ ở đâu.

WC không ở trong sảnh chính, chỉ xây một cái đơn độc trong vườn hoa, cạnh hàng rào sắt.

Lúc Trình Triển Tâm đi ra rửa tay, bên ngoài có kẻ nào đó núp những song sắt, trừng đôi mắt nhìn vào bên

trong.

Trình Triễn Tâm ban đầu chưa nhận ra đó là Trình Liệt, mới một tháng không gặp, Trình Liệt trở nên gầy đét như củ khô, viền mắt sâu hoắm, chả khác nào bộ thi thể biết đi, im lặng không lên tiếng lắm lét nhìn bên trong phòng ăn hoa viên đèn đuốc sáng choang, dường như đang tìm kiếm thứ gì.

Ngay sau đó, đường nhìn mắt lão chạm vào mắt Trình Triễn Tâm, hai người ngó nhau vài giây, Trình Triễn Tâm thành linh bật người, lui về sau hai bước.

Trình Liệt nhếch miệng về phía cậu, gọi cậu: “Tâm Tâm.”

Trình Triễn Tâm sốt ruột nhìn Trình Liệt, Trình Liệt vẫy tay gọi cậu: “Sợ cái gì, lại đây.”

“Ba theo dõi con?” Trình Triễn Tâm hỏi.

“Tao đệt mày ——” Trình Liệt cố tọng lời chửi tục vào họng, miễn cưỡng duy trì dáng vẻ ôn hòa, ngọt ngào hỏi Trình Triễn Tâm, “Tâm Tâm, trên người con có tiền không?”

Trong túi Trình Triễn Tâm còn vài trăm, nhưng cậu không muốn cho Trình Liệt.

Cổ họng Trình Liệt hơi khàn khàn, thấy Trình Triễn Tâm không lên tiếng, lão đột ngột đổi giọng, nói: “Tao thấy xe bạn mày đậu ở bên ngoài.”

Trình Triễn Tâm cẩn thận đánh giá bộ dạng Trình Liệt không ra hình người trước mặt, hỏi lão: “Ba có ý gì?”

“Cái gì là có ý gì!” Trình Liệt rớt cuộc không nhận được nữa, nếu không phải cách song sắt, lão sẽ lập tức kéo Trình Triễn Tâm đẩy trên đất mà giẫm đạp.

Trình Liệt càng nghĩ càng phiền, tiếng gầm nhẹ trong cuống họng quật thẳng vào Trình Triễn Tâm: “Nói cho rõ mày có tiền hay không?”

Lão rống xong, dường như vương gì trong cổ, ho khan thành tiếng, khù khụ lâu đến chừng như phổi cũng phọt từ miệng ra ngoài, ngón tay nắm thật chặt song sắt, trừng trừng nhìn Trình Triễn Tâm.

Trình Triễn Tâm nhìn Trình Liệt phút chốc, lấy tiền trong túi, đưa cho Trình Liệt: “Chỉ có bằng này.”

Trình Liệt cách song sắt giật tiền, tay chấm vào mồm đếm đếm, đếm một hồi, ngẩng đầu gầm ghè Trình Triễn Tâm: “Mẹ mày từng đây mày đưa ra mà không thấy ngại? Đưa thêm!”

“Thật sự không còn.” Trình Triển Tâm cách lão xa hơn, nhìn Trình Liệt, hỏi, “Ba gần đây... Làm sao mà thành như thế?”

Trình Liệt không trả lời Trình Triển Tâm, lại ra lệnh: “Vài ngày nữa lấy thêm một mớ cho tao.”

“Thật sự không có tiền.” Trình Triển Tâm đáp.

“Tao tin mày đấy?” Trình Liệt nhổ nước bọt, “Tao biết bạn mày ở chỗ nào rồi, đứa nào mà chả có lúc lặc đàn...”

“Ba bị bệnh à?” Trình Triển Tâm nghe Trình Liệt nói đến Lục Nghiệp Chính, bùng nổ, “Ba tìm cậu ấy làm gì?”

“Mày không cho tao tiền còn gì, tao tìm bạn mày mượn.” Trình Liệt trả lời đầy khoái trá.

Trình Triển Tâm trừng mắt nhìn Trình Liệt, sợ động tĩnh quá lớn khiến người khác chú ý, dẫn Mạc Chi Văn cùng Lục Nghiệp Chính ra, lại đến nước kết thúc càng không tốt.

“Ba còn thiếu bao nhiêu?” Trình Triển Tâm hỏi, “Tôi chỉ còn hơn năm ngàn, toàn bộ chuyển cho ba.”

“Tao muốn tiền mặt.” Trình Liệt nói, “Mày rút hết đưa đây.”

Trình Triển Tâm kiên trì: “Tôi chỉ có thể gửi cho ba, ba muốn thì lấy.”

“Thôi được.” Trình Liệt thỏa hiệp, đưa số di động mới cho Trình Triển Tâm lưu vào máy.

Trình Triển Tâm mở điện thoại, để Trình Liệt đọc số tài khoản, chuyển cho lão năm ngàn.

Dáng dấp Trình Liệt thế này, đã không giống như là đánh bạc thuần túy, Trình Triển Tâm hoài nghi lão chơi ma túy.

Trình Liệt thu được tiền rồi đi, Trình Triển Tâm nhìn song sắt ngăn người, máu huyết vừa lạnh lần nữa bị chất cồn hun thành nóng, quay về ghế lô riêng, đi chưa được mấy bước, đụng phải Lục Nghiệp Chính đi tìm.

Bọn họ đụng nhau ở bên dưới cổng hoa, bên trên cổng hoa chằng những bóng đèn led nhỏ nhiều màu, lấp lóe lên cực đẹp.

Lục Nghiệp Chính cau mày hỏi Trình Triển Tâm: “Tại sao lâu như thế?”

Trình Triển Tâm lắc đầu, nói: “Váng đầu, nên đi rửa mặt.”

“Có đúng không?” Lục Nghiệp Chinh đi tới, kéo tay cậu, đi vào hành lang kín phía bên trong cổng hoa, vòng tay ôm Trình Triển Tâm vào lòng, hỏi cậu, “Buồn ngủ hay không buồn ngủ?”

Cổ họng Lục Nghiệp Chinh phả ra hơi rượu khi hắn nói, Trình Triển Tâm hỏi hắn: “Có phải anh uống say rồi?”

“Không.” Lục Nghiệp Chinh nói, “Nhưng vừa nãy Tiểu Văn mở một chai rượu đỏ, anh uống cùng cậu ấy vài ly.”

“Chắc chắn anh say rồi.” Trình Triển Tâm nói như chặt đinh chém sắt.

Lục Nghiệp Chinh không thêm để ý tới lời lên án không chút sức mạnh của Trình Triển Tâm, dán vào tai Trình Triển Tâm gọi cậu: “Tâm Tâm, đêm nay em có định ngủ?”

Trình Triển Tâm liếc mắt nhìn Lục Nghiệp Chinh, cảm thấy vấn đề của hắn sao mà ngu ngốc, đáp rằng: “Ngủ.”

Cậu không phải là loại người thi xong thi đại học xong thì phải đi giải trí suốt đêm.

Lục Nghiệp Chinh đè cậu lên tường, hôn lên trán cậu, nói: “Không được, sẽ không để cho em ngủ.”

Hết chương 14

25. Chương 15-1

Chuyển ngữ: Hoài

Trở lại lô ghế riêng không lâu, Trình Triển Tâm nhận được một cú điện thoại.

Đối phương tự xưng mình thuộc đại đội cảnh sát hình sự thành phố S, khách khí hỏi Trình Triển Tâm, phải chăng cậu vừa chuyển tiền cho ai đó.

Trình Triển Tâm nhìn Mạc Chi Văn đã nằm nhoài lên bàn ngủ vùi, trao đổi một ánh mắt với Lục Nghiệp Chinh đang ngó chăm chăm, đáp phải.

Bên kia giải thích, xảy ra án mạng cần cậu phối hợp, lại hỏi Trình Triễn Tâm, có thể nhanh chóng đến phòng cảnh sát hay không, nếu thuận tiện, thì để bọn họ đến nhà hỏi vài câu ngay bây giờ cũng được.

Âm lượng trong di động Trình Triễn Tâm rất lớn, Lục Nghiệp Chính ngồi cách cậu không xa, lời đối phương nói nghe đến rõ rõ ràng ràng, biết mình không che giấu nổi Trình Triễn Tâm, thế là chen vào: “Tối nhà tôi đi.”

Trình Triễn Tâm nghe xong, giật mình vì Lục Nghiệp Chính đã tường tận nội tình, cậu dò xét Lục Nghiệp Chính vài giây, báo địa chỉ nhà Lục Nghiệp Chính cho cảnh sát, bảo bây giờ chưa có ở nhà, hẹn chín giờ gặp mặt.

Cúp điện thoại, Trình Triễn Tâm còn chưa lên tiếng, Lục Nghiệp Chính lại mở miệng thăm vắn phủ đầu: “Em chuyển tiền cho ông ta?”

“Ừm.” Trình Triễn Tâm nghe cảnh sát nói “án mạng”, nghĩ đến Trình Liệt vừa phô trương thanh thế bên ngoài cổng sắt, trong lòng không khỏi hoảng loạn, hỏi Lục Nghiệp Chính, “Ông ấy... Giết người?”

“Tình nghi.” Lục Nghiệp Chính nói, “Ông ta tìm em khi nào?”

Trình Triễn Tâm lắc đầu nói: “Em đi WC, vừa vặn gặp. Đại khái ông ấy nhận ra xe anh đậu bên ngoài, muốn vào tìm em.”

Lục Nghiệp Chính nhìn Trình Triễn Tâm rất lâu, tỏ vẻ không tán đồng, Trình Triễn Tâm cúi đầu nhấp một ngụm trà, hỏi Lục Nghiệp Chính: “Tại sao không nói với em?”

Lục Nghiệp Chính không trả lời cậu, đứng lên, nói: “Về nhà trước đi.”

Lục Nghiệp Chính uống rượu, quán ăn có tài xế chuyên dụng, giúp bọn họ đưa Mạc Chi Văn về, lại lái đến tận nhà Lục Nghiệp Chính.

Toàn bộ hành trình Lục Nghiệp Chính không nói với Trình Triễn Tâm được bao nhiêu câu, Trình Triễn Tâm cảm giác hấn tức giận bởi mình chuyển tiền cho Trình Liệt, nhưng chẳng biết phải giải thích từ đâu.

Trình Triễn Tâm tự có nguyên nhân, cậu đâu phải đóa hoa mảnh mai trong phòng ấm, quả thật không muốn kéo Lục Nghiệp Chính vào —— Vả lại Lục Nghiệp Chính cũng gạt cậu chuyện Trình Liệt đấy thôi?

Hai người về đến nhà vào tám giờ ba phút, cảnh sát vẫn chưa tới nơi, Trình Triễn Tâm nhìn Lục Nghiệp Chính mở cửa, mặt lạnh bạt đèn đi vào, trong lòng đầy bức bối. Cậu bước vội đuổi theo, kéo tay Lục Nghiệp Chính không cho hấn đi nhưng không lên tiếng, hai người cứ đứng đó giằng co.

Lục Nghiệp Chính thật sự bức mình, hấn bắt mẫn khi Trình Triễn Tâm cứ một mình tiếp tục chống đỡ mọi

chuyện. Bị Trình Triễn Tâm kéo tay, Lục Nghiệp Chinh hơi quay người, cúi đầu nhìn Trình Triễn Tâm, chuẩn bị đưa ra vài yêu cầu bắt buộc. Nhưng nhận thấy trong mắt Trình Triễn Tâm mang theo bất an lo lắng, hai mắt đen tròn mở to, như đang ngoan ngoãn nhận sai, lời trách cứ trong lúc nhất thời không thể buột ra khỏi miệng, đành hạ giọng chất vấn: “Trình Triễn Tâm, đến chừng nào thì em mới đặt tôi vào lòng nhiều hơn một chút?”

Trình Triễn Tâm bị rượu hun, cả người nóng bừng, vốn chưa muốn tranh cãi ồn ào, thấy Lục Nghiệp Chinh có dấu hiệu nhũn dần, nên muốn lừa dối cho qua ải, gọi hắn đầy tội nghiệp: “A Nghiệp...”

“Trình Triễn Tâm em đừng ăn gian.” Lục Nghiệp Chinh ngắt lời Trình Triễn Tâm, ngữ khí lại mềm đi không ít.

Chờ lâu lắm, mới nghe Trình Triễn Tâm lí nhí: “Em cảm thấy ông ấy kỳ lạ, chuyển tiền là muốn giữ manh mối, nhưng em không ngờ ông ấy giết người.”

Quần áo Trình Liệt tựa hồ không thay đổi đã lâu, rồi bù, thần sắc căng thẳng, vội vã muốn trốn.

Nếu như chỉ đánh bạc nợ tiền, lão đã sớm nghĩ trăm phương ngàn kế gọi điện thoại tìm Trình Triễn Tâm tới, hiện tại lại muốn tiền mặt chỗ Trình Triễn Tâm, có thể thấy không đơn thuần là trốn người ta, chắc chắn người khiến lão lẩn tránh khác hẳn với những kẻ lúc trước.

Trình Triễn Tâm sống sót dưới tay Trình Liệt lâu nay, Trình Liệt hơi nháy mắt, Trình Triễn Tâm lập tức biết lão đang nghĩ chuyện gì, thấy bộ dáng Trình Liệt trốn trốn tránh tránh, còn không dám dùng thẻ ngân hàng, lập tức đoán ra Trình Liệt phạm tội.

Trong tình hình chưa rõ ràng, Trình Triễn Tâm không dám có nhiều động tác, hơn nữa cũng không muốn liên lụy Lục Nghiệp Chinh, trước tiên chuyển cho Trình Liệt một khoản, nếu cảnh sát tìm tới cửa, ít nhất cậu cũng đưa được vài manh mối.

Nếu muốn Trình Liệt giao tài khoản ra, số tiền chuyển cho lão không thể quá ít, mà Trình Triễn Tâm cũng chẳng muốn đưa quá nhiều, nên nói chỉ có năm ngàn. Trình Liệt hơi do dự xong thì nhanh chóng đọc thông tin tài khoản, cho thấy lão thật sự thiếu tiền.

“Tại sao không tìm tôi?” Lục Nghiệp Chinh hỏi cậu.

Trình Triễn Tâm đáp nửa thật nửa giả: “Tìm anh ông ấy sẽ chạy.”

Lúc này, chuông cửa vang lên, Lục Nghiệp Chinh đi tới nhìn camera, đứng dưới lầu là ba người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, Lục Nghiệp Chinh mở cửa đón họ, dùng ngón tay chỉ chỉ Trình Triễn Tâm từ phía xa, dùng khẩu hình nói: “Ghi nợ trước.”

Ba viên cảnh sát tới, mô tả sơ tình hình vụ án đường Hành Sơn để Trình Triễn Tâm hiểu rõ.

Trình Triển Tâm nghe xong, đầu cũng hơi đau, với Trình Liệt cậu sớm cạ lòng, thường hận vì sao lão chẳng chết quách cho rồi, nhưng khi thật sự xảy ra cơ sự, lại không thể nói bản thân ôm tâm trạng ra sao, có lẽ mang vài phần thối thức và nặng nề với việc chẳng liên quan, chỉ không cảm thấy khoái cảm cười trên đau khổ của người khác.

Viên cảnh sát họ Chu liếc mắt sang Lục Nghiệp Chính, mới nói: “Chúng tôi biết cậu thi đại học, sợ ảnh hưởng việc cậu thi cử, vốn định sáng sớm ngày mai mới tìm, thế nhưng người chịu trách nhiệm theo dõi phát hiện trong thẻ cậu đột nhiên chuyển ra một khoản tiền mặt, nghi ngờ cậu và kẻ tình nghi có tiếp xúc, nên đành phải tìm cậu ngay trong buổi tối.”

Trình Triển Tâm kể chuyện vừa đựng mắt Trình Liệt kỹ càng, lại nói: “Có lẽ vô tình gặp được chúng tôi.”

“Trình Liệt biết cậu là đối tượng mà chúng tôi vẫn tập trung quan sát, chắc chắn sẽ không tìm cậu, vì sợ lộ tung tích.” Cảnh sát Chu nói, “Chắc là quá thiếu tiền, mới bí quá hóa liều, nhưng không ngờ chúng tôi giám sát cả số thẻ của cậu.”

Trình Triển Tâm gật đầu, cậu lấy di động ra, đọc tài khoản Trình Liệt cho họ, tên tài khoản Trình Liệt là một số điện thoại di động, Cảnh sát Chu lập tức liên lạc với đồng nghiệp đang còn tăng ca trong phòng cảnh sát, giao manh mối mới, để bọn họ định vị điều tra.

Trình Triển Tâm rất lâu không liên lạc với Trình Liệt, thông tin cung cấp chỉ có mỗi cái này, các cảnh sát lại dò hỏi đôi chút theo lệ, sau đó cáo từ.

Trước khi đi, vị cảnh sát họ Chu dặn Trình Triển Tâm: “Nếu ông ta tìm, nhất định cậu phải gọi cho chúng tôi.”

Tiến bước cảnh sát, Trình Triển Tâm sợ bị Lục Nghiệp Chính rầy rà, đứng cách hẳn thật xa mà nói: “Em tắm cái đã.”

Lục Nghiệp Chính gật đầu, thế là vội bỏ chạy vào phòng.

Cậu chưa quên câu nói buổi tối của Lục Nghiệp Chính: Cho ngủ – không cho ngủ, nhưng Lục Nghiệp Chính tức giận như vậy, chẳng biết có còn muốn cùng cậu hay không.

Bị nước nóng trong nhà tắm hun, Trình Triển Tâm khát nước, làm ướt tóc sơ sài rồi ra, vậy mà Lục Nghiệp Chính vẫn ngồi ở phòng khách, mặt không chút cảm xúc, như một pho ôn thần.

Bước chân Trình Triển Tâm trở nên chậm chạp, đi ngang qua Lục Nghiệp Chính, lấy lòng: “Em rót nước anh uống nhé?”

Lục Nghiệp Chính nói không muốn, Trình Triển Tâm bèn đi lấy nước uống.

Trình Triển Tâm đứng ở một góc quầy bar, uống hết mấy ngụm nước, vừa đặt ly xuống, eo đã bị người nắm chặt. Lục Nghiệp Chính không biết khi nào thì đi đến phía sau, ôm lấy cậu vào ngực.

Trình Triển Tâm nghiêng đầu nhìn Lục Nghiệp Chính, hỏi hần: “Không tức giận?”

“Không giận.” Lục Nghiệp Chính vòng tay siết chặt Trình Triển Tâm, cầm dán vào hai má Trình Triển Tâm, đôi môi kề sát mi mày Trình Triển Tâm, nói khẽ, “Là anh không đủ tin cậy.”

Ngữ khí Lục Nghiệp Chính mang theo thất bại hiếm hoi lắm mới thấy.

Trình Triển Tâm có thể nói rất nhiều lời an ủi hần, tỷ như không phải Lục Nghiệp Chính không đáng tin, chỉ là hai người vẫn chưa quen thẳng thắn với nhau, hoặc con người và chuyện Trình Liệt quá phức tạp, đây là phương thức giải quyết đơn giản nhất, một thêm một cũng không thể lớn hơn hai...

Nhưng tự chê trách lẫn nhau đâu còn cần thiết, vì vậy Trình Triển Tâm quay mặt sang, hôn khế môi Lục Nghiệp Chính, nói: “Chờ ông ấy bị bắt là tốt rồi.”

Lục Nghiệp Chính hơi lùi về sau, để Trình Triển Tâm quay lại, mặt đối mặt cậu, cúi đầu hôn Trình Triển Tâm.

Quầy bar không bật đèn, Trình Triển Tâm tựa lưng vào gạch men lạnh lẽo, ngực và bụng dán sát tấm thân ấm nóng của Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính nắm khuỷu tay cậu, hôn một hồi, đột nhiên bế Trình Triển Tâm lên, đi về phía cầu thang.

Tay Trình Triển Tâm móc trên cổ Lục Nghiệp Chính, tim đập như sấm, cậu biết Lục Nghiệp Chính muốn làm gì, lần này tình ái sẽ không còn khiến Trình Triển Tâm dày vò buồn nôn nữa.

Lục Nghiệp Chính đá văng cửa phòng đóng kín, cẩn thận đặt Trình Triển Tâm trên giường mình.

26. Chương 15-2

Đây là lần đầu tiên Trình Triển Tâm vào phòng Lục Nghiệp Chính, chỉnh tề sạch sẽ không tìm ra một hạt bụi nào, phòng rất lớn, giường càng lớn hơn, lúc hần thả Trình Triển Tâm xuống, áo thun Trình Triển Tâm bị kéo lên, bắp đùi dán vào ga trải giường, ngẩng đầu nhìn Lục Nghiệp Chính cởi áo, đè xuống.

Mưa hôn rơi vào mặt, vào môi Trình Triển Tâm, Lục Nghiệp Chính chạm vào chỗ nửa cứng trên người Trình Triển Tâm, nắm tay Trình Triển Tâm đặt lên thất lưng mình.

Thời điểm Trình Triển Tâm giúp hần mở nút áo, tay cậu hơi chút run rẩy, Lục Nghiệp Chính nhận thấy, mỉm cười, cắn bờ môi ướt ngọt mềm, hỏi cậu: “Sốt sáng như vậy?”

Trình Triển Tâm đang khó khăn tháo nút, nghe vậy bèn lỏng tay, không chịu làm nữa, Lục Nghiệp Chính đành phải tự mình cởi nút, kéo khóa quần.

Hắn cởi quần lót Trình Triễn Tâm, đè lên giường giầy vò hồi lâu, mở ngăn kéo tủ đầu giường, cầm một chai thuốc bôi trơn và một dây ba con sói.

Trình Triễn Tâm cạ lời nhìn Lục Nghiệp Chính nặn thuốc bôi trơn vào tay, ngơ ngẩn hỏi hắn: “Anh mua khi nào...”

Lục Nghiệp Chính đăm đăm nhìn Trình Triễn Tâm, đáp: “Ngày em hỏi anh có muốn vào không...”

“... Vào rạng sáng.”

Lục Nghiệp Chính đã rất dịu dàng, Trình Triễn mở rộng hai chân, đôi mắt vừa mờ vừa đau, thầm nghĩ.

Lục Nghiệp Chính mới vào gần một nửa, thấy Trình Triễn Tâm đau đến nỗi bấp đùi run rẩy, chính hắn cũng phải nhịn đến mồ hôi đầy đầu, đành ấn hông Trình Triễn Tâm, muốn rút ra, lần sau lại tiếp.

“Đừng...” Trình Triễn Tâm nhận ra ý định của Lục Nghiệp Chính, cong chân ôm lấy hắn, không cho hắn rút ra ngoài, “Anh vào đi.”

Lục Nghiệp Chính say sưa ngấm thân thể trắng nõn nhuộm sắc hồng dưới thân, kéo dương vật ra một chút, bôi thêm thuốc bôi trơn vào bao, chậm rãi đẩy vào bên trong.

Trình Triễn Tâm hơi mở mắt, đăm đăm nhìn Lục Nghiệp Chính, mồ hôi trên người Lục Nghiệp Chính men theo đường cong cơ bắp trượt xuống, nhỏ trên ngực Trình Triễn Tâm. Trình Triễn Tâm vừa đau vừa căng, chờ Lục Nghiệp Chính hoàn toàn thúc vào, cậu cảm thấy cả người đều bị Lục Nghiệp Chính đâm xuyên.

Trình Triễn Tâm mút quá chặt, Lục Nghiệp Chính cũng không dễ chịu, hắn thử nhẹ nhàng cọ động bên trong, muốn Trình Triễn Tâm sớm thích ứng với món đồ đặt trong thân thể cậu. Tính khí cực to ép Trình Triễn Tâm căng chặt, cậu cảm giác thấy động tác Lục Nghiệp Chính làm, nhắm hai mắt, nhịn đau yêu cầu hắn: “Anh nhanh chút.”

Lục Nghiệp Chính tưởng thật, rút dương vật ra hơn nửa, đột ngột đâm vào.

Hồn Trình Triễn Tâm bị hắn đâm cho tiêu tan hơn nửa, tiếng kêu mềm mại kéo dài bật khỏi cuống họng, chịu đựng Lục Nghiệp Chính va chạm đến mắt ứa nước, cậu cắn môi, môi dưới bị răng ghim trắng bệch, cơ hồ muốn chảy máu, Lục Nghiệp Chính nhìn thấy, cúi người hôn cậu, môi răng quần riết lấy nhau, nửa người dưới lại hung mãnh ẩn sâu thêm.

Bên dưới Trình Triễn Tâm bị hắn lỗ mãng đâm chọc, bên trên lại chìm trong những cái hôn nồng nhiệt kéo dài, dần dần cũng nểm ra chút tư vị, Lục Nghiệp Chính thấy Trình Triễn Tâm không còn thống khổ, cử động cũng nhanh hơn, thuốc bôi trơn có hiệu quả thúc tình, lúc này Trình Triễn Tâm thích ứng không ít, phía sau vừa nóng vừa ngứa, không nhịn được rên lên khe khẽ.

Lục Nghiệp Chính cúi đầu nhìn dáng vẻ Trình Triễn Tâm mê đắm, duỗi tay nắm chặt nơi nửa cứng rắn, bắt đầu tuốt lên lên xuống xuống, cao trào của Trình Triễn Tâm đến rất nhanh, chân cậu kèm chặt Lục Nghiệp Chính, phát ra một tiếng rên rỉ ngọt ngào, bắn trong lòng bàn tay Lục Nghiệp Chính.

Cao trào qua đi, phía sau Trình Triễn Tâm càng mẫn cảm, Lục Nghiệp Chính chỉ nhẹ nhàng động đậy đã chẳng khác nào đòi mạng cậu, càng khiến Lục Nghiệp Chính đâm chọc mạnh mẽ hơn, Trình Triễn Tâm rất nhanh không chịu nổi, đưa tay đẩy bụng dưới Lục Nghiệp Chính, mơ mơ màng màng phản kháng: “Đừng động nữa, anh ra ngoài.”

Lục Nghiệp Chính vừa mới bắt đầu, trước tiên giả vờ rút ra, lật người Trình Triễn Tâm lại, bắt lấy hông nâng mông cậu lên, như đã thú giao hợp với cậu, cự vật tím bầm lên chặt bên trong Trình Triễn Tâm, làm cậu eo mềm chân mỏi.

“Tâm Tâm...” Miệng Lục Nghiệp Chính chạm vào tai cậu gọi, lưng Trình Triễn Tâm dính sát bụng Lục Nghiệp Chính, cậu có thể cảm nhận từng bắp thịt Lục Nghiệp Chính nhấp nhô theo những lời hắn nói, “Nói xem em muốn hay không?”

Trình Triễn Tâm vừa định nói không muốn, bỗng bị Lục Nghiệp Chính đâm thật mạnh vào, lời chưa kịp ra khỏi miệng, đã biến thành rên rỉ không ngừng.

“Em kêu thoải mái như thế, là muốn phải không?” Giọng Lục Nghiệp Chinh trầm thấp, đè eo cậu nhanh chóng ra vào, không thấy rõ mặt Trình Triển Tâm, Lục Nghiệp Chinh làm cậu một phút chốc, lại lần Trình Triển Tâm nằm ngửa.

Đèn giường đang bật, trên người Trình Triển Tâm tràn đầy khí tức dâm loạn, bắp đùi ướt rượt một lớp dịch trơn – không ngừng bị kéo ra ngoài khi Lục Nghiệp Chinh đưa đẩy, dưới ánh sáng ngọn đèn trở nên bóng loáng, trên người chỉ chút dấu hôn do Lục Nghiệp Chinh mút mát, trên bụng dính một phần tinh dịch do cậu bắn ra, đôi môi cũng bị Lục Nghiệp Chinh cắn đến sưng tấy.

“Tâm Tâm.” Lục Nghiệp Chinh mê muội nhìn cậu, dốc hết sức mình va chạm bên trong, “Em nhìn này.”

Trình Triển Tâm theo ánh mắt Lục Nghiệp Chinh nhìn về phía bụng dưới, chỗ dưới rốn mấy phân bị Lục Nghiệp Chinh đâm đến hơi gồ lên, Lục Nghiệp Chinh mở chân cậu, lại đâm sâu vào, trong bụng Trình Triển Tâm như có đồ vật, cũng theo động tác của hắn nảy lên một cái.

Trình Triển Tâm nhắm mắt không muốn nhìn thêm, Lục Nghiệp Chinh lại cảm thấy hứng thú, ghé vào lỗ tai cậu, vừa va chạm vừa nói lời thô tục: “Tâm Tâm đáng thương, bụng cũng bị anh đâm cho nhô hẳn.”

Trình Triển Tâm đỏ mắt muốn che miệng Lục Nghiệp Chinh, lại bị Lục Nghiệp Chinh nắm tay, hôn từ lòng bàn tay cậu hôn đến đầu ngón tay, cuối cùng chịu buông tha Trình Triển Tâm, một tay hắn chống bên trái Trình Triển Tâm, một tay đè chân Trình Triển Tâm, không nhanh không chậm ra ra vào vào, Trình Triển Tâm mặc hắn cọ sát chốc lát, chỉ còn cảm giác tê trướng và ngứa ngáy, chân rất thức thời quăn lấy Lục Nghiệp Chinh, không còn muốn hắn nhanh nhanh rút ra nữa.

Lục Nghiệp Chinh nói không cho cậu ngủ, thì thật sự không cho cậu ngủ, trên giường làm xong lại lên ghế salông, từ sofa làm đến thảm trải sàn. cuối cùng Trình Triển Tâm mệt đến nông nổi tay không nâng lên nổi, phải nhờ Lục Nghiệp Chinh ôm cậu vào nhà tắm tẩy rửa sạch sẽ.

Tám giờ sáng hôm sau, Lục Nghiệp Chinh và Trình Triển Tâm mới ngủ được nửa giờ, di động Trình Triển Tâm đột ngột reo lên.

Lục Nghiệp Chinh giơ tay nhận, Lâm Huyền bên kia à ơi gọi: “Tâm ‘cưa cưa’! Chào buổi sáng! Đôi ta bàn bạc chút xíu về bài luận tôi nhờ cậu viết cái đề —— ”

“Biến.” Lục Nghiệp Chinh nửa mê nửa tỉnh mắng cậu chàng, tắt di động Trình Triển Tâm vút xuống sàn, sau đó nằm úp sấp ôm lấy Trình Triển Tâm, dán vào phần lưng trơn nhẵn, ủ toàn bộ cơ thể cậu vào trong lồng ngực, ngủ tiếp.

Lục Nghiệp Chinh ngủ thẳng đến trưa mới dậy, nấu một nồi cháo không ra hình thù gì, ăn thử một hớp, quyết định vẫn nên gọi thức ăn ngoài.

Khi cháo được đưa đến, Trình Triển Tâm còn đang ngủ, Lục Nghiệp Chinh mang tới tận giường, lắc cho Trình Triển Tâm tỉnh giấc, ý định ban đầu là dứt cháo cậu ăn, không biết làm sao, dứt một hồi thành dứt lên giường.

Lâu thật lâu mới kết thúc, Trình Triển Tâm vừa mệt vừa đói, như phải làm việc gì đó rất nặng nề, chỉ muốn về phòng khách ngủ, bị Lục Nghiệp Chinh bạo lực trấn áp.

Lục Nghiệp Chinh máu nóng, mới nếm thử trái cấm, một thân một mình quanh quẩn bên Trình Triển Tâm, không qua mười phút lại ‘nghiêm chỉnh’ giả trò với người ta.

Trình Triển Tâm nhút nhát nhìn hắn, vào bếp làm cơm mà Lục Nghiệp Chinh cũng âm thầm theo vào.

“Đừng bảo anh cố tình mua tạp dề này nhé...” Trình Triển Tâm phát hiện mình khi ấy thật quá đơn thuần, còn tưởng rằng Lục Nghiệp Chinh thiếu khuyết sinh hoạt thường thức, mới chọn cái tạp dề kỳ kỳ quái quái như thế, hiện tại Lục Nghiệp Chinh đến nước tách móng xẻ kênh rạch, mới hay hắn căn bản đã sớm âm mưu.

Không có chứng cứ, Lục Nghiệp Chinh chẳng thêm thừa nhận: “Lấy đại thôi.”

Trình Triển Tâm dùng cùi chỏ thúc hắn: “Tiểu Văn sắp tới.”

Mới vừa dứt lời, chuông cửa vang lên.

Lục Nghiệp Chính còn chưa chịu đi, quần riết Trình Triễn Tâm cường bức dụ dỗ, đợi Trình Triễn Tâm đồng ý, hẳn mới đi ra khỏi bếp, mở cửa đón Mạc Chi Văn.

Mạc Chi Văn tới để báo với hai người lịch đi chơi đảo W và kế hoạch phân chia phòng ở với nhau.

Nhóm bọn họ gồm bảy người, nữ có nam có, dựa theo thông lệ, đại đa số chọn phòng đơn, chỉ Mạc Chi Văn không thích ở một mình, bèn tới cửa muốn dụ dỗ Trình Triễn Tâm chung phòng với cậu.

Ai ngờ vừa hỏi Trình Triễn Tâm có muốn cùng phòng không, Lục Nghiệp Chính đã nhảy ra phản đối trước.

“Trước đây cậu vẫn đòi ở một mình mà?” Mạc Chi Văn nhìn Lục Nghiệp Chính khó hiểu, “Tui chung phòng với Triễn Tâm thì mắc mớ gì đến cậu?”

Lục Nghiệp Chính và Trình Triễn Tâm đều trầm mặc vài giây, Trình Triễn Tâm mở lời trước: “Tôi nhận lời A Nghiệp ở chung với anh ấy rồi.”

“Tôi và Trình Triễn Tâm đăng kí khách sạn dưới nước.” Lục Nghiệp Chính phụ họa.

“Tại sao?” Kế hoạch Mạc Chi Văn đã định bị làm rối loạn, không ngừng hỏi tới hỏi lui.

Cậu luôn cảm thấy Lục Nghiệp Chính và Trình Triễn Tâm quái quái sao sao ấy, lại không nói rõ được quái ở chỗ nào.

Lục Nghiệp Chính liếc mắt sang Trình Triễn Tâm, Trình Triễn Tâm có vẻ hơi sốt ruột, thế là lừa gạt Mạc Chi Văn: “Trình Triễn Tâm phải giúp tôi bổ túc bài học.”

“A?” Mạc Chi Văn khó hiểu nhìn Lục Nghiệp Chính, thắc mắc đầy bụng.

“Ừm.” Trình Triễn Tâm gật đầu, “Vật lý.”

Trình Triễn Tâm cùng Lục Nghiệp Chính đều tỏ vẻ đường đường chính chính, không giống như đang gạt cậu, Mạc Chi Văn đành tạm tin, lại dây dưa: “Tôi có thể đến nghe cùng không?”

“Không được đến.”

“Không thể.”

Giọng điệu Trình Triễn Tâm và Lục Nghiệp Chính đáp lại cậu, ngữ khí bất đồng đáp án tương đồng.

Vẫn là Trình Triễn Tâm uyển chuyển hơn chút xíu.

27. Chương 16

Chuyển ngữ: Hoài

Trình Triễn Tâm không nghĩ tới lần nữa gặp Trình Liệt, sẽ là cảnh tượng như thế.

Buổi tối trước khi có kết quả phân ngành học, cậu cùng Lục Nghiệp Chính đến sân tennis, đánh mấy ván rồi ngồi ở một bên thờ đốc nghỉ ngơi, tin chẳng lành của cha cậu đã ập đến.

Công an gọi tới, nói Trình Liệt chơi ma túy quá liều, chết ở xó nào đó, muốn Trình Triễn Tâm đi nhận xác.

Trình Triễn Tâm cúp điện thoại, giật mình.

Trình Triễn Tâm từng tưởng tượng ra rất nhiều kiểu Trình Liệt chết, những lúc cậu chịu đòn, bị giam, vất vả cầm được tiền thưởng lại bị lão trộm đi đánh bài... Trình Triễn Tâm nằm trên giường, trên sàn, đau đến

không thể nào động đậy, mơ mộng Trình Liệt bị kẻ thù chém chết, chết đuối trong khi tắm... Nhưng đời thực thì sao mà tàn khốc.

Cái đức hạnh chết của Trình Liệt thế này, so với ảo tưởng trong lòng Trình Triển Tâm, càng mất thể diện hơn.

Lục Nghiệp Chính vẫn luôn chú ý Trình Triển Tâm, thấy cậu ngây người, bèn đi về phía cậu.

Đợi Lục Nghiệp Chính đã gần kề, Trình Triển Tâm thở dài, ngẩng đầu lên, nói với Lục Nghiệp Chính: “Ba em chết rồi.”

Trình Triển Tâm dứt lời, phát hiện chân run rẩy không đứng lên nổi, lấy cùi chỏ chống vào đầu gối, trời đất quay cuồng.

Trên mặt Lục Nghiệp Chính không bộc lộ cảm xúc, đứng nhìn Trình Triển Tâm phút chốc, hỏi: “Phải đến đó đưa về?”

Trình Triển Tâm “Ừm” một tiếng, nín tay Lục Nghiệp Chính đứng lên, tới phòng thay đồ thay quần áo, Lục Nghiệp Chính lái xe đưa cậu đến nơi.

Đến phòng cảnh sát, Trình Triển Tâm vẫn hoảng hốt, trước tiên cố thêm máu cho mình, lại nhờ một nhân viên dẫn tới, xốc vải trắng lên cho cậu xem, Trình Liệt nằm ở đó, mắt mở trừng trừng, trên người vương mùi lạ.

Trình Triển Tâm liếc mắt nhìn rồi lập tức dời đi, hỏi người kia: “Xin hỏi phải làm thủ tục gì?”

Cảnh sát nói qua loa các bước cho Trình Triển Tâm nắm, Lục Nghiệp Chính nhận thấy hồn phách Trình Triển Tâm lạc đi đâu mất, đành phải nghe giúp, dẫn theo Trình Triển Tâm chạy một vòng, cuối cùng nhận xác, tìm người trong nhà tang lễ, thiêu xác.

Lục Nghiệp Chính lái xe đi theo xe nhà tang lễ, Trình Triển Tâm ngồi bất động trên ghế, không nói lời nào đắm đắm nhìn về phía trước.

Trình Liệt chết không chút vẻ vang, chờ tới lượt cứ thế bị đẩy đi thiêu, cuối cùng Trình Triển Tâm nhận về tay một bình tro nhỏ, cầm nó đi về phía xe Lục Nghiệp Chính, sau đó không chịu vào xe.

“Quá xúi quẩy.” Trình Triển Tâm nói, mang theo hộp tro đi ra phía bên ngoài.

“Thế thì cũng phải tìm nghĩa trang công cộng đặt vào chứ.” Lục Nghiệp Chính bước vội đến gần, kéo Trình Triển Tâm.

Trình Triễn Tâm ngẩng đầu nhìn Lục Nghiệp Chính, lắc đầu, đáp không được, lại nói: “Ông ấy không xứng để em thờ cúng.”

Cậu vẫn luôn bước về hướng nam, Lục Nghiệp Chính đi cùng cậu, đi sắp được hai mươi phút, rốt cuộc tới một con mương nhỏ, Trình Triễn Tâm ngồi xuống, mở hộp, lấy bình gốm đựng tro bên trong ra, vừa định bật nắp, bỗng quay đầu nhìn Lục Nghiệp Chính: “Anh tránh xa xa chút.”

Trong mắt Trình Triễn Tâm đầy nước mắt, nhưng không có bi thống, chỉ là phản xạ mà khóc ra.

Lục Nghiệp Chính lùi xa vài bước, Trình Triễn Tâm nghẹn ngào: “Xa thêm chút nữa.”

Chờ Lục Nghiệp Chính lùi về mười mét có hơn, Trình Triễn Tâm khom lưng, mở nắp, cứ thế thả tro cốt Trình Liệt vào mương.

Mặt bình gốm vẫn còn hơi nóng, tro tàn không có độ ẩm, từng vốc từng vốc chảy theo tay, Trình Triễn Tâm phủi tất cả những vệt bụi tro cuối cùng, mới khép nắp, thả bình trở lại hộp đựng, cầm lên.

Cậu lại gần Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính muốn kéo tay cậu, bởi vì Trình Triễn Tâm khóc đến tức tưởi, nước mắt không ngừng từ hốc mắt trào ra. Trình Triễn Tâm không cho Lục Nghiệp Chính kéo tay, vừa đi vừa nói: “Em tìm chỗ rửa tay.”

Ngang qua một thùng rác, Trình Triễn Tâm ném hộp đựng tro vào, phía trước có cây xăng, cậu vào WC trạm xăng rửa sạch tay.

Trình Triễn Tâm rửa rất lâu, rửa đến mức lớp ngón tay ngâm nước lâu, rút lại tạo thành từng nếp nhăn, mới khóa vòi nước, lần nữa đi ra.

Nước mắt đầy mặt Trình Triễn Tâm, Lục Nghiệp Chính mua ở cửa hàng tiện lợi trạm xăng bịch khăn giấy, xé vỏ lau cho cậu, lau bao nhiêu Trình Triễn Tâm lại rơi nước mắt bấy nhiêu, nước mắt cả đời này của cậu đều chảy sạch trong ngày cha cậu chết.

“Đừng lau nữa...” Trình Triễn Tâm khóc đến giọng nói khàn khàn, đầu đầu gần chết, cầm lấy tay Lục Nghiệp Chính, “Thôi.”

Lục Nghiệp Chính không lên tiếng, đưa khăn giấy cho cậu tự lau, Trình Triễn Tâm vừa đi vừa lau nước mắt, tới xe Lục Nghiệp Chính, còn không muốn vào, nói hay là tìm nhà nghỉ tắm táp, sợ xe Lục Nghiệp Chính dính xúi quẩy.

“Đừng mê tín.” Lục Nghiệp Chính mở cửa đẩy Trình Triễn Tâm ngồi lên ghế, giúp cậu ràng đai an toàn, “Ngoan ngoan ngồi yên.”

Trở về nhà, chuyện Trình Triển Tâm làm đầu tiên là đi tắm rửa sạch sẽ, quăng toàn bộ quần áo mặc trên người vào túi rác thả ngoài cửa, quay đầu nói với Lục Nghiệp Chính: “Đều rất đen đui.”

Ngày còn bé khi ăn tết, mẹ Trình Triển Tâm luôn vừa dán chữ Phúc, vừa nói: Đen đui ra ngoài, phúc vào cửa.

Trình Triển Tâm ghét đen đui, hi vọng xui xẻo gì đó cách xa ra, đừng bao giờ tới là tốt nhất.

Lục Nghiệp Chính mặc kệ cậu, tới đóng cửa giúp cậu, cùng Trình Triển Tâm lên lầu.

Trình Triển Tâm nằm lỳ trên giường, Lục Nghiệp Chính nằm bên cạnh cậu, Trình Triển Tâm bỗng nhiên trở mình, nằm nhoài trên người Lục Nghiệp Chính, nói: “Em ngủ không được, làm nhé.”

“Yên tĩnh chút đi.” Lục Nghiệp Chính cũng ôm lấy cậu, Trình Triển Tâm dụ ngoan nằm trong lòng hắn, đầu gối lên ngực hắn, tóc mềm chảy rũ trên da thịt Lục Nghiệp Chính, từ phía Lục Nghiệp Chính nhìn xuống, Trình Triển Tâm trắng nõn, đẹp đẽ mà tràn đầy sức sống, sách xưa hay nói “nhuyễn ngọc ôn hương”, chắc chẳng gì hơn thế này, hắn dịu dàng ôm cậu, “Em ngủ đi.”

Trình Triển Tâm không yêu cầu vớ vẩn nữa, cậu gối lên ngực Lục Nghiệp Chính, không lâu sau thì ngủ.

Hơn mười giờ tối, di động Trình Triển Tâm bắt đầu vang lên không ngừng, các trường đại học chiêu sinh đều điện thoại đến, bắt tiên quá hải các hiền thần thông*, tất cả đều đưa ra những điều kiện hấp dẫn dụ dỗ Trình Triển Tâm.

** Câu này dùng để ví mỗi trường đều có bản lĩnh và phương pháp riêng để mời bạn thụ vào học.*

Chỉ là Trình Triển Tâm đã sớm đề ra mục tiêu là Tâm Nghi, cậu lên tinh thần nhận vài cuộc gọi, trao đổi với đại học Tâm Nghi, còn lại đều giao cho Lục Nghiệp Chính xử lý.

Lục Nghiệp Chính không có cách nào với Trình Triển Tâm, đành vụng về giả vờ mình là Trình Triển Tâm, lừa gạt cho qua.

Đến mười hai giờ, Trình Triển Tâm tắt di động, Lục Nghiệp Chính xuống tầng dưới lấy cho cậu cốc sữa nóng, Trình Triển Tâm ngồi trên giường hắn, khoanh chân uống từng hớp, đột nhiên hỏi Lục Nghiệp Chính: “Anh có nghĩ về sau này không?”

Lục Nghiệp Chính chưa nói, nhưng đương nhiên hắn từng nghĩ tới.

“Em tính thế này” Trình Triển Tâm không chờ hắn trả lời, tự mình nói trước, “Nếu em vào đại học H, năm thứ nhất vẫn học trong thành phố S, chúng ta còn có thể bên nhau được một năm.”

“Sau đó anh ra nước ngoài học đại học, em sẽ cố đến đó với anh.”

“Nếu có cơ hội, thì làm sinh viên trao đổi đến trường anh.”

“Nếu anh không về, em xin học bổng nghiên cứu sinh bên anh, vậy thì vẫn được ở cùng nhau.”

Trình Triển Tâm lại uống hớp sữa nữa, dừng một chút, rồi nói: “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là anh bằng lòng.”

Lục Nghiệp Chính cầm ly sữa trong tay Trình Triển Tâm, dịu dàng hôn cậu, hôn rất ngắn, lại rất nâng niu, hắt nhìn Trình Triển Tâm say đắm: “Bằng lòng.”

Ngày thứ hai là cuối tuần, Lục Nghiệp Chính không có tiết, hỏi Trình Triển Tâm có muốn tìm chỗ giải sầu không.

Trình Triển Tâm nghĩ nghĩ, nhưng cậu lại không biết đi đâu, hai người đề ra bao nhiêu phương án, lại loại bỏ từng cái đến chẳng còn gì, cuối cùng Lục Nghiệp Chính quyết định: “Thôi, ra ngoài hẹn hò.”

Lục Nghiệp Chính dẫn cậu đến trung tâm thương mại ăn cơm trước, tầng trệt có triển lãm tranh, Trình Triển Tâm nhìn thấy tên họa sĩ, đòi đi xem.

Lục Nghiệp Chính xếp hàng, cầm tập tranh nhỏ giới thiệu của các tác giả có tranh trưng bày, Trình Triển Tâm nói: “Hồi em ở Zurich từng xem anh ta vẽ, sau khi thi xong thầy phụ trách đưa tụi em đến tham quan phòng trưng bày tranh, em còn được cho một quyển sách tranh nhỏ nữa.”

Xếp hàng vào phòng trưng bày, Trình Triển Tâm nhìn từng bức vẽ một, mặt mũi nghiêm túc cực kỳ, cậu nhìn chăm chăm bút pháp, như muốn ghi lại toàn bộ sắc thái từ dày đặc đến mỏng manh trong những bức tranh vào trong đầu.

Sinh mạng quá quý giá, lắm lúc đắng chát chẳng mấy ngọt ngào, nhưng khi mở mắt nhìn vào cùng một thứ, thế giới sẽ không bởi vì anh là người giàu hay kẻ lang thang, mà tô trên tác phẩm nghệ thuật ánh sáng long lanh hoặc tối tăm mông muội.

Trước những gì tốt đẹp, tất cả mọi người đều như nhau.

Lục Nghiệp Chính thấy đáng vẽ Trình Triển Tâm lưu luyến quên về, cố ý hỏi cậu: “Ồ Zurich đẹp hơn hay ở đây đẹp hơn?”

“Ngày hôm nay đẹp hơn.” Trình Triển Tâm đáp.

Lục Nghiệp Chính cười tươi: “Tại sao?”

“Tác phẩm hôm nay đều khá có tiếng.” Trình Triển Tâm trả lời, “Lần trước em —— ”

“Được rồi.” Lục Nghiệp Chính chán đến chẳng muốn nghe cậu nói nữa (*ý bạn ấy là muốn thụ nói vì cùng anh cơ =))*), “Em thưởng thức tiếp đi.”

Xem xong triển lãm tranh, nơi ăn uống không cần xếp hàng, hai người ăn cơm, vòng quanh trung tâm thương mại một vòng, vào khu chơi game, Lục Nghiệp Chính bất chợt có ý đồ, kéo tay Trình Triển Tâm chỉ vào chỗ u ám vang rền những âm thanh inh ỏi, hỏi cậu: “Chơi không?”

Trình Triển Tâm đương nhiên không chơi, cậu bị Lục Nghiệp Chính lôi vào, mua hai trăm xèng, hai người tìm trò game hai người, ngồi vào chỗ rồi đóng cửa, bỏ xèng bắt đầu chơi.

Vai chính trò chơi tiến vào một đảo nhỏ, phải đánh chết mấy con quái biến dị, từ trên vách núi cheo leo nhảy xuống, cuối cùng ngồi trên thuyền nhỏ thoát thân.

Ấn theo lời Trình Triển Tâm giải thích, trò chơi này kích thích hơn mấy trò trong nhà Lục Nghiệp Chính, khoảnh khắc cuối cùng nhảy xuống vực, thao tác phải lanh lẹ liền mạch, Trình Triển Tâm bắt đầu nổi tâm tư muốn cạnh tranh, khăng khăng đòi nhanh hơn Lục Nghiệp Chính, trăm phương ngàn kế không cho Lục Nghiệp Chính ấn, cuối cùng bị Lục Nghiệp Chính nắm lấy cổ tay đẩy lại ghế dựa, uy hiếp một hồi mới chịu thành thật.

Hai trăm xèng đã xài hết, bọn họ rời khỏi khu chơi game, Trình Triển Tâm đề nghị xem phim.

Lần trước Lục Nghiệp Chính hẹn cậu xem phim, cậu ngủ vùi bởi vì quá mệt mỏi, Trình Triển Tâm vẫn luôn canh cánh trong lòng, muốn xem lần nữa.

Trung tâm thương mại chỗ hai người đang đứng không có rạp chiếu phim, rạp chiếu gần nhất cách nơi đây một kilomet trong một trung tâm khác, cuối tuần xe cộ dày đặc, Trình Triển Tâm hối thúc Lục Nghiệp Chính: “Đi mau đi mau.”

Ra tới cửa, phát hiện trời đang mưa, Lục Nghiệp Chính hỏi cậu: “Có mua dù che không?”

Trình Triển Tâm nhìn những hạt mưa rơi, lắc đầu nói: “Thôi khỏi, vài giọt thôi ấy mà.”

Ai ngờ đi được gần nửa đường, mưa đột ngột nặng hạt, đến nơi thì mưa đã tầm tã như giã vào mặt, Lục Nghiệp Chính cầm tay Trình Triển Tâm: “Ai bảo không cần mua dù?”

Trình Triển Tâm quăng lại một câu vô trách nhiệm “Không biết”, lập tức chạy trốn.

Mới chạy không vài bước, Trình Triển Tâm bị Lục Nghiệp Chinh nắm áo, lôi trở lại, che đầu vào ngực.

Tề Khung xong giờ học tiếng, đeo cặp sách nhào từ trong trung tâm anh ngữ ra ngoài.

Gần đây hẳn ta bị ngôn ngữ dần vất quá chừng, vốn dĩ tiếng anh của hẳn kém cực kì, lượng từ ngữ thuộc lòng không vượt qua năm trăm, bị ánh mắt cô giáo nghiêm nghị chòng chọc đến nông nổi đầu cũng nổ to.

Tan học ngay lúc trời đang mưa, Tề Khung cúi đầu mở phần mềm gọi taxi, hứa hẹn thêm bao nhiêu tiền boa cũng không thấy ai nhận chạy, đang phiền muộn ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy giọng Trình Triển Tâm.

Cậu bị Lục Nghiệp Chinh ôm lấy từ phía sau, vẫn quay đầu cười đùa với Lục Nghiệp Chinh.

Có lẽ hai người vừa dính một quãng đường mưa, tóc tai Trình Triển Tâm ẩm ướt dán sát vào gương mặt, đường đường chính chính nắm tay Lục Nghiệp Chinh, nửa đi nửa chạy.

Tề Khung quen biết Trình Triển Tâm gần mười tám năm, chưa từng thấy Trình Triển Tâm cười tươi tới mi mắt cong cong, tựa hồ muốn bộc lộ vui sướng từ tận trái tim.

Hóa ra Trình Triển Tâm cười rộ lên đáng yêu đến vậy, trời đang mưa, Trình Triển Tâm lại như mặt trời ngay những giây phút ảm áp nhất, dường như chẳng chuyện gì có thể tổn thương đến cậu.

Ánh mắt cậu nhìn Lục Nghiệp Chinh tuyền về nồng nhiệt, không giữ lại chút nào, tích tắc ấy Tề Khung bỗng muốn hỏi Trình Triển Tâm, rốt cuộc cậu yêu thương người ấy đến bao nhiêu, mới có thể trông như chìm trong hũ mật, như chưa mấy may trải qua khổ sở, chưa từng phải tổn thương.

Yêu cầu đi xe của Tề Khung cuối cùng được một tài xế nhận, Trình Triển Tâm và Lục Nghiệp Chinh quẹo đi nên không nhìn thấy, hẳn ta nhận điện thoại tài xế, người kia hỏi hẳn ta có thể đến trạm xe buýt chờ không, vậy là Tề Khung cũng đi vào giữa cơn mưa.

Cuộc thi cuối kỳ của ban quốc tế vừa xong, ngày đi chơi đảo W gần đến.

Buổi sáng, Trình Triển Tâm hoa mắt váng đầu, bởi vì đêm trước Lục Nghiệp Chinh quả thực chẳng biết thế nào gọi là ngừng, giày vò cậu đến quá nửa đêm, bây giờ còn rất tỉnh thần mà chọc vào cậu.

Trình Triển Tâm khó khăn ngồi dậy, Lục Nghiệp Chinh cũng tỉnh, hỏi Trình Triển Tâm: “Mấy giờ rồi?”

“Chín giờ rồi, mau mau rời giường.” Trình Triển Tâm thúc hẳn.

Lục Nghiệp Chinh nhìn Trình Triển Tâm ngồi trên giường thay quần áo, không nhịn được lại sấn sổ đè lên cậu từ phía sau, thì thầm gọi cậu Tâm Tâm.

“Bị muộn rồi.” Trình Triển Tâm đẩy Lục Nghiệp Chinh, nhảy xuống giường.

Lúc Trình Triển Tâm và Lục Nghiệp Chinh xuống lầu, Mạc Chi Văn đã đứng dưới lầu chờ hai người, cậu chàng gọi tài xế trong nhà lái chiếc xe chuyên đi công chuyện, đưa cả bọn ra sân bay.

Lục Nghiệp Chinh chịu trách nhiệm vụ hành lý, Trình Triển Tâm hai tay trống không, đi lại nhanh nhẹn mau chóng rời khỏi thang máy.

Tài xế đã mở sẵn cửa xe cho hai người, Mạc Chi Văn và Lâm Huyền ngồi ở phía sau, thấy hai người cùng vào, Mạc Chi Văn oán trách: “Cười hoài cười mãi, bọn họ đều sắp đến sân bay cả rồi, hai người sao mà lề mề quá thế.”

Xe lái ra khỏi gara dưới tầng hầm, mùa mưa phùn sắp kết thúc, ánh dương lấp lánh xuyên qua những tàng cây xanh rậm rạp hai bên đường chiếu vào, cách lớp cửa sổ kính, chiếu cho mu bàn tay Trình Triển Tâm nóng lên.

Đây là mùa hè đẹp nhất trong cuộc đời Trình Triển Tâm.

Cậu không còn sầu não uất ức, không còn lo lắng khi chiều muộn, cũng không cần phải bồn ba sinh tồn, vì tiếng đẩy cửa ngay lúc nửa đêm mà tỉnh giấc.

Cho nên lúc này chính là khởi đầu cho một Trình Triển Tâm hoàn toàn mới, cậu muốn đến một hòn đảo chưa từng đến, có hương gió mặn mặn, có cảnh biển đẹp tươi, cùng Lục Nghiệp Chinh ở trong một căn phòng.

Lục Nghiệp Chinh như ánh sáng, có hăng hái tuổi thiếu niên, lại có phong độ nhẹ nhàng của kẻ trưởng thành, dễ dàng sảy khô cạn căn bệnh trầm kha vẫn luôn bao phủ Trình Triển Tâm bằng ấy năm, kéo cậu rời khỏi âm u tăm tối.

Ánh sáng đột nhiên gọi cậu, Trình Triển Tâm nhìn về phía Lục Nghiệp Chinh.

Lục Nghiệp Chinh đoạt lấy thứ tốt nhất chỗ Mạc Chi Văn có thể đọc, đưa cho Trình Triển Tâm, lại hỏi cậu: “Tự dừng chờ ra thế?”

—— Nếu như là giấc mộng, hi vọng mộng hoài đừng tỉnh.

—— Nếu như không phải mộng, cảnh tượng xin mãi mãi dừng lại ở đây.

• *Chính văn hoàn thành* ——

28. Chương 17: Phiên Ngoại · Năm Thứ Hai

Chuyển ngữ: Hoài

1.

Mạc Chi Văn, học sinh cấp ba ban quốc tế trung học Hợp Đức, cho tới nay vẫn luôn là một cậu bé trai bình bình sức sống.

Nhưng dạo gần đây, Mạc Chi Văn lại cảm thấy niềm tin vào cuộc đời lộp độp đổ nát, tình bạn nhiều năm vỡ tan — cậu trai bình bình sức sống đang cận kề bờ hủy diệt.

Giác quan thứ sáu nhạy bén nói cho cậu biết, người bạn tốt nhất của cậu Lục Nghiệp Chính cùng người bạn tốt thứ hai (tự phong) Trình Triển Tâm có chút vấn đề.

Bởi vì cậu phát hiện tất cả các trường Lục Nghiệp Chính đăng kí, vậy mà toàn bộ đều nằm ở đảo H. Trong những người Mạc Chi Văn quen biết, muốn đến đảo H học chỉ có một mình Trình Triển Tâm. Càng bất thường hơn chính là Lục Nghiệp Chính tỏ vẻ ác bá, không cho Mạc Chi Văn và Trình Triển Tâm nhắc tới chuyện hắn đăng kí vào trường nào học.

Chắc chắn có vấn đề.

Mạc Chi Văn không nhất thiết phải chung trường với Lục Nghiệp Chính, có điều mấy năm trước từng hẹn hò nhau cùng tới nước A học, bây giờ Lục Nghiệp Chính đột nhiên vứt bỏ cậu mà đi, sống tồi như thế làm sao cậu nhịn nổi.

Từ nhỏ Mạc Chi Văn và Lục Nghiệp Chính lớn lên bên nhau, đối với Lục Nghiệp Chính coi như biết rõ, một năm gần đây, từng hành vi của Lục Nghiệp Chính luôn kích thích ra đa nhạy cảm trong đầu Mạc Chi Văn phát ra những tiếng ro ro báo động.

Lục Nghiệp Chính ưa cô độc, Mạc Chi Văn cậu còn chẳng được ngủ lại nhà hắn bao lần, hiện giờ lôi kéo Trình Triển Tâm đòi cậu ấy ở cùng, nguyên nhân bí ẩn gì trong đó?

Nhất định là muốn bắt Trình Triển Tâm làm việc không công cho hắn, chắc ăn luôn.

Tưởng rằng người ta mù cả nên không trông thấy chắc!

Tết Nguyên đán, Lục Nghiệp Chính bận việc bắt ngờ, phải đi phương bắc một chuyến.

Mạc Chi Văn nhân thể hẹn Trình Triển Tâm ăn cơm.

“Triển Tâm.” Mạc Chi Văn tâm sự nặng nề nắm tay Trình Triển Tâm, thống thiết căn dặn, “Cậu đừng sợ A Nghiệp quá như thế, nếu cậu ấy áp bức bắt cậu làm gì, cậu nhất định đừng vì e ngại mà miễn phí luôn cho cậu ấy.”

Trình Triển Tâm nghe xong, đỡ dần ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu chàng, ánh mắt lộ ra một luồng hàm ý khó mà nói rõ thành lời, Mạc Chi Văn tự cho mình đã đoán đúng ẩn tình che giấu trong mắt cậu, bâng hoàng chất vấn: “Đừng nói là cậu thật sự không lấy tiền đây nhé?”

Trình Triển Tâm nhìn bộ dáng Mạc Chi Văn nghiêm trọng, hơi không đành lòng đáp lại cậu ta: “Không, anh ấy đâu có bắt tôi viết bài cho anh ấy...”

“Cậu biết A Nghiệp làm hồ sơ xin học trường nào chưa?” Mạc Chi Văn suy nghĩ hồi lâu, hỏi Trình Triển Tâm.

Trình Triển Tâm lắc đầu, trả lời: “Tôi không hỏi.”

Trình Triển Tâm chỉ thoáng liếc mắt qua bức thư giới thiệu của Lục Nghiệp Chính, bên trên đề tên vị giáo sư nào đó rất nổi danh, còn lại thì mù tịt. Chẳng phải cậu không muốn hỏi, chỉ bởi vì một ngày trôi qua có nghĩa là cùng nhau lại ít mất một ngày, không cần thiết phải can thiệp sâu quá.

Sợ rằng Lục Nghiệp Chính có đi đâu, thì cũng cách cậu rất xa.

Mạc Chi Văn do dự nhìn Trình Triển Tâm, e ngại nói nữa lại lộ hết, không dám tiếp tục kéo dài câu chuyện.

Trình Triển Tâm hơi thất thần.

Cậu từng nghiêm túc thảo luận cùng Lục Nghiệp Chính, có nên thẳng thắn với Mạc Chi Văn, cho cậu ta biết chuyện.

Ý kiến Lục Nghiệp Chính chính là: “Để chính cậu ấy nhận ra.”

Thế nhưng Trình Triển Tâm cảm thấy, mặc kệ Mạc Chi Văn phát hiện, cậu ta sẽ mãi mãi chẳng bao giờ phát hiện.

Gần đây nhất, mọi người đến đảo W nghỉ hè, căn bản họ không có ý định che giấu, người đi cùng đều phát hiện cả rồi, chỉ mỗi Mạc Chi Văn đơn phương cho rằng do quan hệ bọn họ quá tốt.

Thời điểm Lục Nghiệp Chính giúp Trình Triển Tâm bôi kem chống nắng, Mạc Chi Văn còn lạnh nhạt muốn thò tay bôi giùm, bị Lục Nghiệp Chính dùng dao mắt cắt vô số lần, mới ừ ừ chịu thua không nhiều chuyện nữa.

Đang nghĩ ngợi, Lục Nghiệp Chính gọi điện thoại cho cậu, nói chuyện bay hạ cánh trễ, đêm nay chưa biết mấy giờ mới về được đến nhà, dặn Trình Triển Tâm đừng khóa cửa, tiếp theo là liên tu bất tận đủ các thể loại dừng.

Giọng Lục Nghiệp Chính hiếm lắm mới vương đôi phần uể oải, Trình Triển Tâm “Ừm” một tiếng, không nói gì thêm.

2.

Trình Triển Tâm nằm trong phòng khách chờ Lục Nghiệp Chính, mở phim xem, bất tri bất giác ngủ mất.

Lục Nghiệp Chính về nhà, thấy Trình Triển Tâm vùi mình trên ghế sa lông, lúc vừa ôm lấy cậu bé lên lầu đi ngủ, Trình Triển Tâm tỉnh giấc, cầm tay Lục Nghiệp Chính lú lú hỏi hần: “Mấy giờ rồi?”

“Hai giờ.” Lục Nghiệp Chính đáp, áo khoác hần còn chưa cởi, trên y phục vẫn vẫn vút khí lạnh của bên ngoài.

Trình Triển Tâm gơ tay ôm mặt Lục Nghiệp Chính thổi khế, rì rầm: “Anh lạnh quá à.”

Rồi lấy môi dán vào mặt Lục Nghiệp Chính, dường như muốn sưởi ấm, dịu dàng hôn hần.

Lục Nghiệp Chính vốn đã ôm lấy cậu vào lòng, tay dừng một chút, thả Trình Triển Tâm lại ghế salông.

Vừa vặn mặt Trình Triển Tâm kề sát bên môi Lục Nghiệp Chính, Lục Nghiệp Chính nghiêng đầu hôn lên môi cậu.

Nhiệt độ trong phòng cao hơn, Trình Triển Tâm chỉ mặc mỗi bộ quần áo ngủ, tay Lục Nghiệp Chính dễ dàng luồn vào, vuốt ve làn da ấm mềm nhẵn nhụi.

Trình Triển Tâm nhắm mắt nhận lấy cái hôn từ Lục Nghiệp Chính, lông mi dài khe khẽ rung động, trên mặt còn sắc ửng hồng do mới vừa tỉnh ngủ, thoát trông ngoan ngoãn vô cùng.

Hôn thật lâu, Lục Nghiệp Chính hơi nâng người lên, chăm chú nhìn vào mắt Trình Triển Tâm, ngón tay ấn trên bờ môi Trình Triển Tâm ve vuốt, ôn hòa hỏi cậu: “Không phải bảo em đi lên ngủ rồi à?”

“Muốn chờ anh.” Trình Triển Tâm nói, “Nhớ anh quá.”

Vừa nghĩ tới chuyện trải qua một thời gian nữa, cậu không thể cùng Lục Nghiệp Chính gặp mặt mỗi ngày, lòng Trình Triển Tâm lại cảm thấy khó mà kham nổi.

Lục Nghiệp Chính mới đi ba ngày, cậu đã có cảm giác Lục Nghiệp Chính đi tròn ba tháng, vội ôm chặt Lục Nghiệp Chính không muốn buông tay.

“Nhớ anh hay là muốn?” Lục Nghiệp Chính cởi áo khoác, ném xuống đất, rất có xu hướng muốn bế người lên lần lần nữa.

Trình Triển Tâm ban ngày bị Mạc Chi Văn hỏi chuyện Lục Nghiệp Chính nộp hồ sơ vào trường, trái tim lơ lửng thiếu khuyết an toàn, vì thế vô cùng vâng lời, nếu là lúc bình thường có lẽ cậu sẽ đẩy Lục Nghiệp Chính ra, hôm nay lại nhìn Lục Nghiệp Chính say mê, đến gần hôn nhẹ vào mắt hắn, đáp: “Nhớ anh, mà cũng muốn nữa.”

Lục Nghiệp Chính phát hiện Trình Triển Tâm khác thường, thế nhưng thời điểm thế này, không đề cậu thì đâu phải đàn ông?

Hắn dịu giọng hỏi Trình Triển Tâm: “Muốn ở chỗ nào?”

Chẳng đợi Trình Triển Tâm trả lời, Lục Nghiệp Chính đã tự đáp trước: “Chọn không được đúng không? Vậy thì anh chọn.”

3.

Đêm hôm khuya khoắt, bếp nhà Lục Nghiệp Chính vẫn đèn đuốc sáng choang.

Trên người Trình Triển Tâm ngoại trừ một cái tạp dề màu trắng thì không còn thứ gì, dây tạp dề rất mảnh thắt trên eo cậu, thắt rất chặt, Trình Triển Tâm gầy, sợi dây thít vào da thịt, hằn lên dấu.

Trình Triển Tâm bị đặt trên bàn ăn, mặt dán vào mặt bàn bằng gỗ, miệng bị ép cong lên, cảm thụ dương vật thô dài của Lục Nghiệp Chính ra ra vào vào trong cơ thể.

Da dẻ Trình Triển Tâm trắng như sữa, cơ hồ cùng màu sắc với tạp dề, con người cũng tinh khiết như thế, ngày thường sắc mặt luôn lãnh đạm ơ thờ, quá là thanh tâm quả dục, bây giờ bị Lục Nghiệp Chính nắm eo, đụng đến nghiêng qua ngã lại, miệng bật ra những tiếng rên rỉ phóng dăng chết người.

Lục Nghiệp Chính từ phía sau làm cậu một hồi, rút khí cụ ra, đêm nay hắn dùng gel bôi trơn vị dâu tây, lần đầu tiên Trình Triển không bắt hắn mang bao, Lục Nghiệp Chính rút ra, đẩy cả gel bôi trơn trắng ngà ra cùng, dính trên bắp đùi Trình Triển Tâm, tạo ảo giác dường như Trình Triển Tâm đã bị tinh dịch của hắn rót đến tràn đầy.

Hắn lật người Trình Triển Tâm, để Trình Triển Tâm nằm ngửa trên bàn, mở hai chân cậu, lần nữa đẩy vào tận cùng bên trong cậu.

Dương vật Trình Triễn Tâm đẩy tạt dề nhô lên thành túp lều be bé, Lục Nghiệp Chinh nâng tay lật tạt dề lên, lộ ra cái rốn nho nhỏ, hấn nắm eo Trình Triễn Tâm, thúc vào huyết thịt vừa chậm vừa sâu, Trình Triễn Tâm nhắm hai mắt thật chặt, cắn môi, âm thanh phát ra từ trong mũi cũng mềm thành một vũng nước.

“A... A Nghiệp...” Trình Triễn Tâm đột nhiên cảm thấy dây thắt trên eo dây siết thêm đôi chút, mở mắt nhìn, Lục Nghiệp Chinh cầm lấy sợi dây, kéo sang hai bên, eo Trình Triễn Tâm bị dây ghì ra một vết hằn thật đậm.

Lục Nghiệp Chinh thò tay ước lượng, nói: “Tâm Tâm, em chỉ có bằng này...”

Vừa nói vừa đâm vào Trình Triễn Tâm một cái: “Làm sao có thể nhét cái ấy của anh vào được?”

Trình Triễn Tâm bị hấn đâm chọc đến thất thần, khắp cả người lộ ra sắc phấn hồng nhục dục, cổ nhấc cánh tay mềm yếu, Lục Nghiệp Chinh cương quyết bắt lấy tay cậu, đưa đến nơi giao hợp dầm dề ướt nước, Trình Triễn Tâm chạm phải địa phương trên cơ thể đang bị mở ra cực hạn, hốt hoảng co tay, lại bị Lục Nghiệp Chinh bắt sờ trở lại.

Lục Nghiệp Chinh vừa đẩy đẩy đưa đưa, vừa bức bách Trình Triễn Tâm cố định những ngón tay nhỏ dài ở nơi kết hợp. Người thì cúi xuống, kề sát bên tai Trình Triễn Tâm: “Tâm Tâm, duỗi vào xem xem anh làm em thế nào.”

Hấn ép tay Trình Triễn Tâm nhét vào, phần trước ngón tay Trình Triễn Tâm chạm vào dương vật cứng nóng, phần sau dán vào bí thịt mềm ẩm của mình, Lục Nghiệp Chinh còn không ngừng đẩy vào sâu hơn nữa.

Trình Triễn Tâm cảm giác bên trong cậu co lại càng chặt chẽ, như khát khao đến muốn nuốt trọn Lục Nghiệp Chinh, sợ tới mức cố sức rút tay về, nước mắt nín nhịn trong hốc mắt cũng ứa ra khi nheo mắt.

Lục Nghiệp Chinh ấn tay Trình Triễn Tâm, cố định ở trên bàn, làm tình với cậu hăng say không dừng nổi, Trình Triễn Tâm bị hấn đâm tới nước cơ thể từng chút nhích dần lên trên, sau đó bị hấn kéo về làm tiếp.

Trong phòng ăn tràn ngập tiếng nước, cả tiếng va chạm kịch liệt của xác thịt vào nhau.

Ở dưới lầu làm xong một lần, Lục Nghiệp Chinh lại bế Trình Triễn Tâm lên lầu, đè cậu ngay trong phòng tắm, chân Trình Triễn Tâm mềm oặt đến run lên, đứng cũng đứng không yên, Lục Nghiệp Chinh bèn ôm cậu ấn lên tường giao hợp dã man.

Trình Triễn Tâm cảm thấy mình sắp bị Lục Nghiệp Chinh giết chết, yếu ớt đẩy hấn. Lục Nghiệp Chinh còn chưa muốn dừng, hỏi cậu: “Không phải em vừa nhớ anh vừa muốn đó sao?”

Trình Triễn Tâm hối hận đến cùng cực, lòng thắm nhủ nói nhiều tất lỗ lờ, sau này đừng nên nói nữa.

Lại an ủi mình, sau này muốn làm cũng không làm được, thôi thì mặc kệ hấn làm đi.

Quãng thời gian sau đó, Lục Nghiệp Chinh giày vò cậu thế nào, Trình Triển Tâm đều ngoan ngoãn thừa nhận, hấn đã quyết định, sắp tới lại phải yêu xa, khi còn cùng nhau tại sao không dung túng cho Lục Nghiệp Chinh một chút?

4.

Qua mấy tháng, Lục Nghiệp Chinh toại nguyện lấy được offer của đại học H, rất đắc ý mà đặt ở trước mặt Trình Triển Tâm tranh công, hỏi cậu: “Thế nào? Ngạc nhiên chưa?”

Đêm đó Trình Triển Tâm khóa cửa phòng thật chặt.

Hết phiên ngoại 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-san>